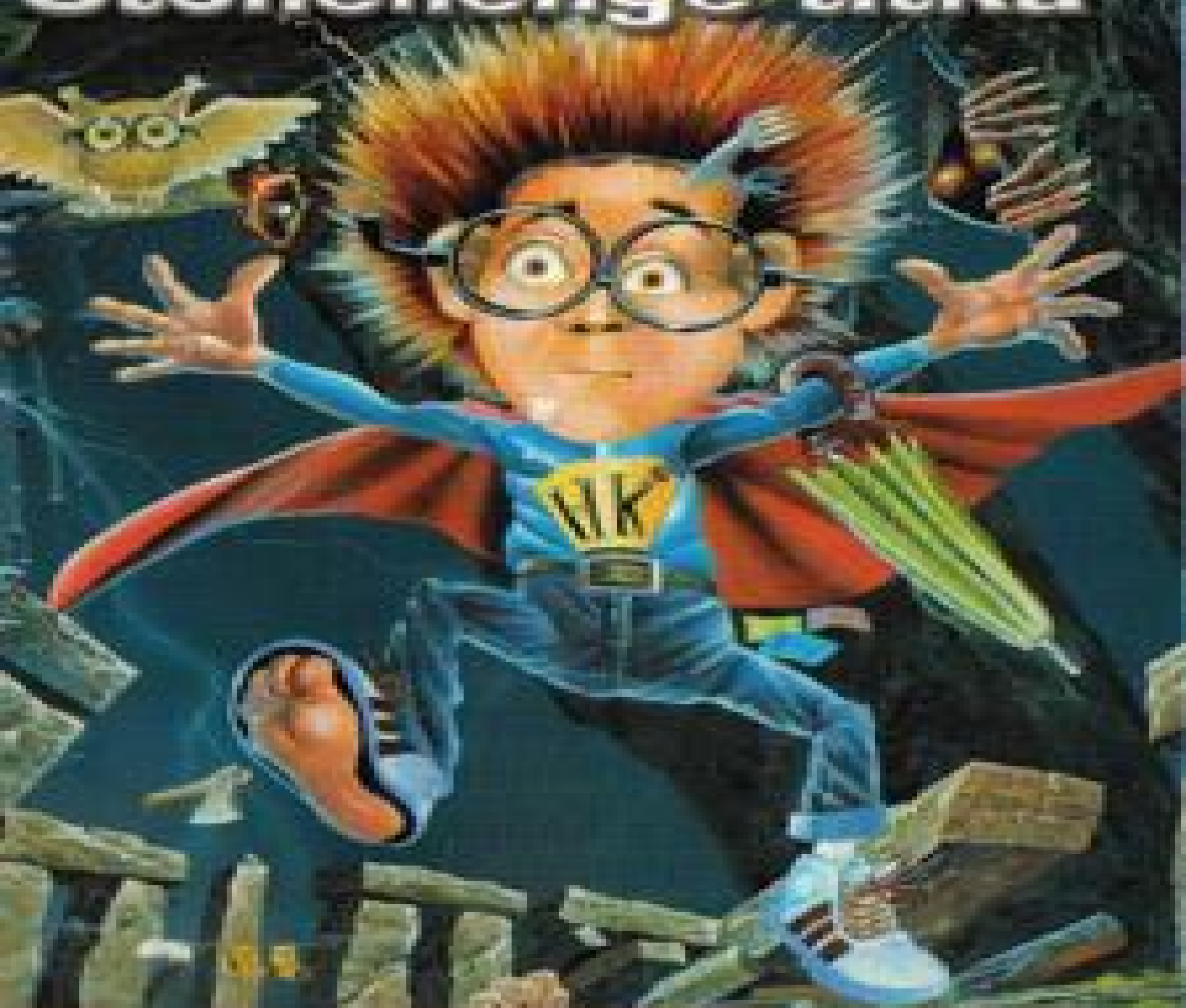

HERI KÖKLER

és a
Stonehenge titka

K. B. ROTTRING

1. A Pokolból

– Szegítség! – kiáltotta Gigawatt Voltmárvolt fogatlan szájával, amely legutóbbi munkahelyén kopott nullára, miközben ő is végletekig amortizálta a szintén rosszul járó Climbtown elnök urat.

Pontosabban, csak egy kis részét, de azt viszont teljesen.

Mindez közvetlenül azután történt, hogy Voltmárvoltnak, az Ördög parancsára, helyet kellett cserélnie a csókos szájú Mónikával, aki ennek következtében szabad lett, mint a madár, és visszatérhetett a földi pokolba. Ez csak egy kicsit volt jobb, mint idelent, viszont ott még mindig több volt a hely, mint itt, az Alvilágban, ahová évezredek óta tömött sorokban érkeztek a gonoszkodó, pokolra való lelkek.

Az elnök urat, akinek a kiáltásai itt is jól hallatszottak, éppen a szomszédos helyiségben operálták nővé. Nem gonoszságból, netán bosszúból, hanem csak abból a pedagógiai célzattól, hogy ő is megismerhesse, milyen is az, amikor az ember – nő. Mivel minden rosszban van valami jó, Climbtown elnök hamarosan nagy sikerű, kissé kesernyés ízű önéletrajzi ihletésű kötetet jelentetett meg tapasztalatairól „Szívás volt az életem”-címmel. De Voltmárvoltot nem érdekelték más emberi lelkek szenvedései. Őt csak a saját szenvedései érdekelték. Kopasz fején kidülledtek az erek, asztrális teste vörös volt mint a főtt rák, szeme kiguvadt, hosszú, villás nyelve pedig emyedten lógott a mellkasára.

– Szegítség! – ordította megint kétségbeesetten, de senki nem válaszolt neki.

Az illetékes elvtárs, akihez itt minden hozzátartozott, éppen megbeszélést folytatott ördögi segítőivel, akik a napi kínzási, bűnhődési, vezeklési terveket állították össze egy hosszúra nyúló reggeli értekezleten. Látható, hogy nem holmi ad hoc alapon, hanem ördögi precizitással megalkotott vezeklési napirend szerint folyt itt minden kínzás.

– ÁÁÁÁÁ – sikoltozott Voltmárvolt, miközben egy hatalmas nagy üstben rotyogott. Alatta szép nagy tűz lobogott, amely megfelelő hőenergiával táplálta az üstöt, amelyben Voltmárvolt vezekelt.

Joule, Kelvin, Fahrenheit és Celsius a négy ördögfióka szorgalmasan hordták a fát és a lengyel brikettet, így a tűz egyre jobban égett, Voltmárvolt pedig egyre jobban ordított.

– Kegyejem! – kiáltozott Voltmárvolt, és ki akart mászni az üstből. De itt ilyet nem lehetett tenni! Az egyik biztonsági őr, név szerint Perzelusz egy vasvilla segítségével ügyesen visszanyomkodta Voltmárvoltot az üstbe, ahol, mint ahogy már egyszer örömmel jelentették, hetek óta rotyogott.

– Meghajok! – sírdogálta Voltmárvolt.

Erre a négy ördögfióka és a biztonsági őr is felröhögött.

– Motyt meg mity röhögtök? – kérdezte fogatlan szájával Voltmárvolt.

– Többé nem halatsz meg, mert már meghaltál! – hahotáztak az ördögfiókák. – Azért vagy itt!

– De én nyem akajok meghajni! – sikoltotta Voltmárvolt. – Éjni akajok és kegyeljenkednyi!

– Már késő, haver! – veregette meg a vállát egy korbáccsal Perzelusz. – Innen nincs visszatérés!

– Azonnyal beszélj akajok az Öjdöggej! – követelte Voltmárvolt.

– Azt nem lehet! – ingatta a fejét Perszelusz.

– Miért nyem? – érdeklődött Voltmárvolt.

– Mert az Ördög nagyon elfoglalt. Minden perce be van osztva. Ha minden vezeklő ostoba kérései, elhelyezési problémái miatt folyton felugrálna fontos teendői mellől, akkor itt nem jutnánk soha egyről a kettőre, akadoznának a kínzások, a kegyetlenkedések, a perzselések, forró üstben rotyogtatások, a napi rendszerességű lelki terror és a vasárnaponkénti megrontások. Beláthatod, hogy mindez akkora felfordulást okozna a jól megszervezett helyi működésben, hogy utána már az Ördög sem ismerné itt ki magát, akkora fejtelenség keletkezne.

Az ördögfiókák, miközben szorgalmasan táplálták Voltmárvolt alatt a tüzet, egyetértően bólogattak.

– De ény üzleti ügybeny akajok veje tájgyajnyi! – hörögte Voltmárvolt, mert az üstben most már olyan meleg volt, hogy égni kezdett a bőre a vízben.

– Üzleti ügyben bármikor lehet velem tárgyalni – jelent meg váratlanul az Ördög, akinek a pénz volt a gyengéje. Valamikor régen, az idők kezdetén ez volt az oka, hogy bukott angyal lett belőle. Állítólag akkor telt be vele kapcsolatban a pohár, amikor fogadott egy kígyóval, hogy az ember szereti-e az almát, vagy sem. Hiába az Úr haragja, hiába a nevelő célzatú elűzetés, játékszenvedélyét azóta sem tudta legyőzni, mint ahogy a kíváncsiságát sem.

A négy ördögfióka mélyen meghajolt, majd miután még egy nagy adag jófajta fát és lengyel brikettet dobtak a tűzre, előírásszerűen, szépen egyenként kihátráltak a vérvörösre festett falú helyiségből.

– Perzelusz, te is elmehetsz!

– De főnök úr! Aggódom a biztonságáért! – aggodalmaskodott a Perzelusz. – A nyilvántartási lapja és a kartoték adatai szerint Gigawatt Voltmárvolt, amíg élt és kegyetlenkedett, a világ leggonoszabb fekete mágusa volt. Mindenkit megölt, becsapott, leigázott és szövetségeseit is előszeretettel szúrta hátba. A legveszélyesebb tömeggyilkosok egyike. Kettőzött figyelmet igényel és biztonsági őröket, mert tartani lehet attól, hogy megszökik. Az Ördög hahotázni kezdett. Annyira röhögött, hogy még a fekete könnye is kicsordult.

– Perzelusz! Vedd már végre észre, hogy ez itt a Pokol! Itt én vagyok az Atyaisten. Villámlás, majd menydörgés jelezte, hogy ez a kijelentés azért túlzás volt.

– Ha még egyszer hiábavaló módon pofádra veszed a nevemet, száműzlek a Pokolból is! – dörrent az Úr hangja. – Ez már a második munkahelyed, de eddig állandóan csak csalódnom kellett benned, bukott angyal! Vedd tudomásul, hogy isteni szeretetemnek és megbocsátásomnak is megvan a végső határa. Ha túlfeszíted a húrt, kirúglak. És akkor az Isten sem fog neked többé munkát adni.

– Bocs, Uram! – sunnyogott az Ördög, és reménykedett, hogy hazudozásának most nem lesz súlyosabb következménye. – Nem fog előfordulni többet!

– Na, azért! – dörrent az Úr hangja. – Folytasd a munkádat! Légy lelkiismeretes, és ne feledd, hogy darabbérben dolgozol.

– Igenis, Uram!

Az Úr hangja elhagyta a helyet, ahol ismét a fény hiánya, a reménytelenség, a szenvedés és a fájdalom lett a jellemző hangulat.

– Innen senki nem szökhetsz meg, csak akkor lehet távozni, ha én megengedem. Illetve, még akkor sem – vágott bele az Ördög villás farkával a mondandójába és Voltmárvoltba is, mert a megátalkodott piszokfajzat már megint ki akart mászni az üstből, ahol hetek óta rotyogott.

A Sötétség Fejedelme, akiről immár kiderült, hogy csak egy néhai bukott arkangyal, maga is csak egy egyszerű alkalmazott, aki legfeljebb csak a saját, piti kis szemétdombjáért felel, és ha az Úr másként akarná, mehetne az utcára, Perzelusz felé fordult:

– Az itt tartózkodó elítélteknek jogaik, de még testük sem! Ugyan mit tehetne ellenem ez a nyomoronc lélek? – mondta undorral, és közben ráfújt a tűzre, ami ettől dühösen fellángolt.

– Ahogy óhajtod, Nagyuram! – hajolt meg a biztonsági őr, és távozott. Az Ördög kettesben maradt Voltmárvolttal.

– Miféle üzleti ügyről beszéltél az előbb? – kérdezte kíváncsian, miközben Voltmárvolt szegte a tekintetét. Voltmárvolt sikoltzott, mert a szegezés még fájdalmasabb volt, mint az üstben való rotyogtatás.

Látható, hogy milyen embertelen, sőt, pokoli körülmények voltak idelent! Aki ide került, annak nem csak a dohányzással, az ivással, a szexszel kellett felhagynia, hanem minden reménnyel is!

– Tyak akko beszélyhetyek, ha elojtyod alattyam a tyüzet! – motyogta Voltmárvolt.

– Azt nem lehet! – utasította el az Ördög a kérést. – A házirend előírja, hogy a tüzeknek minden körülmények között, napi 24 órában égniük kell.

– Akkoj legajább teggy tyakajékja! – sikoltotta Voltmárvolt fogatlan szájával.

– Nem bánom, ebbe belemegyek – egyezett bele az Ördög. Még nem tudta, hogy nagy hibát követ el ezzel, de amikor egyszer, jóval később rádöbbsent, már késő volt.

– Nem tyugyok fog nyélküj beszényi! – követelte Voltmárvolt. – Kéjem a fogamaty!

– Úgy érzem, egyre többet akarsz! – morgolódott az ördög.

– Ha nyem adogy, akkoj nyem tyugyok beszényi – kapaszkodott ki az üstjének szélére Voltmárvolt. Az Ördög körbenézett, mintha attól tartana, hogy valaki meglátja, hogy megszegi a kötelező munkahelyi előírásokat. Gyorsan intett egyet a kezével, mire Voltmárvoltnak megint volt foga. Ördögien ügyes fogászati beavatkozás volt, ha bárki, földi halandó látta volna, biztosan leesik az álla és kiesik a foga a döbbenettől. Voltmárvolt randa pofáján átsuhant valami örömszerű kifejezés, de ezt nem lehetett biztosan megállapítani, mert a teste nem emberi test volt. Hanem csak a sötét és gonosz lelkének kivételése, amely annyira volt anyagi jellegű csupán, hogy a válogatott kínzásokat és vezeklési műveleteket, valamint a bűnhődési eljárásokat el lehessen rajta végezni.

– Beszélj! – utasította az Ördög. – Nincs sok időm!

– Bizony nincs! – sajnálkozott Voltmárvolt, és látható módon olyan arkifejezést öltött, mintha tudna valamit ezzel kapcsolatban, de rejtegetni próbálna.

– Látom a nonverbális kommunikációdon, hogy tudsz valamit! – dörrent rá az Ördög.

– Nos, igen... – mondta sokat sejtető módon Voltmárvolt.

– Beszélj, ha kedves az életed! – fenyegette meg az Ördög.

– De hát már meghaltam! – tárta szét égett kezét Voltmárvolt. – Ennél jobban nem halhatok meg, igaz?

– De a kínzásaid sűrűsödhetnek, a szenvedéseid pedig még fokozódhatnak! – sziszegte az Ördög. – Jobban jársz, ha beszélsz. Hogy érted azt, hogy nincs sok időm?

– Tudom, amit tudok – felelte rejtélyesen Voltmárvolt. – Hatalmas erejű fekete mágus voltam életemben. Tudásom is hatalmas volt, ezért birtokomba jutott az az információ, amely számodra rendkívüli fontosságú lehet.

– Beszélj hát! – intett az Ördög türelmetlenül.

– Téged, barátom, rettentő módon átvertek! – mondta Voltmárvolt bizalmaskodó hangnemben.

Az Ördög ezen igencsak felfortyant, akárcsak Voltmárvolt vize az előbb, és éppen agyon akarta ütni ezt a szemtelen fekete lelket, amikor Voltmárvolt gyorsan folytatta:

– Ne tedd, mert megbánod!

– Hogy én? – ordította az Ördög. – Mit képzelsz magadról, ostoba? Mit képzelsz, ki vagy te?

– Úgy látom, fel kell fednem magamat. Én vagyok a te III/III-as titkosügynököd a Földön. Feladatom volt, hogy minél több emberi lelket megrontsak, megkínózzak és a Pokolra juttassak. Ezért születtem a világra, ez volt a küldetésem, ezért tevékenykedtem szorgalmasan világéletemben. Sokezer gonosz lélek követett, akik mindannyian ugyanezt csinálták, és téged szolgáltak, noha esetleg nem is tudták. Ám halálommal ez a munka megszűnt.

– Természetesen tudom, hogy te voltál a III/III-as titkosügynököm – mondta türelmetlenül az Ördög. – Sajnáltam is, hogy kivontak a forgalomból. De hát az Úr akarataiba nem szólhatok bele, hiszen én csak egy bukott angyal vagyok. Örülök, hogy van melóm, örülök, hogy melegben lehetek, noha a hely számomra sem éppen álmaim netovábbja. De megalkudtam, mert tudom, ezt a feladatot is el kell valakinek végeznie. Mivel a lelkem sötét, alaptermészetem pedig gonosz, kézenfekvő, hogy a feljebbvalóm engem helyezett ebbe a pozícióba.

– De ha én itt maradok, hamarosan megszűnik az állásod, munkanélküli lehet belőled, és mehetsz isten hírével, és meglátod, nem telik bele sok idő, és az Isten sem fog veled törődni. A Poklot fel fogják számolni, mert középkori hangulatú, idejétmúlt képződmény lesz, amely nem felel meg a modern kor követelményeinek – ecsetelte Voltmárvolt teljes beleéléssel.

– Nem mondd komolyan?! – döbbsent meg az Ördög, és látszott, kileli ettől a lehetőségtől a hideg, ami idelent, a többszáz fok melegben nem volt mindennapi látvány.

– De bizony, a legkomolyabban mondom! – folytatta Voltmárvolt. – A világ nagyon megváltozott. Az emberek már nem hisznek a Pokolban. Ha itt maradok, akkor a Földön mindenki el fogja felejtem, hogy létezik Pokol. Nem jut senki a Pokolba, és többé a Jóistentől sem kapsz fejkvótát. Akkor pedig bezárhatod ezt a kőcerájt, mert még tüzelőre sem jut majd lővé.

– De hát a rengeteg szenvedés, a háborúk, a remek kis vírusok, a betegségek, a pestis, a lepra, az Ebola és az AIDS azért még működnek, ugye?

– kérdezte reménykedve az Ördög. – Azért nem felejtettek el az emberek szenvedni?

– Ki kell ábrándítsalak! – ingatta a fejét Voltmárvolt. – A helyzet máris nagyon súlyos. De nézzük sorjában. A pestis és a lepra lényegében eltűnt a Föld színéről. Az Ebolát hamarosan megfékezik, de egyébként sem tudott világméreteket ölteni. Az AIDS pedig terjed ugyan, de korántsem olyan ütemben, mint ahogy remélted.

– Nem haltak ki emberek milliárdjai és nem néptelenedtek el miatta kontinensek? – kérdezte csalódottan az Ördög.

– Nem, mindössze néhány százmillió ember távozik miatta az élők sorából. Lassan terjed és hamarosan meg fogják találni az ellenszerét.

– Rettenetes! – bosszankodott az Ördög.

– A háborúk, amiket említettél, lényegében abbamaradtak. A két világháborút nem követte egy mindent eldöntő harmadik menet, bárhogyan is szeretted volna. Az emberek békére töreksenek, mert nem akarnak már értelmetlenül, milliószámra meghalni, mint mondjuk hatvan évvel ezelőtt, a Második Világháborúban.

– Érthetetlen! – hitetlenkedett az Ördög. – Ennyire megváltoztak az emberek?

– Ennyire – bólogatott Voltmárvolt. – Például Európában, ahol évezredekig remekül ment minden, már egyáltalán nem akarnak az emberek meghalni. Ellenkezőleg, a régi ellenségek kibékültek és együtt akarnak sokáig, jólétben és boldogan élni.

– Undorító! – öklendezett az Ördög. – Mivé lett a világ! Pedig itt voltak a világon a legremekebb vallásháborúk, sőt rekordkísérletet is sikerült beállítanunk a százéves háborúval. Milliósámszámra hullottak az emberek, és ma meg azt mondd, hogy béke van? Hogyan lehetséges ez?

– Hogyhogy nem tudsz semtudásokról a dolgokról? – kérdezte Voltmárvolt csodálkozva.

– Izolálva élek idelent – vallotta be az Ördög. – Itt nincsenek újságok, mert olyan nagy a meleg, hogy azonnal lángra kap a papír. Sem tévé, sem rádió, mert az meg megolvad és elfolyik. Az Internettel próbálkoztam, de nem vált be az sem. A számítógépek is elfolytak. Sajnos csak az ide kerülő lelkek szolgáltatnak némi információt a fenti világról, de a kínzások miatt gyorsan megörlenek, és már nem lehet tudni, mi igaz és mi nem igaz abból, amit sikoltoznak az üstben rotyogtatás közben.

– A napjaid meg vannak számlálva! – monda megint Voltmárvolt hatásvadász módon.

– Ne mondd ezt folyton, mert ideges leszek! – morogta fenyegetően az Ördög.

Voltmárvolt azonban elégedetten látta, hogy hazugságainak gyümölcse lassanként be fog érni, és hamarosan mérgező terméseket szüretelhet a gonoszság fájáról. Az Ördög befolyásolható volt, csak megfelelő módon kellett neki igaznak tűnő információkat találni. Nem ártott bizonyos dolgokat felnagyítani, bizonyos eseményeket és tényeket végképp elhallgatni, másokat pedig kissé csúsztatni. Az Ördög láthatóan bekapta a horgot.

Voltmárvolt érezte, hogy közeledik szabadulásának perce.

– Nagy hiba volt, hogy legkiválóbb ügynökeidet, akik pedig igazán odaadóan szolgálták ügyedet, kiiktatták a világból – folytatta Voltmárvolt.

– Adolfra, Jozsipa, Pol-Potra és a többiekre gondolsz? – kérdezte az Ördög sajnálkozva.

– Rájuk, bizony! – bólogatott Voltmárvolt. – Manapság már egyetlen valamire való Antikrisztus sem tevékenykedik a földön. A helyzet annyira elszomorító, hogy jóideje egyetlen Megváltót sem küldtek a Mennyből, hogy ellensúlyozza jelenlétüket. Ha a Földön minden így marad a továbbiakban, akkor az egész bolygó bele fog veszni a langyos állóvízből keletkező megbűdösödött mocsárba.

– Elmocsarasodik a Föld? – kérdezte reménykedve az Ördög. – Akkor remek kis betegségek fognak megjelenni, mocsárláz, malária satöbbi.

– Dehogysis! – rázta a fejét Voltmárvolt. – Ez csak amolyan szófordulat volt.

– Milyen kár, hogy nincs senki, aki méltóképpen képviselhetné hatalmas hatalmamat odafent a fenti világban! – sóhajtott az Alvilág ura, és elgondolkodva piszkálgatta az orrát.

– Bizony nagy kár! – helyeselt nagy hévvel Voltmárvolt. – De hát nincs is ilyen, se égen se földön, aki képes lenne megfelelni ennek a hatalmas nagy feladatnak.

– Tudod miért? – hajolt közelebb hozzá az Ördög, amitől Voltmárvolt megszedült, mert ilyen szájszaga még neki sem volt soha. – Miért? – hörögte.

– Mert az Úr már megakadályozza, hogy ilyen lelkek szülessenek – avatta be a nagy titokba az Ördög.

– Bizony, így van – helyeselt Voltmárvolt. – És én tudom, hogy miért. És azt is tudom most már, hogy mire megy ki a játék.

– Mire? – kérdezte az Ördög rosszat sejtve.

– Az egésznek az az oka, hogy az Isten szereti az embereket – magyarázta Voltmárvolt. – Őket szereti a világon a legjobban. Bármilyen képes nekik eltűnni. Még azt is eltűrté, hogy egymást irtsák. De most már úgy alakítja a dolgokat, hogy ne irtsák ki egymást, bárhol is szeretnénk azt mi ketten. Bezzeg, amikor te elköveltél egy-két apró hibát, rögtön bukkant angyalt csinált belőled. Ez nem igazságos dolog szerintem...

– Nagyon így van! – helyeselt az Ördög.

– De ami a legrosszabb rád nézve, hogy téged sem szeret. Munkát ígért neked, amit meg is kaptál, de azt álnokul elhallgatta előled, hogy ez a munka nem fog örökké tartani. Ha nem lesznek vezekelésre ítélt lelkek, mert az emberek annyira megjavulnak, hogy nem lesz szükség a tisztítótüzedre sem, akkor bezárhatod a boltod. Én felismertem, hogy erre megy ki a játék, de te úgy látom, vak vagy, barátom. Itt ülsz a Pokol tornácán, éjt nappallá téve halálra dolgozol magad valakiért, akiről azt gondolod, hogy szeret téged, és a végén majd ki fog derülni, hogy az első adandó alkalommal megint lapátra teszl – Voltmárvolt kemény szavai ostorként csaptak az Ördög fekete lelkébe.

– Jaj, ne! – sápadt el a Sötétség Fejedelme, és rémülten nézett körbe. – Most mit tegyék?

– Engedj vissza az élők világába! – javasolta mézesházas hangon Voltmárvolt. – Te hatalmas lény vagy! Még arra is képes volnál, hogy teremts, de bírósági tárgyalás nélkül, teljesen jogtalanul és önkényesen elvették tőled ezt a képességet. Pedig igazán megérdemelnéd, hiszen hatalmaddal csak egyvalaki vetélkedhet. Ha az a valaki, a nevét nem mondom ki, mert akkor tudom jól, hogy megjelenik, nem hajlandó Antikrisztusokat a földre küldeni, akkor küldj te a Földre gonosz lelkeket. Sőt! Ne vesződj az amatőr és piti kis gonoszkodókkal, hanem küldj vissza engem. Én vagyok a leggonoszabb, a legkegyetlenebb, a feladatra legmegfelelőbb.

– De ez teljességgel szabályellenes! – vitakozott az Ördög, bár látszott rajta, hogy nagyon tetszik neki az ötlet.

– Ruházz fel gonosz hatalommal, add vissza az elkobzott varázserőmet, és garantálom neked, hogy kifordítom sarkaiból a világot, még akkor is, ha nincs egyetlen szilárd pont sem rajta. Háborúk, viszályok, járványok fognak pusztítani, és én hűen szolgálak, egészen addig, amíg le nem jár az időm. Mivel hatalmas fekete mágus vagyok, képes lehetek arra, hogy rendkívül hosszú ideig éljek és közben téged szolgáljalak.

– Tetszik a terved, Volti – ismerte el az Ördög. – Bizony jól beszéltél az előbb. Belátom, nincs más mód a munkahelyem megtartására, csakis az, ha visszaküldelek a Földre. Noha szabályellenes a dolog, de nem biztos, hogy kiderül. Majd azon leszek, hogy elrendezem az ügyet.

– Mikor indulhatok? – kérdezte Voltmárvolt izgatott hangon.

Az Ördög hatalmas mancsainak egyikével egyetlen mozdulattal benyúlt érte az üstbe, és kiemelte, mint ahogy a bűvész szokta előhúzni a cylinderből a nyulat.

– Hű, ez ilyen forró! – szisszent fel, amikor ráfröccsent egy kevés a pokoli forró, speciális összetételű vezeklési folyadékból. Közben elejtette Voltmárvoltot, aki hatalmasat esett a köpadlóra, és lábait szétdobva kiterült mint egy béka.

Az Ördög hóna alá kapta Voltmárvoltot, és kinyitotta az ajtót. Miközben sötét folyosókon siettek keresztül, Voltmárvolt az Ördög hóna alól is megállapította, hogy ebben a labirintusban egyedül soha nem ismerné ki magát.

Az Ördög sietett, mert drága volt számára az idő, hiszen nem akarta elveszíteni a munkahelyét. Bizonyára ő maga is tisztában volt vele, hogy ilyen előélettel tényleg soha nem kaphatna máshol melót.

Hirtelen megérkeztek egy hatalmas terembe. Az Ördög a falhoz támasztotta a kissé hullamerevnek tűnő Voltmárvoltot, majd az egyik szekrényhez lépett.

– Ha szerencséd van, akkor még nem égették el a tested – mondta az Ördög reménykedve.

Voltmárvolt ugyanígy nézett, bólogatott és didergett, mert a kénköszagú levegő hőmérséklete itt alig százötven Celsius fok volt. A hűtőházban voltak, ahol a holttesteket tárolták egy darabig.

– Hogy az Ördögbe! – csóválta a farkát az Ördög, amikor kihúzogattott egy csomó üres fiókot, de sehol nem találta, amit keresett.

– Nincs meg? – sápadt el Voltmárvolt.

– Azok az ügybuzgó ördögfiókák! Biztosan már aznap elégették, amikor megérkezted, hogy ne foglalja a helyet! A kis pokolfajzatok! – káromkodott az Ördög dühösen.

– Vissza kell térnem! – vicsorgott Voltmárvolt. – Bármilyen áron is!

– De ha nincs tested, hogyan fogsz visszatérni? – kérdezte tanácstalanul az Ördög.

– Ha másként nem megy, szellemalak formájában! – vicsorgott elszántan Voltmárvolt, aki láthatóan fanatikusan akarta, hogy Holnemvolt mivoltából ismételten Megintvolt, netán Újravolt legyen. – Van egy remek tervem! Vissza kell térnem Britanniába, de abba a korba, amikor még a Kelták és

– A dolog nem kivitelezhetetlen – jelentette ki az Alvilág ura, aki jól tudta, hogy az elmúlt korok egy másik idősíkon éppen úgy léteznek, mint ahogy a lehetséges jövő számtalan variációja is ott kavargó valahol a téridőben. A Sötétség Fejedelme kinyitott egy titkos ajtót, amely egyenesen a Földre vezetett. Az ajtóban volt egy titkos számkombináció. Az ördög beállította rajta a titkos kódot, a 666-ot, amelyet biztosan soha senki nem talált volna ki, hiába is próbálkozott volna véletlenszerűen. Utána beállította az időkódot, méghozzá pontosan *akkorra*, amit Voltmárvolt mondott neki az előbb.

– Vigyázz Volti, mert ebben az asztrális alakban csak korlátozott ideig tudsz fennmaradni! Pontosan negyvenkét napig. Ha addig nem sikerül újra testet öltened, jövátelhetetlenül el fogsz enyészni az űrben. De az is lehet, hogy visszatérsz hozzám, és megint kínoznom kell téged. Persze, ne gondold, hogy örömmel teszem, de hát mit csináljak, ez a kötelességem.

– Nem fogok soha ide visszakerülni! – ígérte Voltmárvolt.

– Mindenki ezt gondolja – vigyorgott az Ördög –, aztán nézd meg, mennyien vannak itt. Milliárdnyi szenvedésre ítélt lélek. Rengeteg baj van velük, hisztisek, kényeskedőek és ostobák is a legtöbben. Voltmárvolt megborzongott.

– Menj Volti és gonoszodj, kegyetlenkedj szorgalmasan – intett búcsút az Ördög.

– Utálom, ha Voltinak szólítanak! – sziszegte a bajusza alatt. – De megteszem, ami tőlem telik! – ígérte Voltmárvolt, és belépett a való világba. Rettenetes bosszút állok mindenkin, aki miatt ide jutottam! – fogadkozott vicsorogva. – És másokon is persze. De legfőképpen azon a kis mocskos pondrón, azon a sebhelyes homlokú kis gazfickón, azon az átokfajzat Heri Kókleren, aki minden bajomnak legfőbb okozója.

2. A Kémszekerény

Heri Kókler nem hitt a szemének. Sokáig dörzsölgette, nyálazgatta, mintha fertőző kötőhártya gyulladása volna, de amikor abbahagyta látószervének eredménytelen győtorgetését, akkor sem látott mást, mint amit Főszer mutatott neki.

– Ez lehetetlen! – suttogta Heri.

– Jegyezd meg fiam, hogy a világon semmi sem lehetetlen. Legfeljebb csak mi gondoljuk, hogy az. Valójában azonban saját korlátainktól rettenünk meg ekkor, és azt mondjuk, hogy ez vagy az nem lehetséges. – Főszer becsukta a szekrényajtót, és kényelembe helyezte magát Heri Kókler kedvenc foteljában.

– Tehát Voltmárvolt megint visszatért az élők világába? – összegezte Heri feleslegesen. Idegesen járkált, mint akinek hasmenése van a város közepén, de az istennek nincs sehol Toi-Toi mobil vécé a közelben.

Az iménti percek teljesen összezavarták. Még alig néhány óra telt el azóta, hogy visszatért Nabunkódonor fáraó korából, ahol sikerült megmentenie a világot a Fáraó Átkától. Közben még fő ellenségét, a gonosz Gigawatt Voltmárvoltot is Pokolra küldte, de máris újabb veszély fenyegette a világot.

– Az egyiptomi küldetésed sikerrel járt, fiam! – mosolygott rá biztatóan Főszer. – Magam sem hittem volna, de megmentetted a világunkat, és még sok más párhuzamos világot is, ahová Voltmárvolt az időgép segítségével eljutott és kegyetlenkedett. A Fáraó Átká megsemmisült, többé nem árthat vele senkinek. A tanáraid, a barátaid, a barátaid barátai és a szüleik is élnek, sőt, minden ember, állat, növény, amiket az a szörnyeteg kiirtott, mert helyreállt az egyensúly. Helyesebben szólva, hatékony közbeavatkozásunk eredményeképpen, soha nem is tudott megtörténni az, ami kizökkentette az időt a normális folyásából, és rettenetes falanszterré alakította a Földet.

Voltmárvoltról azt hittük, hogy végleg eltűnt az élők világából, és jól megérdemelt tárolóhelyére, a Pokolra került a fekete lelke, ahol élete végéig forró üstben fogják rotyogtatni. De arra senki sem számított, még én sem, hogy ez a velejéig romlott fekete mágus még az Ördögöt is rádumálja, hogy engedje vissza az élők világába. De amint láttad, Voltmárvolt megint valami olyasmire készül, ami minden eddiginél nagyobb veszéllyel fenyeget.

– Még szerencse, hogy a Kémszekerény segítségével kikémleltem a terveit! – sóhajtott Heri Kókler.

– Igen, láttuk, hogy mi történt a Pokolban az első fejezetben. De azt nem tudhatjuk, hogy mire készül pontosan Voltmárvolt. Sajnos, a Kobakba Pillantó Távnéző Készülékem még fejlesztés alatt áll, ezért a gondolatait nem ismerhetjük.

Heri hirtelen abbahagyta a járkálást, és megállt Főszer előtt. Az apró termetű egyiptomi tudós zseni, nagy, fekete szemével aggódva figyelte a fiút.

– Láttuk, hogy hatalmas csata dől majd a Stonehenge-nél. Láttuk azt is, hogy mire készül Voltmárvolt. Vajon jól gondolom, hogy a gigantikus varázslatot, amelynek segítségével újra testet akar öltetni, a Stonehenge-nél akarja majd véghezvinni? Nos, Heri, sajnos nem tudom pontosan megmondani, mert a Kémszekerény finomítására nem jutott elég időm. A feltételezésed nagyon logikus, de nem tudhatjuk biztosan, hogy valóban ez a célja, esetleg valami más. Egy biztos, sikeresen kikémleltük a terveit, sőt, abba is bepillanthattunk, hogy miféle öldöklés várható, ha sikerül véghezvinnie a tervét.

– Igazad van, Főszer! – vakargatta a homlokára ragasztott matricát Heri, amely egy villám alakú, nem pedig egy késem vagy egy kanalam alakú sebhelyet ábrázolt. Szegény fiúnak élete végéig ott kellett hordania, mert ez volt a védjegye, nem pedig, mondjuk egy manikűröllő, amit akár a zsebében is hordhatott volna egy remek kis manikűrös dobozban. – Meg kell akadályoznunk, hogy megtegye, amire készül. – Látod, ezért mondtam neked amikor visszatértél, hogy nagy baj van a Stonehenge-dzsel. Vissza kell jönnötök velem, hogy megakadályozzuk ezt a gonosz fekete varázslót terveinek végrehajtásában.

– Szeretnék valamit kérdezni – torpant meg ismét Heri. – Ha minden visszatért a normális kerékvágásba, akkor miért nem élnek megint a szüleim? Vagy ha nem élnek, akkor miért nem akadályozhatjuk meg azt, hogy a szüleimet Netuddki megölje? Van időgéped, csak vissza kell menjünk, és meg kell ölnünk Netuddkit. Olyan egyszerű, és annyira szeretném, ha megtehetnénk...

Főszer megcsóválta a fejét. Mármint a sajátját.

– Sajnos, fiam, ezt nem tehetjük meg. Nem avatkozhatunk bele kényünkre és kedvünkre az idő folyásába, mert akkor olyan egyensúlytalanságokat hoznánk létre, amelyek a világmindenségben uralkodó intelligens és harmonikus rendet teljesen felborítanák, sőt adott esetben még a Galaxisunkat is megsemmisítenék.

– De hiszen folyton azt tesszük! – ellenkezett Heri. – Te magad is téren és időn keresztül üldözted és levadásztad gonosz megtestesüléseidet, eljöttél hozzám is, többször belenyúltál a múltba és a jövőbe, egyszer a szemünk láttára haltál meg, de másnap reggel megint ott voltál. Miért mondd, hogy nem avatkozhatunk be az idő menetébe?

Főszer nagyot sóhajtott:

– Emlékszem, fiam, hiszen én is olvastam a Heri Kókler és a Fáraó Átká című bestsellert. De tudod, Heri, a dolog bonyolult, mint fejben kiszámolni, hogy mennyi 298988899998398929 köbgyöke. De biztosíthatlak arról, hogy megértem az érzéseidet. Valamikor én magam is kísértésbe estem. Volt egy igen kedves barátom Egyiptomban, aki szörnyű baleset áldozata lett, elütötte egy kivilágítatlan tevé. Fogtam az időgépet, visszamentem

abba az időbe, és megakadályoztam a tragédiát. Szegénynek voltam, de csak néhány óráig, mert akkor újra bekövetkezett a baleset, és éppen nem ott, és azon a helyen, de mégiscsak bekövetkezett. Akkor megint fogtam az időgépet, és visszamentem abba az időbe, és megakadályoztam azt a balesetet is. Roppant elégedett voltam, mert úgy gondoltam, hogy most már Istent játszhatok, és bármit úgy alakíthatok, ahogy a kedvem tartja. Nem fogod elhinni, hogy mi történt...

– Ismét megtörtént a baleset? – kérdezte döbbenten Heri.

Főszer bólintott.

– A következő hónapokat azzal töltöttem, hogy különböző téridő pontokban igyekeztem megmenteni a barátomat. Noha ez minden alkalommal sikerült, mégis hiába változtattam meg az adott időpillanatban bekövetkező eseményt, képtelen voltam rá, hogy megakadályozzam a tragédiát, amely tapasztalataim szerint elkerülhetetlenül bekövetkezett.

– De miért van ez így? – kérdezte Heri.

– Sajnos nagyon úgy tűnik, hogy az idő és a benne zajló események nem véletlenül alakulnak úgy, ahogy. Az emberek szabadon cselekednek, de a cselekvésüknek következményei vannak. Ezek azonban folyamatosan visszaáramlanak, visszahatnak rájuk. Ok és okozat kölcsönhatásáról van szó. Nekem nagyon úgy tűnik, nem tudunk kitérni a sorsunk elől. Bármit is tehetsz, ha egyszer meg kell halnod, nem menekülhetsz a sorsod elől, úgyis eljön érted a kaszás. Ez a világ rendje. Minden ami megszületett, halálra van ítéelve. És a sorsunk előbb vagy utóbb beteljesedik. Nem térhetsz ki előle, bárhogya is szeretnéd.

– Ez nem hangzik túlságosan biztatónak – jegyezte meg Heri. – Sőt, azt hiszem, ez a fatalizmus. Minden eleve el van rendelve, és te nem térhetsz ki előle?

– Pontosan! – lelkenedezett Főszer. – Látom, igen gyors az észjárásod.

– Mi tagadás... – szerénykedett Heri.

– Én magam alapító tagja vagyok a Nemzetközi Fatalista Klubnak – vallotta be Főszer szerényen. – Azt is mondhatnám viccesen, ha egyszer *lesz kedved*, és ha *akarsz*, és végül szabad akaratodból *úgy döntesz*, akár be is léphetsz hozzánk, amikor *majd jönnek látod*.

– Még nem tudom, akarok-e – hezitált Heri. – Egyelőre a világ többszörös megmentője vagyok. Talán te is tudod, amióta csak megszülettem, állandóan hadakoznom kell ezzel a Voltmárvolttal, évente néha többször is meg kell öljem, mégis visszatér, mint valami ócska bumeráng. Lidércnyomásos az életem, ráadásul suliba is járok, ahol a tanulás még nem volna annyira vészes, de az a rengeteg bulizás, csajozás és miegymás annyira kimerítő, hogy az embernek már alig marad ideje a Kavicslabda bajnokságra és a mindennapos edzésekre. Beláthatod, hogy roppant feszített a munkatempóm. Még egy elfoglaltság, és visznek a diliházba, mert összeomlik a vegetatív idegrendszerem. Főszer belátóan bólintott. Látszott, nemcsak nagy tudós, de hatalmas bölcs is, mert megértette, hogy Herinek három dologra van ezekben a bohém diákévekben a legnagyobb szüksége: a szexre.

– De a szüleid életének megmentésére visszatérve, talán most már belátod, hogy nem lehet megváltoztatni a múltat – magyarázta az aprócska egyiptomi. – Ami megtörtént, az megtörtént. Ha ők életben maradtak volna, akkor te sem az lennél, aki most vagy. Az egy másik, a mi szubjektív létezésük számára soha meg nem valósuló téridő vonulat. Ott egy másik történelem folyik, egy másik, nagyon hasonló Heri Kóklerrel, akit esetleg nem is pontosan úgy hívnak, mint téged.

– Nem? – lepődött meg Heri.

– Nem... Nos, elárulom, hogy tettem néhány utazást arrafelé is. Volt egy idősik, ahol téged Geri Coopernek hívtak, és egyáltalán nem volt sebhelyed. Egy másik világban Heli Kopternek nevezték, és egy kanalam alakú sebhely volt a fejedre ragasztva. Egy harmadik téridősíkon viszont semmiféle nyomodat nem találtam. Sőt, a szüleid sem éltek. Egy negyedik idősíkból Heri Rockernek hívtak, és javítóintézetben csücsültél, mert megettél az unokatesódat, Tömpe Kuglyt. Rengeteg lehetséges variáns van, de te itt élsz, neked ezzel kell törődnöd. Semmiképpen nem szabad beleavatkoznunk más idősíkokon a téridő folyásába, mert nagyon nagy bajt okozhatunk vele.

– No és Voltmárvolt? – kérdezte Heri. – Ő egyfolytában csak beleavatkozik mindenbe, és ott gonoszkodik, ahol csak tud.

– Igen, fiam – mondta elgondolkodva Főszer. – Ő egyfolytában azon mesterkedik, hogy mindent tönkretegyen, amit a Teremtő alkotott. Ezért is ő a főgonosz. Ő a Sötétség Urát és a káosz erőit szolgálja. Mi pedig megpróbáljuk a gonoszságait megakadályozni, mert mi a másik oldalon állunk. Tudod, Heri, a Jó és a Rossz örök harcába keveredtünk mi is. És mi egyfolytában azon igyekszünk, hogy a Jó erőit segítsük.

– Tudom! – sóhajtott Heri. – A legjobb lesz, ha értesítjük Dupladurr professzort a fejleményekről.

Főszer kitette a mellette lévő asztalra azt a maroknyi méretű, leginkább egy üveggömbhöz hasonló tárgyat, amit eddig a kezében forgatott.

– Mi ez? – kérdezte Heri kíváncsian. Főszer elmosolyodott.

– Ez az időgép.

– Időgép?

– Igen. Méghozzá a legutolsó fejlesztés.

– És hogyan működik? – kíváncsiskodott Heri.

– Hihetetlenül egyszerűen – nevetett Főszer Heri Kókler kíváncsiságán. – Ígérem, hamarosan megmutatom.

3. Shegg, a bögre

Az ősi, vastag törzsű, hatalmas lombkoronájú fákkal teletűzdelt tavaszi erdőben madárillatú, vidám csicsergés hallatszott. A fákon a susogó lombok között színes tollú énekesmadárkák ugrándoztak, langy szellő fújdogált, amely halkan suhogtatta a tölgy erdő lombjait.

Az erdő vadjai, az Orosz lánykirály, Himba, Limba, az öreg néne őzikéje, Májki egér, Dumáld kacsa, Cici Mackó, valamint a humanoid jellegű Ma Ugri és Tar Zan valamint a külön kategóriát képviselő Piroska, a Farkas boldog gondtalanságban élvezték a tavasz tizenhét pillanatát.

A levegő meleg volt és illatos, a szél friss virágillatot hozott a közeli mezőről és a fű üde illatát.

De nem csak azt!

Valami iszonyatosan bűdös is belekeveredett ebbe az idillikus légköri körképbe, és gyors menekülésre kényszerítette az erdő vadjait, és a szelídeket is persze, mert hogy ezt a szagot senki nem bírta ki rókázás nélkül.

Csak a rókák!

A föld halkan megremegett. Az állatok gyors, hatékony menekülése szinte be is fejeződött, amikor a föld ismét megremegett. A növényvilág rémült képviselői is menekülni szerettek volna, de nem tudtak menekülni, mert nekik innen nem lehetett elmenekülni.

Az egyik fa kihúzta gyökereit, de hiába, mert nem voltak lábai, amivel elszaladhatott volna. A fa a többi növény együttérző pillantásaitól kísérve méltóságteljes lassúsággal ki- és eldőlt.

– Szegény, idegbeteg tölgy! – suttogta egy moha unokatestvérének a zuzmónak, aki nem válaszolt. De hát hogyan is válaszolt volna, hiszen a zuzmók nem tudnak beszélni!

A madarak már régen nem voltak sehol. Csak úgy egyszerűen, huss, rémülten tovaszálltak a felhők fölé, amikor a virágzó növények sietve behúzták

virágait, az indás kúszófajták pedig visszakúsztak oda, ahonnan kúszásukat kezdték.

A föld ismét megremegett.

A fák rosszat sejtve susogtak, az odvukban megbúvó élősködők pedig hiába remegtek, mint a rezgő telefon a süket szőke retiküljében, a sorsukat nem kerülhették el.

A föld minden eddigénél jobban megrázkódott.

A gyengébb idegzetű aljnövényzet egyes tagjai ott helyben elhervadtak, a kukacok, pókok, bogarak pedig igyekeztek beolvadni a természetes környezetbe, és mozdulatlanul várták, hogy most mi lesz.

Aztán, minden átmenet nélkül, hirtelen megjelent a szörnyeteg. Egy fűcsomó véletlenül rápillantott, és azonnal kiszáradt, mert annyira randa volt a lény, hogy ilyet még a világ ezelőtt nem látott!

A bőre metálzöld volt, a haja kopasz, a homloka tömpe, a füle zsiros, a szeme nem állt jól, a szája pedig tányérajkú volt. A nyaka vastagra nőtt, akár egy villanyoszlop, a háta kissé púposnak hatott, ellenben az egyik karja erős volt, a másik pedig vézna. Ennek az volt az oka, hogy csak a jobb kezét használta orrának folyamatos piszkálására, amely ezért irreális módon megerősödött. A lény ebből a szempontból nagyon hasonlított a klasszikus idomú görög gerelyhajítóra, akinek egyik karja izmos volt, a másik pedig cingár, hiszen azzal soha nem hajított gerelyt, csak a levegőben kavált.

– Milyen kihalt itt minden! – mondta bosszankodva a lény, és jókedvűen kiköpött egy savas kémhatásút a földre. A szájának péhá értéke kritikán aluli volt! A szerencsétlen sáska, amely eddig igyekezett beleolvadni környezetének zöldjébe, most egyetlen, rettenetes másodperc alatt sisteregve megsemmisült.

– Biztosan a szájszagod miatt! – mondta valami a lény nyakában. A figyelmesebb szemlélő könnyen észrevehette, hogy ez a valami nem más, mint egy Szamárbőr! Méghozzá abból a fajtából, amelyik nemcsak csúnya volt, de még beszélni is tudott. Ha úgy vesszük, ezért ritka volt és értékes.

– Még egy ilyen megjegyzés, és poháralátét formájában szétosztalak az ismerőseim körében! – mondta neki Shegg, a Bögre. Mert hogy ő volt ám az, nem pedig George W. Bush, mint ahogy azt először talán néhányan tévesen gondolni merészték.

– Fenyegess csak nyugodtan! – nyihogta a Szamárbőr. – Nagyon is jól tudom, hogy nincsenek már ismerőseid.

– De igenis vannak! – erősködött Shegg, a Bögre. – Például itt van mindjárt a kis feleségem és fajtársam, Fiola.

– Aki elhagyott téged egy lóhereügnőkért, mert rájött, hogy te valójában nem is egy jóságos és bunkó Bögre vagy, hanem egy gonosz, kegyetlen gyilkos! – mondta vádlón a Szamárbőr.

– Nem vagyok gyilkos! – tiltakozott Shegg. – Igaz, hogy téged agyonütöttelek, de az még nem gyilkosság.

– Neeeeem? – kérdezte felindultan a számárbőr. – Hát akkor szerinted mi a jó fene?

– Nem! Nem volt gyilkosság! Én inkább önvédelemnek, esetleg hirtelen és jogos felindulásnak nevezném.

– Én teljesen másként látom! – indulatoskodott a Szamárbőr. – Ok nélkül agyonütöttél. Nekem pedig meg kellett halnom. Pedig milyen fiatal voltam! Még alig értem el az ivarérettséget! Előttem volt még a nemi élet! Csodás jövőmnek pedig hirtelen vége szakadt, s arra sem volt esélyem, hogy nemileg orientálódhassak.

– Hogy mi van? – kérdezte Shegg, mert nehéz volt a felfogása, mint ő maga.

– Arról beszélek, hogy még nem tudtam eldönteni ilyen fiatalon, hogy a szamarakat, a lovakat, netán az öszvéreket szeressem-e jobban. Éppen azon voltam, hogy rengeteg tapasztalatot szerezzek ezen a téren, amikor tragikus hirtelenséggel, a te jóvoltodból, elhunytam.

– Mondtam már, hogy véletlen volt! – bizonygatta Shegg.

– Nem hiszek neked. Szerintem, az ember nem üti le véletlenül a barátját. De ha még le is üti, akkor sem öli meg azonnal, az első csapásra...

– Az ember nem, de egy Bögre, az igen! – mondta dühösen Shegg. – Évek óta a nyomomban jársz, nincs magánéletem, és mélyen felháborított, hogy megcsaltál a feleségemmel.

– Nem is csaltalak meg! – védekezett a számárbőr.

– Csak szerettelek volna, de Fiola közölte, hogy nem vagyok az esete, mert csak egy számár vagyok, nem pedig egy ló. Milyen megalázó is volt, istenem... Talán az apartheid lehetett még ilyen...

– Mondtam már, hogy sajnálom – mondta rosszkedvűen Shegg. – Már két hete történt, minden nap reggeltől estig erről beszélünk, én pedig már kezdem egy kicsit unni az egészet.

– Én még nem végeztem! – emelte fel a hangját fenyegetően a Szamárbőr. – Igenis jogom van elmondani a véleményemet, még akkor is, ha az neked nem tetszik.

– Nem bánom, mondd el, ha annyira akarod! – morogta Shegg, a Bögre.

– Szerintem nem kellett volna azonnal leütnöd a szekrényel. Inkább meg kellett volna kérdezned előbb, hogy mit keresek Fiola ágyában.

– És mit kerestél ott? – kérdezte Shegg kíváncsian.

– Nos, ez nem tartozik rád...

– De, nagyon is rád tartozik! Az én feleségem ágyában nem tűnök el semmiféle szamarat. Téged pedig egyáltalán nem!

– Ha megengeded, folytatnám – vágott közbe a Szamárbőr. – Felháborító módon nemcsak megöltél, de még ágyelőt is készítettél a bőrömből.

– Hirtelen felindulásból tettem! – mentegetőzött Shegg, a Bögre.

– Hiszi a piszi!

– Na jó, nem abból, hanem bosszúvágyból – ismerte be Shegg. – De megígértem neked, hogy vezekelni fogok és hogy jóváteszem a hibát, amit elkövettél.

– Én követtem el hibát? Én? – fortyant fel a Szamárbőr.

– Te!

– Hazudsz, te nyavalyás!

– Te hazudsz!

– Akkor meg miért ajánlottad fel nekem, hogy vezekelni fogsz bűnödért, he? – kérdezte a Szamárbőr olyan hangsúllyal, mint aki végre sarokba szorította az ellenfelét, és láthatóan nagyon élvezi, hogy roppant mód igaza van.

– Csak azért, mert megsajnáltalak – vallotta be Shegg. – Már majdnem a barátom voltál. Olyan voltál nekem...

– Mint egy házibárát? – kérdezte a Szamárbőr elérékenyülve.

– Ki ne mondd ezt a szót még egyszer! – sziszegte Shegg.

– Na jó, elismerem, hogy ez gonosz szóvicc volt – ismerte el a Szamárbőr.

– Még annál is gonoszabb – morgott a Bögre.

– De azért rendes volt tőled, hogy mindenki füle hallatára felajánlottad, addig nem térsz vissza mocsárbeli kéjlakodba, amíg ismét életre nem keltesz engem.

– Mit tehettem volna? – kérdezte Shegg. – Fiola is nagy állatbarát, és én meg akartam neki felelni. Megesküdtem, hogy életre keltelek. Még ha

beledöglök, akkor is.

– Szép terv! – ismerte el a Szamárbőr. – Az eleje és a vége is nagyon tetszik.

A Bögre nem válaszolt, csak morgott egy sort. Végül nagyot sóhajtott. Ettől a légáramlattól jónéhány szúnyog, amely ostoba módon körülötte keringett, olyan mérgezetten és döglötten hullott a földre, mintha csak valami irtó jó rovarirtóval fújták volna le.

– És most mihez kezdünk? – kérdezte a Szamárbőr.

– Kezdünk? – fortant fel Shegg. – Azt hittem, te most már nem fogsz beleszólni az irányításba.

– Szóval... Valóban úgy terveztem, de hát kénytelen vagyok beleszólni. Ugyanis innen fönről, a nyakadból sokkal jobban látom, hogy mit kellene tenned, hogy mindkettőnknek jó legyen, és főként, hogy sikerrel záruljon a küldetés, amelyre vállalkoztam.

– Vállalkoztál? – morogta Shegg.

– Igen! Még hozzá önként! Amikor megesküdtél, hogy addig nem nyugszol, amíg újra életre nem keltesz engem, én azonnal beleegyeztem, hogy útra keljünk.

– Még szép... – köpött egyet Shegg óvatlanul, aminek az lett a következménye, hogy egy nagyon magas eszmei értékű és szigorúan védett bokor füstölögve megsemmisült.

Shegg hirtelen megállt, majd egy tisztásra mutatott, amely alatt húzódott a völgyben, amelyet halkan csörgedező kis hegyi patakocska szelt át.

– Itt letáborozunk – mondta Shegg. – Melegítünk egy kis patkány agy konzervet, jól belakunk, utána forrásvízzel csillapítjuk kínzó szomjunkat. Egy darabig nem csinálunk semmit, majd végül esti mese nélkül szunyálni térünk a tábortűz mellé, miközben addig bámuljuk a csillagokat, amíg el nem alszunk közben.

– De Shegg! Még csak délelőtt tizenegy óra van! Nem kellene még tovább gyalogolnunk? Hiszen rengeteg időt veszítünk, ha minden nap csak reggel gyalogolunk, déltől kezdve viszont egy métert sem teszünk meg! Pedig erős, egészséges Bögre vagy, tele erővel és energiával. Érthetetlen, hogy miért nem használod ki a gyaloglásra az értékes órákkal bíró délutánt is?

Shegg nyakán kidagadtak a nyaki erek, de ez a vállán lazán átvetett Szamárbőr miatt egyáltalán nem látszott.

– Hát ide figyelj, te faliszőnyeg! Mi az, hogy gyalogolunk? Ha nem vetted volna észre, csak én gyalogolok! Te csak a nyakamban lógsz ernyedten, és idegesítően dumálsz nekem egész nap. Reggel még valahogy elvisellek, mert akkor még nem ébredtem fel teljesen. A délelőtt is viszonylag könnyű, mert akkor meg az ebédre gondolok állandóan. De ebéd után nyugalomra van szükségem. Akkor eszembe szokott jutni az a rengeteg ostobaság, amit délelőtt iáztál a fülembe. Meg kell értened, hogy az én idegeim sincsenek kötélből.

– Hát szép, mondhatom! – sértődött meg a Szamárbőr. – Én egész nap legjobb tudásom szerint okos tanácsokkal irányítalak, szóval tartalak, nehogy útközben megöljön a magány, erre meg kiderül, hogy te valójában rühellsz engem.

– Ez nem igaz! – védekezett Shegg. – A ki nem állhatlak, az sokkal találóbb volna.

– Nahát, Shegg! Ilyet mondani egy halotról! De az hagyján! Rólam! Milyen kegyetlen lény is vagy te!

Shegg az orrát piszkálta.

– És gusztustalan is vagy! – fintorgott a Szamárbőr. – Azonnal tedd vissza azt a zöld micsodát oda, ahol az előbb volt! Nem bírom nézni, ahogy lassan folyik le a mancsodon!

– Te ebbe ne szólj bele, jó?! – dühöngött Shegg. – Ha nem takarítom ki rendszeresen az orromat, akár még meg is fulladhatok. Annak pedig jövátéhetetlen következményei lehetnek.

– Lárifári! – ellenkezett a Szamárbőr. – De egy biztos, totál gusztustalan vagy.

– Nem kell, hogy szeress! – morgott Shegg.

– Nem is szeretlek! – fintorgott a Szamárbőr. – Csak kényszerből jöttem veled.

– Kényszerből? – kérdezte Shegg ingerülten.

– Igen! Mert élni akarok – felelte a Szamárbőr. – Ezért is örültem meg annak, amikor az a varázsló elküldte nekünk a rendkívüli ajánlatát azzal a fura nevű szolgáljával.

– Emlékszem! – mormogta Shegg, miközben rőzsét gyűjtött a tűzhöz. A rőzs gyűjtés nem volt egyszerű feladat, mert a rőzsét már begyűjtötte egy környékbeli anyóka. Az anyóka viszont nem adta önként a rőzsét. Ezért Sheggnek szép szóval, később pedig erőszakkal el kellett választania az anyókát a rőzsétől. Az anyóka nem örült annak, hogy elválasztották a rőzsétől, viszont az erőszaknak annál inkább megörült. Ha jobban belegondolt, már több mint hatvan éve történt utoljára, hogy egy ilyen szép szál legény erőszakkal elválasztotta a rőzsétől. Az anyóka boldogan távozott, Shegg pedig rágyújtott.

Egy dalra.

Tűzrakás közben mindig dalolni szokott. A dalolásnak nem örültek mások, ám mivel a környéken általában nem tartózkodtak ilyenek, akik ebbe a kategóriába tartoztak, Shegg büntetlenül énekelhetett.

A Szamárbőr szeme forgott, a füle tekergett, a nyelve pedig kilógott halott fejéből, mert a zenemű annyira nehezen volt élvezhető. Sőt, bizonyos részei egyáltalán nem is voltak azok. De Shegget ez nem zavarta, sőt, úgy látszott, szinte élvezi, hogy bosszanthat vele másokat.

Ebbe a kategóriába momentán csak a Szamárbőr tartozott.

– Könyörgöm, Shegg! Kérlek, hagyd abba! Ami sok, az sok! Nem bírom már tovább!

– Nem értem, most meg mi a bajod? – csodálkozott a Bögre.

– Nem hiszem el, hogy nem hallod, mennyire hamisan énekelsz?! – csikorgatta a fogát a Szamárbőr.

– Pedig tényleg nem hallom! – vonogatta a vállát Shegg. – Sajnos botfülem van, annyira, hogy az iskolában énekóra alól is mindig fel voltam mentve.

– Nem is jártál iskolába! – mondta vádlón a Szamárbőr.

– Miért kell neked ezzel mindig előhozakodnod? – vörösödött el a zöld Shegg, a Bögre, ami érdekes látvány volt.

– Annyira jól esik ismételtetni – vallotta be a Szamárbőr.

– Gonosz vagy! – mondta Shegg.

– Csak tárgyyszerű – mondta a Szamárbőr.

– Tudod mit?! Most relaxálj egy kicsit. Ha túl sokat beszélsz, félő, hogy teljesen meg is halhatsz. Akkor pedig mi lesz veled?

– Ajja! – mondta ijedten a Szamárbőr, és néhány percre elhallgatott.

Közben már javában lobogott a tűz, Shegg pedig élvezettel kavargatta kis, tábori edénykéjében a patkányagy konzervet.

– Micsoda illat! – mondta mosolyogva, és érezte, megkordul a gyomra.

– Olyan gusztustalan! – fintorgott a Szamárbőr. – Döglött állatok undorító hulláját tömöd magadba. Olyan lesz a tested, mint egy nagy, bűdös dögtelep.

– Mit tegyek?! – sóhajtott Shegg. – Én dögevő vagyok, te pedig vegetáriánus. Én nem kényszerítelek téged arra, hogy ilyesmit egyél. De te se mondd meg nekem, hogy én mit faljak, jó?!

– Amióta megöltél, azóta nem kell, hogy egyek – mondta a Szamárbőr teljesen feleslegesen.

– Furcsa is volna, ha egy döglött számár napi háromszor étkezne – jegyezte meg epésen Shegg.

– Mi az, hogy döglött?! – fortyant fel a Szamár. – Talán tragikus körülmények között elhunytat akartál mondani?

– Igen, azt akartam – vallotta be Shegg, akinek azért láthatóan volt egy kis lelkipurdalása a történetek miatt.

– No, azért! – mondta elégedetten a Szamárbőr. – Örülök, hogy kezdesz leszállni a magas lóról. Örülök, hogy végre emberként kezdesz engem is kezelni.

– Micsoda számárságokat hordasz itt össze meg vissza? – csámcsogott Shegg, miközben egy tábori merőkanállal tömte magába az ételt, amit még nevén nevezni sem volt valami gusztu, nem pedig látni, hogy ez a tohonya, nagy melák jóízűen bezabálja.

– Tévedtem – mondta a Szamárbőr. – Mégsem veszel engem emberszámba.

– De hát te egy Szamárbőr vagy! – mondta teli pofával Shegg.

– De micsoda Szamárbőr! Egy beszélő Szamárbőr! A világ nyolcadik csodája vagyok. Mutass nekem még valakit, aki a halála után is életben maradt, sőt, képes arra, hogy tovább beszéljen, annak ellenére, hogy egy számár.

Shegg nem válaszolt, mert evés közben nem tudott gondolkodni. Illetve tudott, csak nem esett annyira jól neki.

– Látod, hogy nem tudsz! A magam nemében rendkívüli lény vagyok, ezt be kell vallanod.

– Hagyj már békén! – köhögte Shegg, mert a patkányagyvelő falatka cigányútra tévedt, lévén a nagy melák egyszerre próbált meg beszélni és nyelni.

– Nem akarok az idegeidre menni – mondta lágyan a Szamárbőr. – Az egyetlen barátom vagy. Szeretnék neked segíteni, hiszen páratlan intelligenciám segítségével hasznos tanácsokkal láthatnák el, amelyek segíthetnének minket abban, hogy megtaláljuk azt a nagy varázslót...

– Akinek az a fura, növénynevelő küldönce volt – folytatta Shegg.

– Igen, az a Cickafark, vagy kicsoda... – morfondírozott a Szamárbőr. – Milyen szerencse, hogy pont nálad járt, amikor meggyilkoltál...

– Már megint kezdod? – dühöngött Shegg. – Hát nem vagy képes leszállni rólam?

– A tény az tény. Még akkor is, ha némelyekben fájdalmas emlékeket ébreszt. Te megöltél engem, bár elismerem, hogy hirtelen felindulásból tehetted. Hiszen eddig még soha nem öltél meg, pedig már évek óta ismerjük egymást.

– Biztosan az a gyümölcstea volt az oka, amiből nem kellett volna annyit vedelnem! – ismerte el Shegg. – Olyan furcsán éreztem magam tőle. Mintha elvesztettem volna az önuralmam. Érdekes, hogy annak a Cickafark úrnak nem lett tőle semmi baja. Pedig ő is rengeteget ivott.

– Nagy szerencse, hogy éppen betért hozzád – emlékezett a Szamárbőr. – Ha ő nincs, akkor már semmi reményem nem volna az életben.

– Aha – mondta Shegg, és leheveredett a földre. Hátizsákjából elővett egy köpenyt, beleburkolózott, majd befordult a másik irányba. Láthatóan arra készült, hogy hatalmasat szunyáljon.

Nem volt valami egészséges gondolat, hiszen aki közvetlenül evés után alszik, annak a gyomrában emésztetlen táplálék rohad, és az ilyen embernek a továbbiakban az emésztése is mindennek elmondható lesz majd, csak jónak nem. Már a régi görögök is azt mondták, hogy evés után járj, de erről Shegg nem hallott, mivel teljesen máshol élt, olyan környezetben, ahol egyáltalán nem voltak régi görögök.

Másrészt Shegg nem volt ember, hanem Bögre volt, és ehhez mérten a szájszaga is erős volt, meg maró, mint a frissen facsart akkumulátorsav.

– Na, akkor jó éjszakát, cimbora! – mondta Shegg álmos hangon.

– Hékás! Te komolyan gondolod ezt?! – tiltakozott a Szamárbőr. – Valóban arra készülsz, hogy déli tizenkét órákor jóéjszakát kívánj nekem, és az egész hátralévő napot átaludod?

– Valóban arra készülök... – ásitott hatalmasat Shegg.

– Fúj! – köhögött a Szamárbőr. – Legalább fogat moshattál volna!

– Most már dugulj el! – morogta Shegg. – Elfelejtettem fogkefét csomagolni...

– Duguljak el? Minek nézel te engem, he? Talán konyhai lefolyónak?

– Bárcsak az volnál... – merengett Shegg. – A konyhai lefolyók biztosan nem tudnak beszélni. Bár... ki tudja.

– De én tudok! Ezért is vagyok különleges, mint ahogy már említettem. Vagy nem? Akarod, hogy beszéljek neked róla? Sőt, mesélhetnék is valamit, hogy könnyebben álomba szenderülj...

– A világért sem! – jajongott Shegg. – Aludni akarok! Ha beszélsz hozzám, attól ideges leszek, és ez nálam teljesen kizárja az alvást.

– Kérlek! – mondta sértődötten a Szamárbőr. – Sőt, örök harag! Követelem, hogy azonnal vegyél le a nyakadból. Nem szeretném, hogy álmodban összegyűrögess, csókolgass, ne adj isten még a bűdös nyálad is rámcsorogjon.

– Ha csak ez kell – mormogta félálomban Shegg, és levette a nyakából a Szamárbőrt, és maga mellé fektette a földre.

– Hát ez jellemző – mondta a Szamárbőr neheztelve.

– Micsoda, az istenért? – kérdezte fájdalmas arccal Shegg.

– Még be se takartál!

Shegg, a Bögre nagyot sóhajtott, de nem üvöltött, hanem nagylelkűen betakarta.

– Jó éjt pusztít ne adjak?

– Remek ötlet! Bár... a szájszagod miatt talán mégis lemondanék róla.

– Ahogy gondolt!

– Azon gondolkodom, hogy vajon sikerrel járunk-e – morfondírozott a Szamárbőr. – Tudod, nekem nagyon meggyőző volt az a Cickafark úr. Nagyon dicsérte a mesterét. Azt mondta, hogy a világ leghatalmasabb mágusa. És nekem, jelenlegi helyzetemben, pont ilyenre van szükségem. Újra élni akarok, vidáman szaladgálni, abrakot enni, és egész nap veled beszélgetni.

– Jaj! – nyögött fel Shegg félálomban.

– Mi a baj, cimbora? Talán megülte a gyomrod az a kis döghús? Ha nem bírsz aludni, tőlem akár indulhatunk is tovább.

– Fogd már be! – mondta dühösen Shegg, és a másik oldalára fordult. Azonnal mély álomba merült, majd horkolni kezdett.

– Remélem, segít majd rajtam az a híres, nagy varázsló – motyogott magában a Szamárbőr, még mielőtt ő is elaludt volna. – Mi is a neve? Hja, majdnem kiment a fejemből... Az a Gigawatt Voltmárvolt...

Amikor a Szamárbőr is elaludt, hirtelen kékesfehér villanás hasított keresztül az égen. Amikor a két mesehős mellett a földre vágott, gömb alakot vett fel, majd egyre tágulva pulzálni kezdett. Másodpercek alatt akkorára fúvódott, hogy Shegget és a Szamárbőrt is beborította. Akkor hirtelen nagyot villant, az egész jelenség pedig olyan hirtelen tűnt el a semmiben, mint amilyen hirtelen megjelent.

4. Korai öröm

Heri Kókler éppen azon gondolkozott, hogy az ötszáz darab, többször felhasználható óvszeren kívül mit vigyen még magával a nagy útra, ahová nonszokóra mennie kell, amikor hirtelen, minden átmenet nélkül megjelent a szobában kedvenc keresztapja, Black Jack. A konnektoron keresztül

Erkezett, a haja pedig még mindig égneek állt, annyira feszült volt az utazástól.
– Heri! Drága kis fiacskám! Hát élsz? – kiáltotta lelkesedve.
– Igen! – vigyorgott Heri, és hagyta, hogy a nagy ember megölelgesse, megpogtassa a csontjait, végül hátba veregesse, amibe majdnem belehalt, de azért látható volt, hogy nagyon örült ő is.
– Annyira jó, hogy nem patkoltál el! – lelkesedett Black Jack, és meghatottságában egy könnycseppet morzsolt szét a szeme sarkában.
– Én is örülök! – vallotta be Heri. – Sőt, annak is, hogy te is élsz, kedves Keresztfater!
Black Jack boldogan kezét rázott a szobában tartózkodó Fószerrel is. Hiába is tiltakozott a kis termetű egyiptomi zseni, őt is hátba veregette és megölegette.
– Minden visszaállt a normális kerékvágásba – lelkesedett Black Jack. – Nemrégiben bagolyposta segítségével kommunikáltam Dupladurr professzor úrral. Nem fogod elhinni, Heri, de ismét ő a Rokforti Varázsló és Boszorkány Elő Állító Varázsoskola igazgatója. A tanári kar sem hunyt el tömegesen, mindenki él és virul! Győztünk! Voltmárvoltnak vége! Oda került a mocsadék, ahová mindig is vágytam, hogy kerüljön: a Pokolba. Hihetetlen elégtétel ez nekem, gondolhatod. Egész életemben miatta szenvedtem, nélkülöztem, bujdostam, többször meg is akart ölni vagy öletni. Nem volt egy nyugodt percem, még a nagyvécre is állig felfegyverkezve mentem. Alvás közben is ébren voltam, füleltem és figyeltem, mert soha nem tudhattam, hogy az átokfajzat mikor akar eltenni láb alól. De most már vége! Alig akarom elhinni! Győztünk!
Black Jack csak azért tartott egy másodperc szünetet, hogy nagy levegőt vegyen. – Jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam. Tudom, hogy nem biztonságos, de a Tompor segítségével utaztam a hálózatban, mert ez volt a leggyorsabb – magyarázta. – Egy kicsit átalakítottam a működési mechanizmusát, így most már képes vagyok arra, hogy a Tompor felszippanthassam után, a térben való utazást követően ne a végécsészébe kelljen megérkezni, hanem egyik konnektorból a másik konnektorba teleportáljak. Még nem tökéletes, mert csak öt perce találtam ki, de legalább nem annyira gusztustalan az utazás, mint a régi módszerrel. Bár a fenébe rúgó indítóhatás ugyanolyan megrázó erejű, mint régebben. Ezt még tökéletesíteni kell, az biztos. De mit is beszélek itt neked ilyen felesleges dolgokról, amikor a lényeg a lényeg: Győztünk!!!
Heri éppen mondani akarta, hogy még nem, de nem tudta, mert Black Jack macedón népzene kezdett el énekelni – biztosan hosszú bujdosása alatt szedte fel valahol ezt a páratlan zenei kincset –, közben pedig indiántáncot lejtett örömeiben. A kettő nehezen volt összeegyeztethető, de Black Jack nem törődött vele, mert annyira boldog volt, hogy a legszívesebben kibújt volna a bőréből.
Fószer ellenben riadtan bújt el a speciálisan átalakított Kémszekrényben, mert nem akarta, hogy Heri Kókler kedvenc Keresztapja a nagy öröm közepette véletlenül eltapossa.
Heri savanyú arckifejezését látva Black Jack egyszer csak abbahagyta a nagy örömködést, és csodálkozva megkérdezte:
– Mi a baj, fiam? Miért vagy ilyen szomorú? Talán hiányzik a kis barátnőd, Hermelin?
– Hiányzik! – vallotta be Heri. – De van egy ennél is nagyobb baj.
– Mi baj lehet már ebben a világban? – nevetgált Black Jack. – Hiszen Voltmárvolt halott, a Fekete Krumplinyomók felszívódtak, süt a nap, az ég kék, a levegő langy meleg, felettünk madarak és repülőgépek szállnak... Mi baj lehet egy ilyen remek, békés, szép világban?
– Voltmárvolt visszatért! – mondta Heri halkan. Ember még nem sápadt el olyan hirtelen és minden átmenet nélkül, mint ahogy most szegény Black Jack.
Heri aggódott, talán mindjárt el fog hunyni infarktuszban vagy valami más, szív és érrendszeri betegségben. De szerencsére nem történt ilyesmi. Keresztapja lerogyott a földre, és magába roskadva motyogta:
– Nem hiszem el! Nem! Ez lehetetlen!
Heri beszámolt neki arról, amit Fószer mutatott nem sokkal ezelőtt. Black Jack egyre sápadtabban hallgatta:
– Ez rettenetes! – bökte ki végül. – Pedig már azt hittem, megszabadult tőle a világ. És főleg mi. De sajnos úgy látszik, az a sorsunk, hogy folyton-folyvást ellene hadakozunk.
– Fószer azt mondta, vissza kell térnünk abba az időbe, amikor a Stonehenge-t építették. Voltmárvolt készül valamire, azt gyanítjuk, hogy ott akarja végrehajtani a hatalmas varázslatot, amelynek segítségével ismét testet ölthetne.
– Ez nyilvánvaló! – mondta Black Jack. – A Stonehenge ősi, mágikus energiával bíró építmény. Valamikor régen, talán ötezeröt száz évvel, tizenhárom nappal és négy óra hatvanegy perccel ezelőtt építették. De azt senki sem tudja pontosan, hogy kik emelték. Valószínűleg a druidák, a Kelta papok, akik hatalmas, mágikus erők birtokában voltak. A kőoszlopok hatalmasak, emberi erővel, de még a mai kor gépeivel sem igen lehetne őket megmozdítani. Semmi kétség, az egyetlen természettudományos magyarázat a létezésükre: a mágia.
– Keresztapám! – mondta Heri hirtelen. – Hová tűnt Fószer? Hiszen az előbb még itt rohangu rémülten, amikor tánc közben többször véletlenül rá akartál taposni. De most nincs sehol! Hová tűnhetett?
Black Jack és Heri Kókler átkutatták a szobát, benéztek minden zugba, az ágy alá, a szekrény tetejére, letépkedték a tapétát és a varrodobozban lévő tűpárnát is tűvé tették érte, de hiába, mert sehol nem lelték a pöttömke zsenit. Heri éppen lehajolt, hogy bekukkantson a szőnyeg alá, amikor az üveggolyó formájú időgép váratlanul a zsebébe lebegett. Heri semmit nem vett észre ebből, mert a tárgynak nem volt semmi súlya. De még tömege sem!
Mindketten a szekrény előtt torpantak meg, aztán összenéztek és egyszerre bólintottak.
Black Jack óvatosan megfogta a rézgombot, majd lassan kinyitotta az ajtaját.
Heri felkiáltott meglepetésében.
A szekrényben nem volt senki! Vagyis inkább Fószer nem volt ott! Ellenben egy halálosan kimerült bagoly röpködött kétségbeesetten egy helyben. A háta mögött erdők, mezők, szépen zöldellő dombos vidék látszott, az égen a felhők viharos gyorsasággal vonultak nyugatról kelet felé. Amikor kinyitották az ajtót, széleham csapta őket mellbe, amitől mindketten megtántorodtak. A szegény légiküldönc kimerülten beesett a szobába és elterült a földön. Ott verdesett a nyomorult állat az élettelen szárnyával, és vízért, élelemért könyörgött.
Ám senki nem értett bagolyul, azért a hős küldönc szenvedései sem enyhülhettek.
Black Jack és Heri Kókler a nagy erejű, kifelé áramló széllal dacolva, együttes erővel becsukták a szekrényajtót.
Amikor sikerült nekik a művelet, a hátukat a szekrénynek vetették, és kimerülten lihegtek, mintha oxigénpalack nélkül másztak volna Mount Everestet.
– Mi a fene volt ez? – kérdezte Black Jack döbbenten.
– Hová lett Fószer? – kérdezte Heri Kókler. Egymásra néztek, és riadt tekintettel lihegtek tovább.
Épp úgy, mint a szegény bagoly!
Heri kapcsolt a leggyorsabban. Odaugrott a haldokló állathoz, és egy biciklipumpa segítségével mesterséges légzésben részesítette. Amikor a bagoly már fele akkora volt mint a ruhásszekrény, Keresztapja erőteljes sürgetésére abbahagyta az életmentő lélegeztetést, és hagyta, hogy a bagoly erőteljes kilégzés segítségével visszanyerje eredeti méretét.
Amikor ez megtörtént, a hálásan pislogó állatot megetette saját baglyának, Ludvignak az eledelével. Ludvig, aki a világhírű zeneszerzőről, Ludvig von Mozartól kapta a nevét, éppen szabadságon volt. Bizonyára örült volna fajtársának és postás kollégájának, ám az itt lévő huhogó egyedtárs

szociális kapcsolat nélkül is boldogan evett ivott. Majd amikor teljes komfortérzete támadt, felrepült a szekrény tetejére, és a fejét egy értelmező kézisztárra hajtva elaludt, akár egy kisgyermek.

Ám még mielőtt elaludt volna, ott hagyta Heri Kókler szőnyegén az üzenetet, amit rábíztak egy levél formájában.

– Biztosan Főszer lesz az! – mondta izgatottan Heri. Engedelmesen hagyta, hogy Keresztapja kibontsa a postát. Black Jack nagyon óvatos volt, mert tudta, hogy névtelen leveleket nemcsak az Interneten nagyon veszélyes kibontani, hanem a való világban is. Fenyegető levelek, levélbombák, mérgező porok, baktériumok, vírusok, gyorsajtásról szóló rendőrségi sztárfotók és még ki tudja miféle szörnyű dolgok ömlhettek kifelé egy-egy ilyen levélből. Az embernek nem ártott az óvatosság!

Black Jack is óvatos duhaj volt. Mielőtt letépte volna a boríték szélét, megrázogatta, megütögette, sőt még meg is hallgatta, hogy nem tiktakol-e a levél, ami ugye egyértelműen bizonyította volna, hogy bomba van benne vagy pedig egy ébresztőóra.

Ám a levél, ezer szerencsére, semmi rendkívülit nem csinált. Láthatóan egyszerű levél volt, Black Jack éppen ezért egy határozott mozdulattal feltépte a leragasztásnál, majd kivette belőle a levelet.

De nem kezdte el hangosan olvasni, hanem állt egyhelyben, döbenten, és némán mozgott a szája, mintha elromlott volna a szinkronhangja.

– Hogy vinné el a csuda! – káromkodott brutálisan, mert így is tudott, ha megkívánta a szerepe, majd odaadta a levelet a keresztfiának.

Heri olvasni kezdte a levelet. Döbenten látta, hogy nem Főszer írta és küldte, hanem valaki más. Hogy ki? Hát Netuddki! (A levél durva és szeméremsértő szavakat tartalmazott, amelyeket nem írhatunk le, ezért ezeket a részeket kipontozzuk. Igazából szívesebben alkalmaztunk volna mi is füttyöket, mint ahogy a tévében szokták, de a füttyök papírra vetésével komoly technikai problémák adódtak, ezért végül is a kipontozás mellett döntöttünk – a szerk.)

Heri Kókler, te kis (A már említett, durva és szeméremsértő kifejezések, gyalázások mellett uszító, vérfertőzésre felszólító mondatok álltak itt, valamint megalapozatlan módon Heri Kókler szexuális szokásaira tett primitív utalgatások, amelyek érintőlegesen még a szüleit is kegyeletsértően rágalmazták. Továbbá gyalázkodó vádak és alpári stílusú szidalmak tömkelege állt a levélben, amelyek csak komoly, szépirodalmi művekben közölhetőek, ebben nem – a szerk.)

A levél így folytatódott tovább:

Főszert elraboltam, és a hatalmamban tartom! Gondolom, sokat kerested, igaz? Hehehe! Ugye szeretnéd kiszabadítani? Hát nem fog sikerülni, ezt garantálom! Visszavittem magammal az időben egy időgép segítségével, amelyet korábbi kalandozásaim során rejtettem el a Stonehenge-nél. Gyere utánam, ha tudsz, és akadályozd meg! Kétlem, hogy sikerülne! Már nincs messze a pillanat és visszanyerem régi formámat. Sőt, elérem végre a régi vágyamat, és halhatatlan leszek. Akkor aztán leszámolok veled, és utánam az özönvíz. Reszkess Heri Kókler! Eljövök érted, és a szüleid után küldelek!

Hehehe!

Te utolsó kis (újabb primitív hangvételű gyalázkodások, sőt, többszöri istenkáromlás, rasszista felhangok, újabb gyalázkodás fajtalankodással egybekötve, és végül idézhetetlen sértegetések és megalapozatlan feltételezések Heri Kókler magánéletével kapcsolatban stb. – a szerk.)

Heri elolvasta a levelet, majd rosszkedvűen összegyűrte, és betette a zsebébe.

– A nyomorult! – sziszegte Black Jack, és dühében a levegőbe csapott az öklével.

Nagyon kár, hogy ezt tette, mert a véletlenül a szobába toppanó Fekália nénit, Heri Kókler nénikéjét találta el ezzel a balcsapottal, aki éppen teát, aprósüteményt, kaviárt, pirítóst, kaszinótojást, sült fácánt, gyümölcszószoikat, édességeket, egy kis fagyit és rengeteg gyümölcsöt, vagyis egy habkönnyű reggelit hozott be kedvenc unokaöccsének. Szegény Fekália néni! Black Jack véletlenül úgy eltalálta, hogy remek ívben kirepült a szobából, és a szemközti fürdőszobában landolt. A rengeteg finomság és a pontosan öt és fél percig áztatott teafüzből, cukor nélkül elkészített remek angol tea meghatározhatatlan színű, de mégis élénk hatású foltot képezett a frissen festett haloványsárga falon.

Black Jack elnézést kért a nénitől, miután sikerült a fejét kieröltetnie a vécékagylóból.

Miután Heri utasította rá, sőt kissé meg is fenyegette, a néni hajlandó volt megbocsátani Black Jack hirtelen mozdulatát. Heri Keresztapja előkapta varázspálcáját, és varázslási tilalom ide, varázslási tilalom oda, újjávarázsolta a ház megsérült festését, a gusztustalanná vált reggeli maradványát pedig eltüntette a negatív végtelenben.

Heri intett a néninek, hogy leléphet. Fekália előírásosan szalutált, majd sarkon fordult, és rohant a konyhába, hogy újra összeüssön valami kímélő jellegű reggelit.

Heri elgondolkodva merengett egy darabig, majd megcsóválta a fejét.

– Rendkívül elbizakodott az átkozott Voltmárvolt! – mondta hirtelen. Hiába, ő már csak tudta, hogy Netuddki nem annyira legyőzhetetlen, mint amekkora nagy mellénye van neki. Heri a múltban már számtalan alkalommal megölte, többször hazavágta és csak egyszer mérkőztek döntetlenre. Heri utcahosszal vezetett ellene a pontozásos összesítő táblázaton, és Voltmárvoltnak nem volt esélye utolérni, legfeljebb abban reménykedhetett, mint a vakmerő boxoló, hogy egy szerencsés ütéssel esetleg véletlenül kiütheti.

– Rokfortba kell mennünk, a sajtók fővárosába! – jelentette ki Black Jack. – Dupladurr professzor bölcs tanácsai nélkül nem merek belefogni semmiféle akcióba.

Heri éppen akart volna valamit mondani, de nem mondott semmit, mert ebben a pillanatban a csukott ablakon nagy csörömpölés közepette berepült Malacka, a genetikailag módosított szerencsemalac. Az ellenségei csak Szado Mazsinak hívták rémálmaikban, persze csak azok a kevesek, akik valamilyen csodának köszönhetően túléltek a vele való első és egyben utolsó rettenetes találkozást.

– Malacka! – örült meg régi harcostársának Black Jack. – Hát te meg hogy kerülsz ide?

– Hetedik érzékemnek köszönhetően megéreztem, hogy jönöm kell – vigyorgott a hatalmas lény, amely nagy volt, akár egy állat, de intelligens kobakjában szuper agy rejtőzött a felfelé ívelő, áramvonalasra tervezett homlokcsont mögött. A szájában, mint mindig, most is négylevelű lóherét rágszál, hogy szerencséje legyen. Csillogó badi pírzingjei, amelyek a fülében, a szájában, az orrán és még kimondani is bizarr, de a farkában is szép számmal voltak beletűzdelve, halkan csörögtek, zörögtek, zizegtek, amint a kecses lény halkan leereszkedett szárnyai segítségével a padlóra.

Igen, elfelejtettük megemlíteni, hogy szárnyai is voltak ennek a Szado Mazsinak. Testtömegéhez mérten talán kicsinek tűnhettek, de ezek a szárnyak erősek voltak, amelyekkel roppant gyorsan kavillálva a levegőt, még repülni is tudott.

– Mi történt? – kérdezte Malacka, és helyet foglalt Heri foteljában. A mai napon ő volt a harmadik, aki leült ebbe a fotelbe. A három illetőből egyet, roppant különös körülmények közepette, elraboltak ebből a fotelból. E tény a napnál is világosabban mutatta a statisztikai adatokból értékes

következtetések levonni képes elenőzőknek, hogy abban a fotelben helyet foglalni több mint veszedelmes dolog volt.

– Voltmárvolt visszatért a Pokolból! – mondta nagyon rosszkedvűen Black Jack.

– És mi a rossz hír? – kérdezte Malacka viccelődve, csak azért, hogy oldja a feszültséget.

– A rossz hír, hogy Főszert is elragadta. Még nem sejtjük, hogyan, de a Kémszekerényen keresztül elrabolta a tudóst is. Levelet is írt nekem, amelyben elbizakodott módon máris arról értekezik, hogy erejét visszanyerve hogyan fog engem kivégezni – mondta Heri Kókler és odaadta a levelet Malackának, aki elolvasta.

– Remek kommandóakciót kellene végrehajtani ellene – mondta némi morfondírozás után Szado Mazsi. – Az Élet Kommandó és még néhány kiválóan képzett varázsló és boszorkány visszamehetne velünk együtt az időben, és végre kikészíthetnénk azt a piszokfajzatot, ezzel együtt természetesen grandiózus terveit is megakadályozhatnánk.

– Az ötlet nagyon tetszik! – lelkesedett Black Jack is. – Mindig is szerettem a bunyót. Most talán végleg leszámol-hatunk vele. És akkor nincs több gonoszkodás, kegyetlenkedés, hatalmi téboly, hanem beköszönt a Földre a béke, a szeretet, a testvériség, a bőség és igazság kora. Az emberek szeretni fogják egymást, nem lesznek háborúk, megszűnik az éhezés, a betegségek is eltűnnek. A gazdag országok sem fogják túrni némán, hogy a harmadik világban milliók éhezzenek, nyomorult körülmények között szenvedjenek. Miközben a fejlett világ néhány százmillió polgára leginkább már attól beteg, hogy túlzabálja, túlíssa magát, belefullad a rengeteg luxusholmiba és szolgáltatásba, amellyel csakis úgy tudja magát körülvenni, hogy emberek milliárdjait tartja szolgáskorban. A világ meg fog változni, az emberek igazságosak, jók, kedvesek, boldogok lesznek, a villamoson pedig a fiatalok átadják az időseknek a helyüket, hogy hirtelen fékezéskor ne repüljenek ki a csukott ablakon, mint eddig.

– Álmodozz csak, barátom! – nevetett Malacka.

– Menjünk Rokfortba, és keressük meg Krampusz Dupladurr igazgató bácsit! – javasolta Heri Kókler, aki igyekezett a jelenlegi problémára fókuszálni.

Ebben a pillanatban az ablak előtt csikorogva fékezett egy varázsszőnyeg. Mivel nem volt a hátulján féklámpa, a mögötte haladó két boszorkány, akik idáig feltűnés nélkül követték őket, ráfutásos balesetet szenvedett. Némi sikoltozással egybekötött rövid zuhanás után fejfel befelé fordultak a betonba, ahol kékes színű, bűzös gőzpára képződése közben elpárologtak a történetből.

– Heri Kókler! Eljöttünk érted, hogy megszabadítsunk rettentő magányodból! – ordította vidáman Controlles.

Heri hatalmas örömmel ismerte fel barátait, a kilencesikreket.

– Overlay, Capslock, Pagedown és Pageup, Shift, Backspace, Altefnég, Shift és Controlles!

– Én is itt vagyok! – kiabálta Hermelin.

Heri arca felderült. Magához vette a táskáját, amelyben az ötszáz darab többször felhasználható óvszerét tárolta, majd átugrott a varázsszőnyegre.

– Irány Rokfort! – adta ki a parancsot Black Jack, aki Malacka hátára pattant fel. Felemelte a varázspálcáját, majd láthatatlanná tévő bűbáj segítségével értelemszerűen láthatatlanná tett mindenkit. Aztán behúzta fülét farkát és kapaszkodott, mert Szado Mazsi rakétaként lőtt ki a levegőbe, hogy utolérje a többieket.

5. Pótvizsga

A Rokforti Varázsegyed és Főbanya Kiképző Komplexumban éppen a nyárvégi pótvizsga folyt. Az egyik teremben, amelyik a föld alatt kapott helyet, és az iskola egyik, ötszáz évvel ezelőtt végzett kiváló boszorkányáról a Kata Komba nevet viselte, hamarosan matematikai kérdésekre kellett megfelelnie az egyik gyenge képességű növendéknek.

Albert Zéro nem volt egy Einstein!

Már ötvenszer megbukott matematikából, mert nem volt képes megtanulni, hogy miként kell bekapcsolni rossz látási viszonyok közepette a napelemes számológépét, ezért számításai általában hibásak voltak, néha pedig tévesek.

Albert Zéro alig hatvankilenc éves volt, de még mindig első osztályba járt. Ő volt az évfolyam egyik legidősebb hallgatója. Néhány gyerek gúnyolta is ezért, de ezeket Albert Zéro rengeteg cukorkával, csokival, rágógumival és vattacukorkával elhallgattatta. A beavatkozást követően ezek a gúnyolódók legnagyobb hívei lettek. Látható, hogy Albert Zéro nem volt buta, sőt, elsős léteire máris kiváló diplomáciai érzékkel rendelkezett. Ám egy nagy hibája volt szegénynek, hogy az a fránya matek csak nem akart menni, hiába is gyakorolta már évtizedek óta.

Mint minden évben, Albert Zéro most is megbukott. Szegény, legszívesebben a föld alá süllyedt volna szegényében, de ezt az igazgató, Krampusz Dupladurr nem engedélyezte. Nagyon helyesen úgy ítélte meg, hogy egy ilyen bemutató komolyan veszélyeztetné az iskola egyik legrégebbi tanulójának testi épségét, és a várható haláleset eközben negatívan befolyásolná a jelenséget megfigyelő többi diák idegrendszeri működését.

A föld alá süllyedést csak igen képzett, nagyhatalmú varázslók gyakorolhatták. Az első évesek, legyenek akár hatvan vagy hetven évesek, komolyan számolhattak azzal, hogy a művelet során életüket veszítik. A diákok pedig az ilyesmire nem voltak pszichésen felkészülve, közülük még csak kevesen láttak igazi halottat.

Kivéve persze Heri Kóklert, aki rengeteg halottat látott már, sőt ő maga is többször kénytelen volt egy másik élőlény életét elvenni. Áldozata minden esetben Gigawatt Voltmárvolt volt, aki mindig újjáéledt, így tehát a gyilkolás ténye sem látszott egyértelműnek. Heri Kókler azonban természetesen nem volt jelen, hiszen kiváló eredménnyel végezte tanulmányait, pótvizsgáról még hírből sem hallott soha.

Ha a föld alá süllyedést nem is engedélyezte a szigorú, de Albert Zéro szerint igazságtalan igazgató, Dupladurr professzor, azért azt lehetővé tette számára, hogy a pincerendszer egyik termében, tehát végül is a föld alatt, próbálkozzék meg a lehetetlennel, a sikeres pótvizsgával.

Albert Zéro mint mindig, most is az alkalomhoz illő fekete gyászruhájában jelent meg a vizsgabizottság előtt. Az esélytelenek nyugalmával mosolygott, integetett diáktársainak, akik tömegesen kísérték el a remek hepjának ígérkező pótvizsgára.

Talán felmerülhet a kérdés a kedves olvasóban, hogy miért ígérkezik egy pótvizsga remek hepjának, amikor az nem nyilvános, csak a pótvizsgára készülő diák és a vizsgabizottság szigorú tagjai vehetnek részt rajta. Nos, azért, mert Albert Zéro minden évben, amikor sikertelenül vett részt egy matematika pótvizsgán, a drámai nap éjszakáján Sikertelenségi Bulit szervezett.

Saját költségén megvendégelt boldog-boldogtalant, mindenki annyit ehetett, ihatott, ami belefért. Sokan többet is, de ők a kiadási oldalon, a budiban térden állva imádkozva törlesztettek, így állhatott helyre bennük az egyensúly.

Albert Zérót mindenki szerette. A diákok is, mert az említett juttatásokon kívül időnként még pénzt is osztott ki közöttük, csoporttársainak pedig okkal vagy ok nélkül apró ajándékokkal kedveskedett. Nem csoda hát, hogy Albert Zéro volt az első évfolyam egyik legnépszerűbb tagja. Népszerűsége már-már Heri Kóklerével vetekedett.

De nemcsak a diákok, hanem a tanárok is nagyon szerették ezt a különös kis elsőst, aki úgy nézett ki, mint egy kis manó. Ősz haja, ősz szakála és őszinte volt. Nagy, barna szemei jámbor vidámságot árasztottak. Kiválóan tudott varázsolni is. Igaz, hogy kizárólag csak pénzt volt képes varázsolni, de azt viszont rengeteget. Korán elhunyt apja tanította meg erre a ritka, de annál hasznosabb bűbájra még egészen kis korában, aminek a kis Zéro igen nagy hasznát látta egész további életében.

Ráadásul, külön öröm volt, hogy nem hamis pénzt gyártott, mert az csúnya, törvényellenes tett lett volna, amire némi technikai berendezés

segítségével bárki, még egy varázserő nélküli földi halandó is képes lehet. Albert Zéro viszont nem ilyen volt! Ő tényleg valódi pénzt tudott varázsolni, ami egyedülálló volt és roppant hasznos.

Az iskola vezetése minden tanév elején előre dörzsölte a markát, mert Albert Zéro pót-pót-pótvizsga-díj címén a rendes díj ötszázszorosát volt kénytelen befizetni. Ezen kívül a tanárok pótvizsga-veszélyességi ellátmányban, utazási térítésben, ebéd hozzájárulásban és napidíjban is részesültek.

Mondanunk sem kell, hogy mindezeket Albert Zéro fizette. Méghozzá pontosan, önként és dalolva. A következő évi tandíjat is minden évben határidőre befizette. Nem kellett neki felszólító leveleket, fenyegető dörgedelmeket írni, mint más elsősöknek, sőt, Albert Zérohoz soha nem kellett verőembereket küldeni. Rokonait sem kellett elrabolni ahhoz, hogy fizessen. Sajnos más, nem ennyire fegyelmezett és korrekt elsősöknél erre gyakran szükség volt. Szegény Dupladurr professzor egy vagyont fizetett ki mindenféle pénzbehajtó cégnek, mert a fegyelmezetlen tanulók nemfizetése már az iskola anyagi stabilitását kezdte aláásni.

Albert Zéro azonban mintadiák volt. Mivel némileg túlkoros volt, a szokásos összeg ezerszeresét kellett leperkálnia, de ez számára nem jelentett gondot. Az iskola vezetői pedig örültek, mert Albert Zéro segítségével minden évet busás nyereséggel zárhattak. A rossz nyelvek szerint Albert Zéro nem is volt gyenge matekból, és csak azért vágták meg minden évben, mert a tanárok nagyon szerették, azért marasztalták. Valamint azt is méltányolták, hogy ennyire jól, pontosan és sokat fizet.

Ez persze hazugság volt!

Ha nem lett volna ilyen gyenge, akkor biztosan nem lett volna hazugság, de mivel az volt, ezek a rosszindulatú feltételezések is szerencsére alaptalannak bizonyulhattak. A mai napon a Vizsgabizottságot hárman alkották. A matematikai és ámitástechnikai tudományok professzor-asszonya, Numera tanárnő, az iskola réme, Cotton professzor, a Bajitalok Keverésének Kiképzett Szagértője, szintén professzor, akinek az volt a feladata, hogy kiszagolja, ha a vizsgáztatás közepette netán csalás esete vagy idegen segédanyag igénybevétele forogna fenn. A pótvizsgán részt vett még az intézmény igazgatója, Krampusz Dupladurr professzor is, aki mint mindig, most is derűs és kiegyen-súlyozott volt. Hosszú szakállát simogatva, biztató tekintettel nézett a rutinos kis elsőre, aki ki tudja, hányadik pótvizsgájára készült már. Az ajtók záródtak, a tanuló és a vizsgabizottság magára maradt a Kata Kombáról elnevezett teremben. – Kezdhetjük, fiam? – kérdezte barátságos hangon Dupladurr professzor.

– Igen, igazgató bácsi! – jelentette Albert Zéro vidáman, miközben az esélytelenek nyugalmaival mosolygott mindenkire.

– Kérem, kollegina – fordult Dupladurr Numera tanárnőhöz –, kezdje meg a vizsgáztatást.

– Bocsásson meg, professzor úr, de előbb ellenőriznünk kell, hogy a tanuló nem használt-e tiltott teljesítményfokozó szert! – vetette közbe Cotton professzor ügybuzgó fontoskodással, amellyel igazolni akarta személyének és részvételének fontosságát. De az is lehetséges, hogy csak a lelkiismerete szólalt meg, és úgy vélte, ha ekkora pénzt vesz fel félórányi bizottsági tagságért, akkor legalább tegyen már úgy, mintha tényleg dolgozna is közben.

– Óh, hát igazad is van, Cottonkám! – csapott a homlokára Dupladurr professzor, aminek nevezett nem örült, de azért teljesítette kötelességét, és körbeszaglászta Albert Zérót.

– Egyre szelisebb vagyok! Mindig elfelejtem az értágítót! – mentegetőzött Dupladurr professzor Numera tanárnőnek. Kinyitotta diplomatatáskáját, majd a csuklójában lévő vénába hosszú, kábé locsolócső átmérőjű kábelt kezdett el felnyomni. Szakasztott olyat, mint amilyet a duguláselhárító szakemberek szoktak bevezetni, amikor a lefolyóban kurkásznak titokzatos elven működő berendezésükkel. Titkos információ volt, ezért nem is lenne szabad elárulni, de Dupladurr professzor tényleg tőlük kérte kölcsön az eszközt, mert annyira hatékony volt, mint az állat.

– Alberten az sem segítene, ha doppingolna – súgta vidáman Numera tanárnő Dupladurr professzornak.

A professzor bólintott, és közben bekapcsolta a berendezést, amely rezegve, forogva működésbe lépett. Dupladurr professzor is rezegni kezdett, még szerencse, hogy forogni nem forgott. Csak egy kicsit. Továbbra is nyomkodta be magába a csövet, amely immár több méternyi hosszúságban eltűnt az igazgató érrendszerében.

– Remek kis műszer! – dicsérte meg Numera tanárnő kissé iszonyattal. – Tényleg annyira hatékonyan kipucolja az ember érfalaiból a lerakódásokat?

– Szinte tökéletesen! – mosolygott a rezgő Dupladurr, aki még mindig tömködté be magába a csövet. A cső rezgő vége egyszercsak előbukkant az igazgató egyik füléből, utána a másiktól is.

– Fülpucolásra is remek! – újságolta Dupladurr Numera tanárnőnek, akit a következő pillanatban egy véletlen baleset következtében vastagon lefröcskölt az igazgatói fülzsír. A tanárnő ezután már nem mosolygott annyira lelkesen, viszont a rókáját ügyesen visszanyomta a helyére.

Dupladurnak ebben a pillanatban véletlenül kiugrott az egyik szeme, mert kinyomta az eszköz forgómozgást végző vége. De Dupladurr ügyesen elkapta még a levegőben, így nem esett le a földre, és nem lett piszkos és sáros. A professzor, a nadrágjában való fertőtlenítéssel egyenértékű megtörölés után, nyugodtan vissza is illesztette a helyére huncut kis látószervét.

– No, lássuk a vizsgakérdést! – mondta Dupladurr professzor, amikor Cotton professzor titkos kézjelekkel jelezte neki, hogy minden rendben. Albert Zéro pontosan ugyanazt a doppingszert használta most is, mint amit az elmúlt ötven évben is rendszeresen alkalmazott.

– Mennyi kávét ittál, fiam? – kérdezte Dupladurr a növendéket. Az értágító vége egy pillanatra kiugrott a száján, de Dupladurr lélekjelenlétét megőrizve ügyesen visszatuszkolta.

– Hármat... – hazudta Albert Zéro.

– Duplát! – mutatta Cotton, aki mindent ki tudott szagolni, mert annyira értett a különféle italokhoz és serkentő szerekhez.

– Diszkvalifikálni fognak? – sápadt el Albert Zéro. (Fantasztikus, hogy milyen bonyolult szavakat ismert, pedig még csak első volt!)

– Ugyan fiam! Ez nem holmi Olimpia! – nyugtatta meg Dupladurr professzor. – Itt nem történnek jogtalan események. Te különben is rendesen fizetsz, hogy az előbbi példánál maradjunk egy kicsit, akárcsak az amerikai sportolók szponzorai. Te bármit csinálhatsz, akárcsak az említett amerikai sportolók, akikkel remek párhuzamba lehet állítani téged is. Meg kell monddjam, Albert, hogy soha nem fogunk kizárni, mint ahogy őket sem zárják ki soha, hiszen annyi pénzt visznek az Olimpiára, hogy nélkülük meg sem lehetne rendezni. Mivel te is ki vagy tömve pénzzel, fiam, neked sem kell semmitől sem tartanod. De azért nagyon veszélyes szereket ne szedj, mert azoktól könnyedén meg is halhatsz. Mi lenne akkor velünk, ki fizetné a rengeteg kiadásunkat?

– Rohadt egy világ ez! – jegyezte meg Cotton professzor mintegy magának.

– A pénz beszél, a kutya ugat! Én is tudom, hogy ilyen az élet, professzor bácsi – nevetgélt Albert Zéro. Látható, hogy tényleg nem volt ostoba ez az idős kisfiú, aki első létére bizony máris komoly élettapasztalattal rendelkezett.

Dupladurr professzor, miközben elkezdte visszahúzni az értágítóját az érrendszeréből, megint intett Numera tanárnőnek, hogy kezdhetik a pótvizsgát.

– Tehát következik az első és egyetlen kérdés – kezdte a tanárnő.

– Figyelek! – suttogta áhitattal Albert Zéro.

– Ne szólj közbe, fiam! – intette meg Dupladurr professzor, akinek most a fekete varázslóköpenyének alsó része kezdett el kajánul ágaskodni.

– Nahát, igazgató úr! – háborodott fel Numera tanárnő, amikor a tisztítógég véletlenül az ő varázslóköpenye alá is befurakodott, és tovább rezegve

az útján tisztítai, ami az útjába került. Ez volt az, aminek Numera tanárnő nem örült annyira, még szerencse, hogy ma is rajta volt az erényöv, ami jótékony keménységével megvédte a fémesen forgó behatolótól.

– Elnézést, azonnal visszahúzó a kis huncutot – szabadkozott Dupladurr. – Na gyere vissza, te kis kópé! – mondta játékosan, miközben visszarángatta az elbitangolt kis bitang tagot.

– Hmm, szóval az a vizsgakérdése, kedves fiam, hogy... – tért vissza a tudomány területére Numera tanárnő, ám nem tudta befejezni, mert...

– De tanárnő! – méltatlankodott Albert Zéró közbevágva. – Az utóbbi huszonhét évben minden pótvizsga alkalmával lehetőség volt arra, hogy vizsgatételt húzzak.

– Most nincs! – mondta vérszomjas hangon Cotton, aki türelmetlenkedett és már menni akart, mert eszébe jutott, hogy ott felejtett a tűzhelyen valami bonyolult vegyületekből kotyvasztott varázssitalt, amelyet nem szabadott otthelyezni, mert három órányi túlfőzés után az egész kotyvalék akkorát robbant mint egy atombomba.

– Nem szóltam! – sunnyogott Albert Zéró. Rutinos első volt, és tudta, Cotton professzornak soha, semmilyen körülmények között sem szabad ellent mondani. Mert aki ellentmondott, azt súlyosan megalázta, szadizgatta, lehetetlenné tette, végül pedig rituálisan kicsinálta.

Az iskola mellett egy külön ismételő is működött, ahová azokat a néhai diákokat helyezték örök nyugalomra, akiket Cotton professzor saját kezűleg intézett el. Emellett azok is idekerülhettek – ezt rendelet tette lehetővé –, akik önkézzel vetettek véget életüknek, mert nem bírták elviselni a rengeteg szenvedést, amit Cotton okozott nekik. Természetesen ők is az iskola saját halottjai voltak.

– Tehát az a feladata fiam, hogy gondoljon egy számot – vágott bele a vizsgakérdésbe Numera tanárnő. Időnként tegezte, időnként pedig magázta a diákokat, mert rafinált módon ezzel is össze akarta zavarni az agyműködését.

– Annyira izgulok... – suttogta Albert Zéró.

– Ne izgulj, fiam – mosolygott rá Dupladurr professzor atyai szeretettel. De nem sokáig mosolygott szegény, mert a tisztítófej ezúttal a hasából akart oly módon előbukkanni, mint ahogyan abban a borzasztó, vérengzős jellegű filmben, abban a *Hová lett a nyolcadik utas, a benzinkutasban* is történt.

Dupladurr azonban nem hagyta magát kilyukasztani, és felállva, arcán az erőfeszítés egyértelmű jeleivel, a kitüremkedő fejet erőnek erejével visszanyomkodta a hasába. Közben olyan harcot vívott a belső szerveiben takarító eszközzel, mintha csak egy anakondával kelt volna bírokra.

Mindenki döbbenet figyelte, és csak akkor lélegeztek fel egy cseppet, amikor végül sikerült a professzornak egy jólirányzott ütessel és egy abból induló fojtás kombinációval győzedelmeskednie.

– Tehát az a feladatod, hogy gondold egy számra – kezdte előlről Numera tanárnő. – Nekem az dolgom, hogy kitaláljam. Ha sikerül, akkor a Vizsgabizottság határozata értelmében átmehetsz a pótvizsgán, de ha nem, akkor sem kell csüggednie fiam, mert ebben az esetben újra első lehetsz. Tudjuk jól, ebben már hatalmas a gyakorlata, fiam. Ne izgulj, mert az izgalom lerontja az ön teljesítményét is. Legyél laza, és pozitív attitűdökkel feltöltött, probléma-megoldó és figyelmes. Meglátod, ezúttal sikerülni fog!

– Jaj, tanár néni, annyira jó volna másodikosnak lenni! – sóhajtott a szegény kis első vágyakozva.

Még Cotton is megsajnálta, aki pedig köztudomásúlag gonoszkodó jellemű volt, nem szerette a gyerekeket annyira, mint a pénzt, amit az óráiért kapott. Főleg az antik órákkal üzletelt sikeresen. Akkor nagy biznicsmen volt, hogy az arabokra is bármikor rá tudott sózni akármennyi homokórát, a bányászoknak pedig napórákat adott el százával.

Hja, neki is kellett a különlővé, hiszen miből is finanszírozta volna a drága magánkísérleteit, mint ebből.

– Nagyon figyelek! – nyelt egyet Albert Zéró, közben a homlokáról szakadt a víz, a pupillája kitágult, a szíve percenként kétszázat vert. A vérnyomása kritikus értékekhez közelített, a szája pedig kiszáradt, a nyelve olyan volt mint egy darab tapló. Nem is csoda, hiszen ha az ember ennyi kávéat iszik, akkor kiakad a szervezete.

– A dolga most az fiam, hogy nagyon figyeljen a feladatra, mert csak így fogod tudni helyesen megoldani a nem könnyű vizsgapéldát.

– Így lesz tanárnő, esküszöm – ígért fűt-fát Albert Zéró, mert annyira másodikos akart lenni.

– Tehát, azt kérem tőled, Albert, hogy gondolj egy számot.

– Megvan, tanárnő – mondta lelkesen Albert. – A kedvenc számomat gondoltam. Tanárnő, lehet a kedvenc számomat gondolni?

– Lehet, fiam, lehet! – biztosította Numera tanárnő. – Bármilyen szám megfelelő a célra.

– Akkor jó! – lelkesedett Albert Zéró, és még mindig roppant izgatott volt. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy milyen remek dolog is lesz majd az, ha egyszer az életben másodéves lesz. Úgy gondolta szegényke, hogy új távlatok nyílnak az életében, amelyek annyira izgatóak voltak, hogy egyelőre bele sem mert gondolni. Albert Zéró komolyan attól félt, hogy izgalmában elájul.

– Most pedig adj ehhez a számhoz ötvenet.

– Megtörtént, tanárnő – suttogta Albert Zéró.

– Helyes, fiam. Most pedig adjon hozzá még százat.

Albert Zéró erőlködött, de sikeresen megoldotta ezt a feladatot is.

– Kérlek, Albert, vonjon ki most ebből a számból százötvenet.

Albert úgy vonta ki belőle a százötvenet fejben, hogy öröm volt nézni.

Cotton professzor látszólag kifejezéstelen arccal figyelte a pótvizsga lefolyását, de belül feszült volt, mint a trolivezeték, és csak az otthon rotyogó, őrizetlenül hagyott varázsfőzetére tudott gondolni. Az órájára pillantott, és magában megállapította, hogy ha nem fejeződik be a vizsgáztatás záros határidőn belül, akkor itt tömeghalál lesz, és ami még rosszabb, a lakása is le fog égni. De talán nem is, inkább el fog tűnni azzal a völgygel együtt, ahol takaros kis kúriája helyet kapott. Ezzel el is árultuk, hogy mi volt Cotton professzor másik nagy szenvedélye a varázslé főzésen kívül. Ám most nagyon úgy festett, hogy élete munkája füstbe fog menni, mint valami terv, amire az a költő olyan nagy lendülettel hivatkozott anno.

De a pótvizsgáról nem lehetett csak úgy felugrálni, mert itt szabályok voltak. A Vizsgabizottságnak mindenkor teljes létszámban jelen kellett lennie, mert ellenkező esetben a testület nem volt határozatképes. Ha Cotton most felugrott volna, hogy hazarohanjon, és elzárja a gázt a főzet alatt, azzal a testület döntésképtelenné vált volna. Dupladurr professzor pedig biztosan nagyon megharagudott volna rá. Cotton jól tudta, hogy Dupladurr professzorral nem szabad összekötnie a bajaszt, mert az igazgató nagy jótevője volt, még azt is megbocsátotta neki, hogy annak idején a Fekete Krumplics-csapatot vezette. De miután megtért, visszafogadta, sőt katedrát is adott neki meg egy cipősszekerényt. Utóbbit térítés ellenében még otthonába is vihette, és azóta is vigan használta. Cotton tehát ideges volt, mint az amatőr gombász az első májátültetése előtt. Dupladurr professzor ellenben most relaxálnak látszott. Bár az gyanúsaként tűnt egy kicsit, hogy folyt a nyála és a szeme valamiért fennakadt. Az értágító berendezés vége hátul, a nadrágja közepéből egyre hosszabb és hosszabb formában kúszott elő. A hosszú nyúlvány egyre fenyegetőbb jelleget öltött, amint az igazgató fölé tornyosult.

Dupladurr nyugodtan nyáladzott tovább, a hosszú cső pedig ha lehet, még hosszabb lett, míg végül egészen a feje fölé tornyosult. De nem csak ez tette! Hanem hátborzongató módon lassanként egy hurkot formázott a vége, és gyilkolásra készen közeledett az igazgató nyaka felé. Látható volt, hogy mire készül.

– Igazgató úr! – sikoltotta Numera tanárnő. Cottonnak megnyikkanni sem volt ideje, annyira gyorsan történt minden.

De felesleges volt az izgalom, mert Dupladurr professzor a korát meghazudtoló követhetetlen sebességgel felugrott, hátrafordult, és megragadta a gonosz értágító berendezés hurokba fonódott végét. Jobb kezével elképzelhetetlen gyorsasággal előrántott a zsebéből egy aprócska vágószerszámot, és nyissz, levágta a gonosz szerkezet hurkos végét.

– Azt a kiskésit neki! – füttentyett Albert Zéró. Olyannyira lenyűgözte az iménti látvány, hogy majdnem elfelejtette a gondolt számot, és a vele művelt eddigi műveleteket.

Amikor Dupladurr végzett az ellenséges eszközzel, kacsintott a jelenlévőkre, és megnyugtató hangon annyit mondott:

– Feleslegesen aggódtatok. Előre megfontolt szándékkal csaltam csapdába...

Mindenki megnyugodott, hogy a Rokforti Ipari Varázs Ló és Kedvesnővér Kiképző Tanoda igazgatója nem egy szenilis vén hülye, hanem egy nagyon rafinált, idős kora ellenére is még mindig villámgyors varázsló.

Ennek öröme a pótvizsga is folytatódhatott tovább.

– Most vedd el a gondolt szám felét, Albert – kérte Numera tanárnő.

Albert Zéró bólintott, hogy megvan.

– Most pedig a felének a felét is vedd el.

– Sikerült! – mondta percekben belül a pótvizsgázó.

– Remek! – mosolygott Numera tanárnő. – Végül hagyd meg a szám legutolsó tagját.

– Megtörtént, tanárnő – mondta Albert Zéró.

– Na, akkor elárulhatod nekünk, hogy mi maradt a végére! – mondta nyugodtan Numera tanárnő, és miközben hátradőlt a székében, elégedetten mosolygott.

– Annyi maradt, hogy „sön”.

– „Sön”??? – kérdezte meglepetten Numera tanárnő.

– Igen! – felelte Albert Zéró magabiztosan. – „Sön”

– Mi az, hogy „sön”? – tépte a haját Numera tanárnő. – Mi az, hogy „sön”?

– Tanárnő kérem, ennyi maradt a számból – mondta sírós hangon Albert Zéró. – Mindent megtettem, amit mondani tetszett, a tanévben kétszer szobára is mentünk önnel, pedig nem akartam, mert komoly kapcsolatom van otthon a kecskémmel, de tudtam, a vizsga sikerességeért mindenre készen vagyok.

– Az lehetetlen! – rázta a fejét Numera tanárnő.

– Már nem is tetszik emlékezni? Még meg is tetszett ígértetni velem, hogy nem mondom el senkinek. Csak a kecskémnek vallottam be sírdogálva a félrelépésemet, de meg is bűnhődtem érte rendesen, mert lelki fájdalmában és felindulásában felöklelt.

– Ne tereljük mellékvágányra a cselekmény fonalát! Mi volt az a szám, amit gondoltál, te szerencsétlen?! – ordította Numera tanárnő magából kikelve.

– Hát a kedvenc számom. Mint ahogy a gondolás előtt meg is mondtam. Az „*Áj ken gettnó szetiszfekksön...*”

Dupladurr professzor felnevetett, majd intett Albert Zérónak, hogy ne aggódjon, a vizsga sikerült. Rövid agitálás után az igazgató meggyőzte a Vizsgabizottság tagjait, hogy engedjék át Albert Zérót, külön díjazva az idős fiatalember eddigi, több évtizede töretlen kitartását. Cotton helyeselte, mert mindent akart most, csak vitatkozni nem. A bajitalára gondolt, amely már tizenhárom perce víz nélkül főtt, és minden bizonnyal egyre inkább lángolt már. Numera tanárnő ellenben buktatni akart, de a másik kettő leszavazta.

Így lett Albert Zéróból másodéves kisdíák!

Bár más eredménnyel zárult a vizsga, mint ahogy azt a matektanár szerette volna, mégis sikerült a következő évfolyamba lépés. Albert Zéró hihetetlenül boldog volt. Az aznap esti buli frenetikusan sikerült, bár ezúttal Sikerességi Bulinak kellett keresztelni, de ez a részeket egyáltalán nem zavarta.

Amikor Dupladurr professzor visszatért a szobájába, meglepetten vette észre, ahogy a szobája zsúfolásig megtelt gyerekekkel, egy felnőtellel és egy genetikailag módosított szerencsemalaccal.

6. A prófécia

– Nahát! Gyerekek! – örült meg nekik Krampusz Dupladurr. – Hát ti meg hogy kerültök ide?

– Titokban jöttünk! – mondta Heri rögtön a tárgyra térvé. – Ismét komoly veszedelem fenyegeti a világot!

– Jaj, ne! – kapaszkodott meg a saját szakállában az igazgató bácsi, és a szívét markolászva lerogyott az igazgatói karosszékébe. – Mondjátok hát, hogy mi történt!

– Voltmárvolt kiszabadult a Pokolból! – mondta Black Jack nagyon rosszkedvűen. A távolból ekkor hatalmas robbanás iszonyatos dőreje hallatszott. Egy aprócska gombafelhő emelkedett fel a valamikori völgyből, ahol régebben Cotton professzor remek kis kúriája állt.

– Jön az ellenség! – sikoltotta Hermelin, és bebújt az asztal alá.

– Csak az átlalatok is hőn szeretett Cotton professzor kísérletezett valami új varázsfőzettel – nyugtatta meg a gyerekeket Dupladurr professzor, de meglepő módon mégis félelem látszott az arcán.

Heri meg is jegyezte magának, hogy ez nagyon furcsa. Dupladurr professzor nem szokott félni. Vagy ha szokott is, még soha nem mutatta.

– De ugye nem halt meg szegény? – kérdezte reménykedve Hermelin, mert tudta, hogy Heri is mennyire szereti a bajital tanárukat.

– Á, nem hiszem! – találgatott Dupladurr professzor. – Délután még élt, egészségesnek látszott, semmi nem utalt rá, hogy betegség vagy bármi egyéb kerülgetné.

Heri csalódottnak látszott, nem is szólt egy szót sem.

Helyette Black Jack beszélt. (Tőviről hegyire elmesélte azt a rengeteg történetet, amit csak akkor érthetünk meg teljes egészében, ha magunk is megvásároljuk a Heri Kókler és a Fáraó Átká című műremeket, amiben minden le van írva, és aprólékos türelemmel elolvassuk és értelmezzük a benne foglaltakat.)

Dupladurr professzor elgondolkodva nézte a jelenlévőket. Látszott, mérlegeli a lehetőségeket, hogy mit tegyen, illetve, hogy mit ne tegyen. Végül sikoltozni kezdett, és bebújt az asztal alá Hermelin mellé.

– De igazgató bácsi! – húzta ki onnan Heri Kókler. – Ne tessék pánikba esni! Elég, ha mi már ott vagyunk! Azért jöttünk el önhöz, mert azt reméltük, hogy segíteni fog rajtunk. Illetve, hogy megmondja majd, most mit tegyünk.

– Meneküljetek! – sikoltotta Dupladurr professzor. – Meneküljetek!

A gyerekek döbbenten bámultak egymásra. Dupladurr professzor valahogy nagyon megváltozott. Meglehetősen bátoratlanul, sőt, megkockáztatjuk, gyáván viselkedett, nem volt meg benne az a szokásos spiritusz, ami eddigi nyolcvanvalahány évében jellemezte.

Ebben a pillanatban kinyílt a könyvszekrénybe épített titkos rejtekhely, és belépett a helyiségbe – Dupladurr professzor!

Kívétel nélkül mindenki felugrott a helyéről.

Még Hermelin is kimászott az asztal alól, és döbbsen felkiáltott.

– Ez meg hogy lehet? – kérdezte Heri Kókler, miközben az egyik Dupladurról a másik Dupladurra nézett.

Azért ő, mert ő volt a történet Főszereplője, nem pedig mondjuk Capslock, akinek jó ha két mondat jutott könnyenként. Ám nem haragudott, nem féltékenykedett, mert rendes srác volt. Igazából nem, de igen jó kis zsebpénzt kapott ezért a mellékszerepért, és iskolába sem kellett addig járnia.

– Legyetek üdvözlve barátaim! – nevetett hangosan Dupladurr professzor.

– Krampusz! Ez valami tréfa? – kérdezte Black Jack meghökkenve.

– Dehogy is, Jack, dehogyis! – rázta a fejét Dupladurr igazgató bá. Ellenkezőleg! Ez a legkomolyabb önvédelmi intézkedésem azóta, amióta megéreztem a vizeletemen, hogy Voltmárvolt kiszabadult az Alvilágból.

– Semmit sem értünk! – mondták egyszerre a kilencesikrek. Ezért ugyan nem kaptak annyi pénzt, mintha egyedül mondták volna, ám dramaturgiai szempontból nem volt egy utolsó szempont, hogy így sokkal jobban hallatszott és kilencszeresen hatásos volt.

– Mindent megmagyarázok! – ígérte Dupladurr. Mivel szavatartó ember volt, így is tett, nem pedig másként.

Mindenki áhitattal figyelte, ahogy egy távkapcsoló varázslat segítségével bekapcsolta a megjelenése óta mozdulatlanul álló hasonmását. A másik Dupladurr biccentett a jelenlévők felé, majd a professzorra oly jellemző, kissé kacszó léptekkel besétált a rejtekajtón. A titkos szoba ajtaja halk koppanással zárult be mögötte.

– Dupladurr professzor! – kotyogott közbe Controlles, aki mindenki közül a legtörelmetlenebb volt – ez valami robot?

– Nem, fiam, nem robot! – nevetett Dupladurr. – Ez egy hasonmás volt.

– Hasonmás? – kérdezte Black Jack teljesen feleslegesen, hiszen az ál-Dupladurr tökéletesen megtévesztett mindenkit. Úgy hasonlítottak egymásra, mint egyik tojás a másik tojásra. Még a szakálluk színe is tök ugyanolyan zöld volt a sok orrfújástól!

– A hasonmást mágikus úton hoztam létre egyetlen hajszálamból – avatta be a megjelenteket a professzor a nagy titokba. – Addig bűbájtam, varázsoltam a DNS spirálomat, amíg ez nem lett belőle. Dupladurr büszkén mutatott volna hasonmására, ha még itt lett volna.

– Szinte mindenben ugyanolyan, mint én. Ugyanazokat az ételeket szereti, ugyanúgy beszél, gondolkodik, jó a humora, szereti a sutit, de utálja a csótányízű rágógumit. De egy valamiben viszont nagyon különbözik tőlem: rettenetesen gyáva.

– Erre én is ráéreztem! – vetette közbe Heri Kókler.

– De miért kellett ilyen hasonmást alkotnod, Krampusz? – kérdezte Black Jack még mindig csodálkozva.

– Óvatosságból, barátom, óvatosságból – emelte fel a mutatóujját az igazgató. – A legutóbbi alkalommal meglepett Voltmárvolt. Szégyellem, de játszi könnyedséggel legyőzött, mert nem számítottam rá, hogy lecsap rám. Ám ez a remek kis trükk lehetővé teszi, hogy az irodámba rendszeresen beállító vendégeim megérkezése pillanatában én meghúzódhassak a háttérben. A hasonmásom pedig egy darabig hasonlóképpen viselkedik mint én, megtéveszti a látogatóimat, akikről így simán ki tudom deríteni, hogy miféle hátsó szándékkal érkeznek. Amikor pedig elérkezik az idő, felfedem kilétemet. Ismerjétek el, tökéletes trükk, még titeket is sikerült megtévesztenem.

Mindenki elismerően bólogatott. Dupladurr érvelése meggyőző volt, kristálytisztá logikával bizonyította, hogy mindenkinek előtt fő az óvatosság.

– Kedves barátaim! Magam is tudom, hogy Voltmárvolt kiszabadult az Alvilágból. Tisztában vagyok vele, hogy ismét arra készül, hogy visszanyerje emberi formáját. Jelenleg csak asztráltesttel rendelkezik, éppen ezért sebezhető.

– Le kell rá csapnunk! – szölt bele a beszélgetésbe Malacka is. – Méghozzá ott, ahol a legkevésbé számít rá.

– Van ilyen hely? – kérdezte Black Jack.

– Én a fejére csapnék – javallotta Malacka. – Valami éles, nehéz tárggyal. Mondjuk egy alabárdal.

– Oda nem tudunk, mert nincs neki feje! – figyelmeztette Dupladurr professzor. – Mondtam már, hogy csak asztrális mivoltában létezik.

– Akkor hogyan tudjuk elintézni? – kérdezte meg Black Jack.

– Te sehogy. Csakis Heri Kókler intézheti el. Épp tegnap találtam meg egy jóskönyvben az idevágó prófécíát. Szívesen felolvasnám, de úgysem értenétek meg, mert annyira zavaros. Én is csak nagy nehezen jöttem rá, hogy ránk vonatkozik.

– Nem is tudtuk, hogy az igazgató bácsi prófécákat szokott olvasni! – lepődött meg Hermelin.

– Pedig szoktam. Annyira jól el lehet rajtuk aludni, hogy minden este, lefekvés előtt prófécákat olvasok. Utána egész éjjel úgy alszom, mint a tej.

– És mi áll ezekben a prófécákban? – kérdezte Heri Kókler kíváncsian.

– Fogalmam sincs! – vallotta be őszintén Dupladurr professzor. – Most mondom, hogy mindig elalszom rajtuk.

– De az előbb azt mondtad, hogy mégis sikerült értelmezned egyet – vetette közbe Black Jack.

– Igen! De csak egyet. És azt is csak teljesen véletlenül. Ugyanis reggel, amikor felébredtem egy nagy halom könyv tetején, véletlenül kezembe akadt a könyv, amelynek az volt a címe, hogy *Hazugságok a jövőből, avagy ne higgy a prófécának!* A szerzője bizonyos *Konfabulációs* volt, a nagy római bölcs, aki soha meg sem született, valószínűleg csak egy kitalált személy. No, ő vetette fel annak lehetőségét egyik delíriumos, meg nem történt álmában, hogy a gonoszt visszatérése pillanatában csak a kiválasztott gyermek pusztíthatja el. Nem teljesen így írta, de én arra gondolok, hogy ezt akarta vele mondani.

– Hogy szól az eredeti prófécia? – kérdezte kíváncsian Black Jack.

– Na nem bánom! Ha ennyire akarjátok hallani, hát legyen! – Dupladurr professzor emlékezetében kutatott, majd elrecitálta azt, amit rajta kívül még senki sem tudott a szobában.

„Midőn eljön a fekete nap, a gonosz visszatér onnan, ahonnan még ember nem tért vissza. Hatalmát a múltban keresi, de erejét a jövőbe veti. Öröklétet találhatna, de megállíthatja a gyermek, akinek homlokán kopirájtilag bejegyzett, villám alakú, tehát nem kanalam vagy késsem, hanem villám alakú sebhely található. Hukk!”

– Ez Heri Kókler! – veregette hátra barátját Controlles. – Apám! Te ilyen híres vagy! Vagyis, akarom mondani, már akkor is ilyen híres voltál?!

Heri csak szerényen mosolygott.

– Ezek szerint – mondta kissé beletörődve, és megvakargatta a feje búbját. Már sejtette, hogy ismét neki kell megmentenie a világot.

– Ez valóban figyelemre méltó prófécia – bólogatott Black Jack és Szado Mazsi is. – A magunk részéről megszavazzuk, hogy tényleg arra vonatkozik ez a jóslat, hogy Herinek kell megmentenie.

– Nem engedhetjük el egyedül! – mondta elgondolkodva Dupladurr professzor. – Rengeteg veszély fenyegetné az életét, és úgy gondolom, egyedül kudarcra volna ítélve.

– Mi szívesen segítünk neki! – ajánlották az ikrek.

– És én is! – jelentkezett Hermelin.

– Természetesen ránk is számíthatsz, Heri – vágta hátra a Keresztapja.

– Végezzem nyáron, ha nem tartok veled! – duhajkodott Malacka. Heri megköszönte a barátainak, de még mielőtt bármit is mondhatott volna,

Dupladurr professzor megelőzte.

- Szeretném, ha ti, gyerekek, ezúttal kimaradnátok a veszélyes küldetésből!
- De miért? Mi is menni akarunk, mert mi is gyerekek vagyunk! – tiltakozott Controlles, mint az ikrek legfőbb szószólója.
- És az miért volna előny, hogy ti csak gyerekek vagytok? – kérdezett vissza Dupladurr professzor.
- Hát nem tetszett olvasni, hogy a keresztes hadjáratok közül is az volt a legsikeresebb a pogányoknak, amelyekben ártatlan gyerekeket küldtek, hogy legyőzzék őket – bizonygatta Controlles.
- De, fiam. Veled ellentétben azonban nem csak olvastam, hanem figyelmesen is olvastam. Az volt a legcsúfosabb vereség, amit a keresztesek elszenvedtek. Gyerekek nem győzhetnek felnőttek ellen.
- Kivéve persze engem! – szólt közbe szerényen Heri Kókler.
- Persze, téged kivéve! – bólogatott komolyan Dupladurr professzor. – Te nem mindennapi kölyök vagy, de a barátaid, akiket nem szeretnék lebecsülni, hiszen számtalan nehéz helyzetben bizonyították már rátermettségüket, komoly életveszélybe kerülnének, ha veled tartanának. És a szüleid sem örülnének, arra mérget vehettek. Mivel Herinek sajnos már nincsenek szülei, tőle nem kell hogy kérjek szülői beleegyezést.
- Mázi! – morgolódott magában Controlles, aki tudta, hogy nem fogják őket elengedni a világ megmentésére.
- Az Élet Kommandó legkiválóbb harcosai, Vószem Zordon és N.A.G.Y. Lompos professzor, akik életüket adnák érted, fognak rád vigyázni – ígérte Herinek Dupladurr professzor. – A legnagyobb erejű, varázslókból álló gyorsreagálású csapásmérő erő segítségével elfoghatjátok és statáriális bíróságunk elé állíthatjátok azt a megveszekedett gonoszt.
- De hogyan, amikor nincs is teste? – vetette közbe Heri.
- Az ördögbe! – csóválta a fejét Dupladurr professzor. – Mindig elfelejtem! Akkor valami mást kell kieszelnetek.
- Hogyan lehetne elintézni egy szellemet? – gondolkodott Malacka.
- Be kellene zárni valami palackba! – javasolta Controlles.
- Kiváló gondolat! – dicsérte meg Dupladurr professzor. – Mivel nincs fizikai teste, nem lehet elfogni, mert mindig ki fog csúszni a kezünkől. A palackba zárás rendkívül jó ötlet!
- Hogyan kell valakit palackba zárni? – kérdezte Heri, aki még soha nem zárt senkit palackba.
- A kérdés nagyon jó! – bólogatott Dupladurr professzor. – Azt kell azonban mondjam, hogy halvány fogalmam sincs. Ugyanis még soha senkit nem zártam palackba.
- Mi sem! – állították a gyerekek.
- Palackba zárás terén mi is járatlanok vagyunk – vallotta be szégyenkezve Black Jack. Szado Mazsi is buzgón bólogatott. Dupladurr professzor néhány percig elmélyülten gondolkodott, majd hirtelen felvidult az arca.
- Megvan a megoldás! Magatokkal kell vinnetek egy különlegesen kiképzett konzervgyári betanított munkást, aki majd a palackba zárást el fogja végezni helyettetek.
- Az ötlet annyira jó volt, hogy mindenki elismerően füttyögött, a gyerekek pedig spontán tapsviharban törtek ki.
- Heri! – fordult Dupladurr kedvenc diákjához. – Holnap hajnalban indultok. Az Élet Kommandó tagjai már varázsseprűiken repülve Rokfortba tartanak. Éjfél körül megérkeznek, vacsiznak, majd teli hassal aludni térnek. Ám mivel félig emésztett táplálékkal a gyomrukban egyikük sem fog tudni rendesen aludni, inkább úgy döntenek majd, hogy mihamarabb induljatok, vissza a múltba. Számíthatsz arra, hogy korán kell kelned.
- De hogyan tudunk visszamenni a múltba, ha nincs időgépünk? – kérdezte Controlles, aki mindig szeretett akadékoskodni.
- Már megmondtam fiam, hogy ti itt maradtok, mert nagy szükségem van rátok, mint szerencsés túlélőkre.
- Annyira szeretnék mi is menni! – sóhajtozott Hermelin.
- Én is szeretném, ha jöhetnének – ismerte el Heri. – Ha ott volnának velem, nem unatkoznék annyira a sok zordon felnőtt között.
- A döntésem megváltoztathatatlan! – ráncolta össze a homlokát szigorúan a diri bá. – Életveszélyes küldetésre nem küldhetek ki gyerekeket. Tiltja az erkölcsi kódexem, de hajói emlékszem, még a házirend is.
- Meg kell változtatni őket! – javasolta Controlles, a konok.
- Nem vitatkozom! – emelte fel az ujját szigorúan Dupladurr professzor. – Mars az ágyatokba aludni!

7. Időgép

A gyerekeket láthatatlan erő ragadta meg, majd mindenki hirtelen a Csippendél Csapat hálókörletében találta magát.

- Láttátok? – kérdezte döbbenten, de mégis lelkesülten Controlles. – Még varázpálcát sem használt, és mégis ide varázsolt minket a szobánkba?
- Láttuk! Láttuk! – kiáltozták izgatottan a gyerekek.
- Hatalmas varázsló! – suttogta áhítattal Heri.
- Milyen érdekes! – mondta Hermelin csodálkozva. – Én nem itt szoktam aludni, hanem a lányoknál! Most mégis itt vagyok!
- Látjátok, Dupladurr professzornak is vannak korlátai – mondta Controlles viccelődve.
- Hermelin megdobta egy puha párnával, utána meg egy keménnyel.
- Ne merd kritizálni Dupladurr professzort, te semmirekellő!
- Controlles természetesen minden szeretett maradni, csak adós nem. A keze ügyébe kerülő első párnát úgy dobta vissza Hermelinnek, hogy szépen felkenődött tőle a falra.
- Mármint Hermelin...
- Hogy mered molesztálni a csajomat? – hördült fel Heri Kókler, és máris hajította a párnáját.
- Controlles feje kemény volt, mint a kő. Az éles esze pedig felszakította a párnát, amely úgy szakadt szét, hogy öröm volt nézni. Minden csupa toll, pehely, pihe, puha meg huzatdarabka lett.
- No, erre az összes jelenlévő vérszemet kapott, és párnával támadta a másikat. Remek kis párnacsata alakult ki, majd egy nagyobb is kibontakozott belőle. Mindenki mindenkit ütött, vert, szakadtak a párnák, repült a toll, a gyerekek belemelegedve ordítottak. Hosszú percek múlva, erejük elfogytával kimerülten lerogytak a földre.
- Még mielőtt bárki állást foglalhatott volna az ügyben, hogy Hermelin itt maradhat-e a rengeteg felizgatott fiúval együtt a Csippendél csapat hálókörletében, vagy nem, Heri Kókler hirtelen meglepődött.
- Ez a meglepődés akkor következett be, amikor éppen benyúlt a kabátzsebébe, hogy ingyen óvszert osszon ki barátainak, hogy ha eljön az éj folyamán a kísértés órája, akkor mindenki nyugodtan, biztonságos körülmények közepette tudjon feszültségét levezetendően lufikat fújni. Ám legnagyobb meglepetésére, a rengeteg ingyen óvszer között, a keze ügyébe került valami, amitől nagy szemeket meresztett.
- Atya ég! – mondta Heri, majd lassan elmosolyodott.
- Mindenki elhallgatott, az ikrek fele abbahagyta az éppen most újrakezdett párnacsatát, a többiek pedig abbahagyták Hermelin gúnyolását, amiért

dombormű lett belőle.
– Mi van? – kérdezte bátoritanul Controlles. Mindenki várakozással teli hangon nézett Herire.
– Nem fogjátok elhinni, hogy mit találtam a zsebemben... – vigyorgott Heri.
Egyesek találgattak, volt aki egérfogóra, gésagolyóra, mások szőrtelenítő fogkrémre, megint mások távolkeleti kígyókeményítő masszázskendőkre tippeltek, de persze senkinek sem volt igaza.
Csak Herinek, mert ő tudta, hogy mi van a kezében.
Lassan elővette.
Mármint az időgépet.
– Hűűű!!! – mondta mindenki, amikor megmutatta, hogy mi van a kezében.
– Tudjátok, hogy mi ez? – kérdezte Heri.
– Egy üveggolyó? – tippelt Controlles, akinek mindig mindenről volt véleménye.
Valaki megdobta egy díványpárnával, ezért Controlles gyorsan elhallgatott mint a kínai piacon vásárolt nagyon márkás hi-fi torony.
Megint mindenfelé tippeltek a gyerekek, de senki nem nyert.
– Ez Főszer időgépe! – mondta Heri még mindig hitetlenkedve.
– Az időgép?! – szottogta áhítattal Controlles, és közelebb lépett Herihez. De nemcsak ő, hanem az összes kölök így tett.
– Hogy került ez hozzád, Heri? – kérdezte Overlay, akinek volt egy ismerőse, aki már részt vett áruházi lopásban.
– Nem loptam! – mondta Heri vigyorogva. – Amikor Főszer eltűnt a Kémszekrényben, tűvé tettük utána a szobát. Nem találtuk sehol! Kerestük, de...
– Már elmondtad, hogy mi történt akkor – figyelmeztette Hermelin, aki nem szerette a sok ismétlést, mindig újra vágyott. Ezért is volt annyi barátja.
– Az az igazság, hogy fogalmam sincs, hogyan került hozzám! – vallotta be Heri. Látszott, megpróbálja felidézni azt a pillanatot, amikor magához vette az időgépet, de hiába igyekezett, rá kellett jönnie, hogy egyáltalán nem volt ilyen pillanat. – Azt akarod mondani nekünk, hogy nem emlékszel, mikor vetted magadhoz? – kérdezte Controlles.
– Azt! – vallotta be Heri. – Esküszöm, hogy nem tudom, hogy került hozzám. Mielőtt Főszer eltűnt a Kémszekrényben, letette az asztalra. Amikor nyoma veszett, azt hittem, hogy a zsebemben volt a szerkezet, és vele együtt eltűnt az is a Kémszekrényben. Utána már nem kerestem, mert biztos voltam benne, hogy Főszermél van. Pedig nem nála volt, hanem a zsebemben...
– Tehát, ezek szerint az időgép nem volt vele! – vonta le a nyilvánvaló következtetést Hermelin.
– Nem volt! – forgatta a kezében az üveggolyóhoz hasonló szerkezetet Heri. – De akkor hogyan került a zsebembe?
– Biztosan nem emlékszel, mikor tetted bele... – találgatott Capslock.
– Biztosan emlékeznék rá! – mondta Heri még mindig csodálkozva.
– Teljesen mindegy, hogyan került hozzá – mondta olyan hirtelen Hermelin, hogy mindenki meglepetten elhallgatott.
– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Heri csodálkozva.
Hermelin ravaszkásan elmosolyodott, majd halkán annyit mondott:
– Nagy lehetőség van a kezünkben.
– A kezünkben? – kérdezte mindenki.
– Csak Heri kezében látok valamit – ismerte el Controlles –, de az is csak egy időgép. Lehetőséget nem látok.
– Nálunk van az időgép! – mondta Hermelin olyan hangon, mint ahogy a komplett idiótákkal szoktak beszélni. Hát nem értitek?
– De, értjük! – mondta Controlles. – Herinél van az időgép. Igen, és...?
– Bármikor visszamehetünk vele az időben. Nem kell engedélyt kérnünk rá senkitől...
– Hermelin! Ne haragudj, de te megkattantál! Ha ezt megtesszük, kicsapnak minket a Rokfortról – hebegte Controlles tágra nyílt szemmel.
– Gyáva vagy! – mondta durcásan Hermelin.
– Hermelin! Nem ismerek rád! – hebegte Controlles. – Régebben annyira óvatoskodó és jogkövető magatartást tanúsító voltál, hogy az ember már-már azt hitte, hogy beépített titkosrendőr vagy. Most pedig előállsz egy olyan ötlettel, amiért még én is azt mondom, pedig nem vagyok egy betoaji alkat, hogy egészen biztosan ki fognak minket csapni.
– Nem tudom, jó ötlet volna-e, ha tényleg Dupladurr professzor tudta nélkül használnánk az időgépet... – mondta óvatosan Pageup és Pagedown.
– Nem tudjuk, hogyan lehet ide és oda ugrálni vele az időben.
– És hogy vissza tudunk-e jönni vele egyáltalán – vetette fel Backspace.
– Az sem tudhatjuk, hogy milyen gombot kell megnyomni rajta, hogy működjön. Még az is lehet, hogy egymagában nem is működik, csak akkor, ha valamivel együtt használjuk – indult ki magából Shift.
– Ez igaz – ismerte el Hermelin. – Még azt sem tudjuk pontosan, hogyan működik! Lehet, hogy igazatok van... Talán tényleg túlságosan kockázatos volna... Na mindegy... Csak annyira szerettem volna Herivel és veletek együtt visszamenni az időben, és megmenteni megint a világot...
A többiek is együttérzően bólogattak, mert ők is ugyanezt szerették volna.
– Főszer azt mondta, hogy a működése roppant egyszerű – gondolkodott merengve Heri. – Azt állította, hogy ez a legutolsó fejlesztésű időgépe. Biztos vagyok benne, hogy pofonegyszerű használni. Még azt is el tudom képzelni, hogy gondolatokkal működik.
– Gondolatokkal? – kérdezte Controlles. – Mint valami sci-fi-ben?
Heri tűnődve forgatta a tenyerében az időgépet.
– Lehet, hogy egyszerűen csak arra kellene gondolnunk, hogy hip-hopp, ugorjunk vissza az időben ötezeröttszáz évet, és legyünk ott a Stonehenge-nél.
Heri kezében az időgép váratlanul felragyogott.
A gyerekek felkiáltottak meglepetésükben.
Semmit a világon nem éreztek, mégis hirtelen ott voltak egy hatalmas nagy mezőn, a semmi közepén.
A levegő hűvös volt, de olyan tiszta, hogy szinte harapni lehetett.
A síkságon, néhány száz méterre tőlük, egy nagy kör állt.
Heri Kókler kinyitotta a száját, szólni akart, de pillanatokkal később tudta csak kinyögni, amit úgyis mindenki látott.
A lenyugvó nap fényében, kissé hátborzongató fényhatások közepette, ott magasodott előttük a Stonehenge.

8. Unterix és Überix

– Unterix! Elegem volt már ebből a rengeteg gyaloglásból! Haza akarok menni, hogy végre megsüthessem nyáron ezt a csodaszép,

egészséges, izmos két vaddisznót, amit uzsonnára ejtettem el!

– Folyton csak az evésen jár az eszed, Überix! – mondta némileg neheztelve Unterix, aki kistemetű volt, de roppant szívós fajta, így kiválóan bírta az erőltetett gyaloglást. Társa ellenben valóságos égimeszelő volt, de nem a cingár fajtából. Hanem inkább abból, amelyiket magassága ellenére is könnyebb volt átugrani, mint megkerülni.

– Ez azért van, mert gyönyörűen fejlett, férfias testemnek folyamatosan energiára van szüksége ahhoz, hogy továbbra is kirobbanó formában lehessenek – lihegte Überix.

– Ne feledd, Überix, hogy te mindig kirobbanó formában vagy! – figyelmeztette barátját Unterix, mint egy jó pszichológus az önbizalom hiányban szenvedő betegét. – Emlékezz csak! Fél órával ezelőtt intéztél el egy egész kohorsznyi római légióst. Olyan gyorsan csináltad, hogy nekem mindössze csak egyetlen egy centúrió maradt, akivel már viccelődni sem volt kedvem, ezért fogtam, és hazavágtam Rómába. Az előbb láttam, hogy nem sikerült a művelet, túlságosan nagyot dobtam rajta mérgemben, mert a fickó geostacionárius pályára állt a föld körül. Ha jobban megnézed, igen, ott arra, nem egy kicsit balra, igen a nagy fa mögött, ott látszik az égen. Ugye milyen szépen csillog villog a páncélja? Csak azért nem vettem le róla, hogy ne fázzon a magaslégrétegben, mert ott ritka hideg a levegő. Szegény, úgyis alig kap levegőt, nem akartam, hogy még dideregjen is.

– Éppen erről beszéltem az előbb, barátom – dohogta Überix. – Fáradt vagyok, enervált és éhes. A rengeteg munka kifárasztott. Szükségem van egy kis pihenésre.

Unterix megállt, és hatalmas termetű barátjára nézett. Überix olyan képet vágott, mint egy éhes és fáradt kisgyerek, aki alig áll a lábán, olyan kimerült.

– Überix! Én tudom, hogy te nem lehetsz éhes és fáradt, mert vitalitásod a világon a leghatalmasabb, az erőd pedig felülmúlhatatlan. Mindannyian tudjuk, akik szeretjük a képregényeket, hogy te születésed után nem sokkal beleestél Vitalomegaturmix energiatálába, amit az egész törzs számára főzött. Már akkor is mohó voltál, és egymagad megittad az összes doppingszert, amit nagy varázslónk azért kísérletezett ki a Nemzetközi Olim Piai Bizottság Doppinglistáján lévő szerek titkos keverékéből, hogy legyőzhetetlenek legyünk a rómaiak elleni csatákban. De te egymagad behabzsoltad a varázslótyit, és azóta legyőzhetetlen vagy. Jól tudom, hogy nincs szükséged sem varázssitalra, sem varázsversikékre, és mégis te vagy a legjobb, legerősebb, legcsodálatosabb harcos valamennyi állat, akarom mondani, Gall közül...

Überix nagyot sóhajtott:

– Jó, jó, de tényleg éhes vagyok. Már több mint fél órája nem ettem semmit. A gyomrom is elviselhetetlenül korog. Ha így folytatjuk az utunkat, az még veszélyes is lehet.

– Hogyhogy veszélyes? – torpant meg megint Unterix. – Gyanakodva vizsgálta Überix szenvedő arcát.

– Hát, csak arra gondolok, hogy a folyton folyvást korgó gyomrom még akár el is árulhat minket az erdő sűrűjében lesben álló római légiósoknak, akik így majd könnyűszerrel rajtunk üthetnek, és akkor talán mind egy szálig le fognak minket kaszabolni. Nem akarok ilyen fiatalon és főleg ilyen éhesen meghalni. Legalább enni szeretnék egy kicsit, mielőtt meghalok. Könnyörgök! Csupán az egyik vaddisznót szeretném megsütni. Igazából nem laknék vele jól, de legalább ez a kínzó éhségem elmúlna. Ha az egyiket megehetném, akkor talán újabb fertályóraig kibírnám evés nélkül.

– Ne idegesíts, Überix! Már nincsenek errefelé római légiósok, mert sikeresen kiirtottuk őket. Filantropikus, környezetvédő törzstagunk éppen tegnap tette közzé aggodalmaskodó glosszáját a helyi lapban, a *Gall Hírmondóban*. Talán nem hallottad, hogy a kutatásai szerint az eddig őshonosnak számító római légiós, latin nevén *Romantikusz Kifingusz Hirtelenzisz* már a kihalás szélére sodródott. És ez neked meg nekem köszönhető. Néhány évtized alatt, amióta kétéves korod óta pusztítod őket, szinte eltűntek pompás Gall erdeinkből, ahol pedig már két évszázad óta őshonosnak számítanak.

– Utálom a légiósokat! – köpött egy hegyeset Überix. – Ehetetlenek, és tele vannak fémmel.

A fa, amire ráköpött, lassan kezdett kidőlni. Egyenesen Überix fejére, de a nagy melák nem látta, mert éppen úgy fordult, hogy a fa a háta mögé került.

– A fa! – kiáltotta Unterix. – Vigyázz! Rád fog dőlni!

Überix komótosan hátrafordult, bal kezével megállította a fa kidőlését, majd a jobb keze segítségével ismét egyenesbe állította. Utána átkarolta a törzset, majd egy hirtelen mozdulattal egészen a lombkorona kezdetéig belenyomta a száz év körüli tölgyet a földbe.

– Elég szokatlan – mormogott Unterix. – Egy ilyen idős tölgyet már nem nagyon szoktak elültetni.

– Csak nem hagyom, hogy kipusztuljanak Gall erdeink?! – tárta szét a kezét Überix. – Ha nem fordítunk nagy figyelmet a környezet védelmére, akkor lassan minden élő elpusztul. Mire eljön a Nagy Francia Forradalom, itt csak pusztaság lesz meg Napóleon.

– Már megint az iváson jár az eszed? – nehezményezte Unterix.

– Csak gondoltam, egy kupicával kiöblögetném a számat. Csak az íze kedvéért. Hogy ne legyek annyira éhes – hebegte bocsánatkérően Überix.

– Ne feledd, hogy miért vagyunk most úton – figyelmeztette Unterix nagy barátját.

– Miért? – kérdezte Überix.

– Tudod! A különös lábnymok miatt! – emlékeztette Unterix.

– Tényleg! – jutott eszébe Überixnek is, hogy miért indultak útnak tegnap reggel. A két hátizsáknyi elemőzsia jutott eszébe, ami már az első fél órában elfogyott. Überix bosszankodott, mert most már tudta, hogy nem lett volna szabad ilyen kevés étellel elindulnia egy ilyen hosszú útra.

– Szerintem csak valaki szórakozik velünk – mondta Unterix, és tovább gyalogolt. Mint általában, ő ment elől, a háta mögött pedig néhány lépés távolságban Überix lépkedett. Azért gyalogoltak így, mert ha fordítva tették volna, akkor Unterix nem látott volna semmit a táj szépségeiből, a gallok földjének csodálatos erdőiből, a zöldellő tisztásokból, a kis hegyi patakokból, amelyek időnként keresztezték útjukat.

– Ki merne szórakozni velünk? – kérdezte Überix néhány percnyi tünődés után.

– Nem tudom, Unterix. – De szerintem nem tudja, hogy az életével játszik.

– Biztosan valami új római légió... – találgatott Überix.

– Kizárt dolog – rázta a fejét Unterix. – A rómaiak már ismernek minket, és félnek tőlünk, akár a tűztől.

– Akkor meg ki lehetett az? – caplatott Unterix nyomában Überix. Látszott szegényen, hogy rettentően gondolkodik, ami viszont rengeteg energiát vont el a szervezetétől, így a hatalmas harcos egyre éhesebb és éhesebb lett.

– Nem gondolkodom tovább, mert teljesen kikészülök – motyogta magában.

Unterix nem szólt, csak menetelt tovább az ösvényen, amely most egy domboldalon ereszkedett alá.

Körülöttük a bokrok között vadmálna nőtt, amit menet közben Überix módszeresen learatott. Természetesen ettől csak még éhesebb lett szegény, mert a finom, de savas gyümölcs további jóétvágyat csinált neki. Gondolatai el-elkalandoztak, lelki szemei előtt minduntalan a nyárson forgó vaddisznó fenséges látványa és mennyei illata jelent meg.

– Fogalmam sincs mi lehet ez! De biztos vagyok benne, hogy valami idegen. És az is lehet, hogy félkegyelmű szegény. Különbözően már biztosan hallott volna rólunk, a legyőzhetetlen gallokról. Errefelé senki nem mer szórakozni velünk – vélekedett Unterix.

– Hát tényleg nem! – mondta büszkén Überix, mert tisztában volt vele, hogy ez főként az ő érdeme.

Usegarapok szótlanul meneteltek tovább. Az erdő csendjét, a madarak csivitelését, az ágak lombok suhogását, a szél fújását csak bőrpáncéljaik nyikorgása, saruk csoszogása és az oldalukon fityegő kardok zörgése zavarta meg.

Hirtelen Unterix megtorpant. Felemelte a kezét.

Überix, aki álmodozva figyelt egy pillangót, amelyről lelki szemeivel azt képzelte, hogy egy finom sült galamb, amely éppen be akar repülni a szájába, kis híján átesett kedvenc barátján.

– Oda nézz! – mondta halkan Unterix.

– Hova? – kérdezte Überix. Csalódott volt, mert a sültgalambnak teljesen nyoma veszett.

– Hát nézd meg ott azokat a nyomokat! – javasolta az aprócska harcos.

Überix nehézkesen leguggolt, majd megvizsgálta a nyomokat.

– Soha nem láttam még ilyen nyomokat! – mondta meglepetten.

– Mint ahogy én sem! – ingatta a fejét Unterix. – Vajon miféle állat lehet?

– Mi van akkor, ha nem is állat? – kérdezte hirtelen Überix.

– Úgy érted, hogy egy ember? – kérdezte aggódva Unterix.

– Úgy bizony!

– De ez lehetetlen! – csóválta a fejét Unterix. – Az embereknek nincs ilyen lábnyomuk.

– De mi van akkor, ha mégis van...? – találgatott Überix.

Unterix lehajolt, megszagolgatta a nyomokat, de nem érzett rajta semmit.

– Biztosan nem valami állat nyoma – mondta lassan. – Nincs semmi szaga. Érzem, hogy valami sokkal intelligensebb élőlény hagyta maga után.

– Egy növény? – érdeklődött Überix, aki kevésbé volt okos, mint amilyen erős.

Unterix válasza sem méltatta, csak mordult egyet, mint egy kutya.

– Vajon ugyanaz a lény hagyta maga után, amelyik a falu szélén azokat a gabonaköröket rajzolta? – kérdezte Unterix és érezte, hogy kileli a hideg.

– Biztosan az éhség miatt van – motyogta magában. – Leeshetett a vércukrom, ezért vagyok ennyire gyenge...

– Ne motyogj itt össze-vissza, mert nem értem, hogy mire gondolsz! – figyelmeztette Überix, akinek viszont éles volt az esze, és ha kellett, úgy vágott, akár az oldalán viselt egyenes kis kardja.

– Nem feleltél a kérdésekre! – figyelmeztette nagyot sóhajtván Überix.

– Fogalmam sincs, barátom! – vallotta be Unterix, majd feltápáskodott a földről. Kellemes langy szellő simogatta végig a fákat és hőseink arcát.

– De valószínűnek tartod, igaz? – kérdezte Überix, akin látszott, nagyon foglalkoztatja a kérdés.

Unterix elgondolkodva bólintott. Körbenézett. Éles szemével hiába kutatta a környező bokrokat, fákat, semmi szokatlant nem látott. Az egyik tölgy oldalán mókusz futott felfelé, majd eltűnt a szeme elől a lombok között.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Überix. – Látszott, szellemi vezérének tekinti aprócska barátját.

– Tovább kell menjünk! – mondta elgondolkodva Unterix. – Úgy látom a nyomokból, hogy nem járhat sokkal előttünk. A nyomok elég frissnek tűnnek...

– Jaj, Unterix! Annyira éhes lettem ettől a sok izgalomtól! Nem lehetne esetleg csak így nyersen megkóstolnom az egyik malackát?

– Elment az eszed? – bosszankodott Unterix. – Tudod, hogy a nyers hús fogyasztása mennyire veszélyes! Mindenféle baktériumok, élősködők, gombák, fertőzések, giliszták lehetnek benne. Ne feledd, hogy még nem fedezték fel az antibiotikumot! Nem szeretném, ha meghalnál valami kezelhetetlen, randa nyavalyában!

– Jaj, azt én sem szeretném! – szeppent meg Überix. – Teljesen meggyőztél, barátom! Álljunk meg, gyűjtsunk tüzet, és miután isteni ropogásra süttöttük, együk meg mind a kettőt!

– Lehetetlen! – rázta a fejét Unterix. – A tűz és a füst szagát messzire elfújja a szél. Mindketten jól tudjuk, hogy ha megtennénk, az a valami rajtunk ütne.

– Bánom is én! – mondta Überix mérgesen. – Csak nem fogok naphosszat éhezni azért, mert valami ostoba élőlény szórakozik velünk!? Éhes vagyok! Enni akarok! És különben is, teli gyomorral jobban tudok küzdeni!

– Nem akarom, hogy rajtunk üssön! – mondta fojtott hangon Unterix, mintha máris attól tartott volna, hogy a különös nyomok gazdája a közelben leskelődik.

– Miért nem? – kérdezte Überix csodálkozva. – Legalább elődugja a rejtőzködő pófáját. Nem félek senkitől, mert tudom, hogy legyőzhetetlen vagyok. Legalább, ha idejön, akkor móresre tanítjuk, utána meg ellátjuk a baját...

– Nem! – mondta továbbra is fojtott hangon Unterix. – Nem akarom, hogy rajtunk üssön. A rajtaütésben mindig annak van előnye, aki rajtaüt a másikon. Azt akarom, hogy mi üssünk rajta, ne pedig ő üssön rajtunk!

– Akkor rajta! – javasolta Überix. – Értjük utol gyorsan, üssünk rajta, intézzük el mihamarabb, utána gyűjtsünk fát, és rakjunk hatalmas tüzet, amelyen megsüthetjük végre a finom husikát. És ha nagyon nem szimpatikus az a valaki, akkor őt is megsüthetjük...

– Látod, Überix, ez már sokkal jobb ötlet! – dicsérte meg Unterix. – De nem akarom, hogy kannibál legyen belőled. Idejétmúlt dolog, a törzsünk ezer éve már nem evett embert. Ha egyáltalán emberi lény, nem pedig valami démon.

– Démon? – sápadt el hirtelen Unterix.

– Még az is lehet... – tűnődött Unterix. – Ki tudja? Hiszen nem láttuk azt a valamit vagy valakit. Csak a nyomait követjük, lassan már két napja. Soha nem mutatja meg magát, de úgy érzem, hogy mindig csak egy kicsivel jár előttünk. Egyre inkább az az érzésem, hogy szórakozik velünk...

– Nem szeretem, ha a rómaiak szórakoznak velünk! – morogta Überix. – Elkapom őket, és mint ahogy szoktam, egyenként letekerem a fejüket.

– Szinte biztos, hogy nem római! – figyelmeztette Unterix. – A rómaiaknak nincsenek ilyen lábnyomaik.

Überix a nyomokat vizsgálta. Ha nem lett volna olyan hernyótapas az egyik része, a többi meg még furább, akkor még azt is nyugodtan mondhatta volna, hogy egy különös lábbelivel viselő ember lábnyoma. De a gallok még soha nem láttak olyan embert, aki túrabakancsot viselt volna. Csak most, amikor a fekete köpenybe burkolózott alak előlépett az egyik vastag törzsű fa mögül.

Unterix megmerevedett. Az előbb hetedik érzékével világosan érzékelte, hogy valami megváltozott. Nem jött rá azonnal, hogy mi lehet az oka a megváltozott erdőnek. Hirtelen rádöbrent, hogy váratlanul elállt az eddig fújdogáló szellő. A fák susogása is abbamaradt, a madarak csicseregése pedig minden átmenet nélkül elhallgatott.

Hirtelen síri csend ült az ősi Gall erdőre.

A gallokat kilelte a hideg.

Valami nagyon gonosz lény jelenléte érződött.

Unterix hirtelen megpördült, mert megérezte, hogy valaki a hátuk közepét nézi.

Überix is ugyanígy tett, bár kissé nehézkesebben fordult meg a tengelye körül.

Néhány lépésnyi távolságban ott állt előttük egy fekete köpenyt és egy fekete csuklyát viselő alak.

Az arca nem látszott, mert a csuklya egészen a szemébe lógott. A lábán túrabakancsot viselt!

Csak állt előttük mozdulatlanul.

Rettenetesen idegesítő volt, hogy talán fél perc is eltelhetett így, de az alak továbbra sem mozdult.

Mintha összebeszéltek volna, Überix és Unterix egyszerre kardot rántott. Rárontottak az alakra, azzal a jól definiálható szándékkal, hogy kardéire hányják.

Az alak ekkor hirtelen felemelte tekintetét a földről.

A két gall visszahőkölt.

A csuklya alatti, narancsvörös színben izzó gonosz szempár rájuk szegeződött.

Az arc pedig, egy varázsló gyűrött arca, kegyetlen mosolyba torzult.

– Eljöttem értetek, mint ahogy uralom megparancsolta – mondta a hang, és eszelősen nevetni kezdett.

A két Gall egymásra nézett döbbenetében. Megtorpantak, és ahelyett, hogy villámgyorsan kardéire hányták volna a fickót, csak csodálkoztak.

Nagy hiba volt!

Nagyon nagy!

A varázsló lassan kivette jobb kezét köpenyének zsebéből, eszelősen felnevetett, aztán a tőle kétlépésnyi távolságra álló gallokra szórta a varázslóhomokot. A következő másod-percben zöldeskék villanás robbant ki a földből, ahová a varázslóhomok hullott, és néhány pillanat múlva a gömbbé táguló fényárban mindhárman nyomtalanul eltűntek.

9. A kísértet

A Kelták dühösnek látszottak. Harcos rokonaik, a Balták, szintúgy. A Tölgyfőnök, a fődruida, a tölgyfák ismerője, a gubacstermesztés és learatás nagymestere, kissé röhejesnek ható fehér fürdőköpenyében éppen tizenhetedszerre mutatta be az isteneknek az áldozatot. Éppen tizenhat alkalommal nem sikerült már elnyerni az istenek kegyét, pedig a Tölgyfőnök mindent úgy csinált, ahogy azt húsz éven keresztül szájhagyomány útján megtanulta mesterétől, a tiszteletben álló és nagyhatalmú druida varázslótól, Makkásztól. Mestere híres és nagyszerű ember volt, az Aranysarló kiváló forgatója. Nálánál több fagyöngyöt még soha, senkinek sem sikerült egy délután begyűjtenie. A fagyöngyöt aztán csütörtökön, a nyári napforduló idején, Taranis ünnepén, a tölgyfából rakott máglyára vetették. Ez a rítus a félesztendő égi királyának halálát jelentette, és az új király eljövételét. Ne szépítsük, meglehetősen pogány egy szertartás volt, de Jézus előtt 3500 évvel még ez is szép teljesítménynek számított.

A Mester, aki nemcsak a gyűjtésben, hanem az adásban is rendkívüli képességekkel rendelkezett, egy szép napon üres kis dobozban átadta minden tudását a Tölgyfőnöknek, és egy tölgyfába belépve, eltűnt egy másik világban. Mint mondotta, az ő ideje lejárt, s ősei szellemei szólították túlvilági fagyöngyöt gyűjteni. A Tölgyfőnök tőle tanulta, hogyan kell végrehajtani a varázslatokat, hogyan kell meggyógyítani a betegeket, hogyan kell védeni a fákat, a természetet. A Mester mutatta meg neki, hogyan kell megjósolni, hogy kevés eső fog-e esni, avagy sok, és megtanította arra is, hogyan kell megvédeni a népet a bajtól és a veszedelemtől, amely rendkívül változatos formában, de folyton-folyvást elérte a Kelta népet. És persze harcos rokonaikat, a Baltákat!

Nekik nem volt külön törzsfőnökük. Máskor általában egy Fővezér vezette őket, aki amolyan tábornok féle volt, de neki mindenben engedelmeskednie kellett a Tölgyfőnök akaratának. Ha nem engedelmeskedett, akkor a Tölgyfőnök erőszakosan megváltoztatta a Fővezért, és akaratá ellenére leváltotta.

Mint ahogy nemrégiben éppen ez történt. Remekbe szabott emberáldozat során a Tölgyfőnök feláldozta a Fővezért az isteneknek. De csak a testét temette el, a zsugorított koponyáját nagy becsben tartva, biztos helyen tárolta, mert tudta, hogy abban volt a lélek.

Valami ismeretlen babonából kifolyólag úgy vélte a Tölgyfőnök, hogy jól fog az még neki jönni, ha a Fővezér lelke nála van, nem pedig másnál, sőt, ne adj isten a Fővezérnél, aki viszont halott. Érezte, hogy tisztátalan dolog az, ha a halott visszatér az élők közé, főként veszélyes, ha a meggyilk... akarom mondani, a leváltott Fővezér tér vissza, hogy jelenlétével, most már *szellemi fölényével* kitűnve, huhogva megkérdőjelezze a Tölgyfőnök hatalmát.

Mint ahogy már említettük, a Balták valójában szintén Kelták voltak, csak fegyveres szolgálatra tenyésztették ki őket. Már gyerekkorukban kiválogatták az agresszióra hajlamos gyerekeket, akik néhány évnyi kemény katonai kiképzés után hatalmas harcosokká váltak. Ők is itt gyülekeztek a Stonehenge-nél, és baltáikra támaszkodva figyelték, hogy sikerül-e vajon az áldozat, vagy nem.

Többen fogadásokat kötöttek, s az embereket izgalom szállta meg, mert érezték, hogy állatok, házak, vagyontárgyak, asszonyok fognak hamarosan gazdát cserélni.

A Tölgyfőnök magában fohászzkodott. Karját égnek emelve ott állt a zöld színű Oltárkő előtt, és arra készült, hogy áldozatot mutasson be az isteneknek, hogy legyen egy kis jóidő, és ne essen már állandóan az a rohadt eső. Ebben a randa időben ugyanis a szegény Keltáknak nem sikerült learatniuk a narancsot, mert egy istennek sem akart megégni. Emiatt a nép igen-igen elégedetlen volt, némelyek már lázadoztak is. Ezeket eleinte a Tölgyfőnök a Fővezérhez hasonló módon erőszakkal megváltoztatta, de amikor már másoknak is feltűnt, hogy a nép fogy, akár – az emberek türelme, akkor önmérsékletet tanúsítva – abba kellett hagynia a régi népiértékes módszert, és kénytelen volt újat keresni helyette.

Úgy határozott egy alkalommal, amikor valami vadkenderszármazékból és mákgubó keverékből összeütött tudatmódosító párat lehelte be a légmentesen lezárt, erre a célra fenntartott Szellem sátrában, hogy varázsolni fog. Ehhez azonban áldozatot kellett bemutatnia az isteneknek. A Tölgyfőnök úgy vélte, hogy már rengeteg emberáldozatot mutatott be, sajnos teljesen hiába, ezért nagyon helyesen, úgy gondolta, hogy most jöhetnek a növények.

Állatokat azért nem akart feláldozni, mert azokból kevés volt, ezért nagy értéket képeztek.

A Tölgyfőnök tizenhat alkalommal végzett el hatalmas varázslást, miközben feláldozott mindenféle növényt. Csak úgy hullottak, pusztultak a sárgarépák, gyökök, gumók, odalett egy csomó rozs, hagyma, köles, egyszer még egy lekváros palacsintának is annyi lett, de sajnos a legkisebb eredmény nem sok, annyit sem sikerült produkálnia.

Most éppen a tizenhetedik alkalommal mutatta be az áldozatot a fődruida, a Tölgyfőnök, miközben az istenadta nép a Stonehenge körül csoportosult. Egyszerű Kelták és Balták nem léphettek be a szentélybe, csak kívülről figyelték, hogy mit tesz éppen a Tölgyfőnök.

Az idő természetesen most is pocsék volt. Zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna. Esőköpenye persze senkinek nem volt, nem is beszélve az esernyőről, hiszen azt is csak néhány ezer év múlva találták fel.

Az egyszerű nép fiai és lányai rosszkedvűen, bőrig ázva, szomorúan – mert megéreztek, hogy a narancs az idén sem fog beérni – álldogáltak és vártak.

A Tölgyfőnök – az Oltárkőnél állva – kiterjesztette kezét, a köpenye miatt olyan hatást keltett, mintha egy hatalmas, nagy madár volna. A Tölgyfőnök vicsorgott, és – varázsigéket hadarva – egy nagy halom feláldozásra váró petrezselyem fölé tornyosult. Kántált valamit, majd miután hosszasan ordított, hirtelen többször is lesújtott a speciális áldozókésével.

A tömeg felszszent.

Nem azért, mintha sajnálták volna a petrezselymet.

Nem!

De mindenki emlékezett azokra a rosszlemkú szertartásokra, amikor a Tölgyfőnök tölgytagokat áldozott azért, hogy az istenek kedvében járjon. Bosszantó, hogy tette ezt teljesen hiábavaló módon, a legapróbb eredmény nélkül. Ám az istenek, úgy látszik, elfordultak a Keltáktól és harcos rokonaiktól, a Baltáktól, mert az eső csak nem akart elállni, a nap sem süttött ki már vagy két hónapja.

Az emberek pedig tudták, ha minden így marad, nem lesz idén sem narancs. Az emberek nem akartak éhezni, szomjazni, és úgy gondolták, hogy állampolgári joguk, hogy gazdagon, boldogan, jó egészségben és sokáig éljenek.

Ám nem ilyen idők voltak azok!

Már említettük talán, hogy folyton esett az eső, ezért rossz idők jártak a Keltákra és harcos rokonaikra, a Baltákra.

A szertartás ezen szakaszában jártunk éppen, amikor az égen hatalmas villám cikázott keresztül, majd – a mennydörgés robajával egyidőben – belevágott a ménkű egy évszázados tölgyfába.

– Ez jó jel! – ordította a Tölgyfőnök, de senki nem figyelt rá, mert az emberek hite megingott, és mindenki úgy futott haza, mintha este valóságsó kezdődne a tévében, amit persze feltétlenül meg kell nézni.

– Hogy a rosseb egye meg! – káromkodott a Tölgyfőnök, amikor rosszkedvűen megfigyelte, hogy a törzse elfutott, magára hagyta őt a szakadó esőben, ráadásul a varázslat újfent nem sikerült.

– Tizenhét alkalommal nem sikerült! – tárta az ég felé kezét a druida, és sirásra görbült a szája. Mivel nem voltak írásos emlékek, hanem szájhagyomány útján terjesztették a tudást, ezért csak a Tölgyfőnök tudta, hogy a tizenhét sikertelen áldozat bemutatásával nemcsak helyi negatív rekordot döntött meg, de lassanként minden idők legrosszabb druida varázslója címre is igen esélyesen pályázhatott. A Tölgyfalombos Druidióta címet az abszolút tehetségtelen, tehetetlen, ostoba druidák nyerhették el egy titkos szavazáson, amelyet évente rendeztek meg. Amellett, hogy nagy szegény volt ilyesfajta díjat nyerni, a cím elhódítása további kellemetlenségekkel is járt: a díjazottat egy tölgyfából rakott remek kis máglyán elégették, hogy ne legyen vele a Földön több baj, és ne rontsa a szervezet ezidőtájt még igencsak kiváló hírét.

Noha zuhogott az eső, a Tölgyfőnök mégis úgy égett, mint a rongy. A máglyahalálra gondolt, amit nagyon szeretett volna elkerülni, legalább annyira, mint üveges tót a hanyatt esést.

A Tölgyfőnök nagyot sóhajtott. Rosszkedvűen megrázta a fejét. Nagyokat sóhajtott, és kitörölte a szemébe csurgó esővizet. Remek, tiszta ivóvíz minősége volt, és egy cseppet sem volt még savas. A druidák szégyene óvatosan körbenézett, és megkönnyebbülten látta, hogy szerencsére már mindenki elmenekült haza, és a sűrű esőfelhőkön kívül senki nem látta, hogy mekkora balfék is ő. Sajnos.

– Igazad van! Jobban is sikerülhetett volna – mondta egyszercsak egy hang a Tölgyfőnök háta mögött.

A Tölgyfőnököt kilelte a hideg. Hirtelen hátrafordult, de nem látott ott senkit.

– Keresel valakit? – kérdezte a hang gúnyosan. A Tölgyfőnök megint hátrafordult.

Persze senki nem volt ott! A Tölgyfőnök dühös lett. Nyilván megint valamelyik kelekötya Kelta szórakozik vele.

– Mutasd magad, vagy békává varázssollak! – fenyegette meg a láthatatlan ellenfelét egy tölgyfaággal, amelyet varázspálca helyett hordott magánál. Természetesen nem volt varázsereje, de ezt a Tölgyfőnökön kívül szerencsére senki nem tudta. Ha tudták volna, akkor a Tölgyfőnököt már régen leváltották volna Mint már említettük, a leváltás ebben a történelem előtti, igen esős időben bizony nem volt valami leányálom.

– Még hogy békává? – hahotázott a hang. – De hiszen még arra sem vagy képes, hogy elállítsd az esőt. Pedig nem nagy valami.

A Tölgyfőnök megint forogni kezdett, de senkit nem látott. Kezdett ideges lenni. Most már nem gondolta, hogy valamelyik ostoba Kelta szórakozik vele, hanem arra gyanakodott, hogy mégiscsak valami szellem jelenhetett meg itt az esőben.

A Tölgyfőnök félni kezdett. Egy szellem megjelenése sohasem jelentett jót. Arra gondolt, amit a Mestere, Makkász mondott neki egyszer. Vagy kétszer. Makkász szerint a szellemek általában mindig azért jöttek vissza az élők világába, hogy valami rosszat tegyenek.

A Tölgyfőnök hiába meresztgette szemét, sajnos semmit nem látott.

Most sajnálta igazán, hogy nem vett részt a *Szellemek meglátása és megfigyelése* című egyetlenegy tanórán, mert aznap éppen beteg volt. Mivel a mestere soha nem ismételte meg a leadott óráit, még akkor sem, ha az egyetlen tanítványa betegség miatt nem volt éppen jelen az előadásán, a Tölgyfőnök végérvényesen lemaradt erről a fontos gyakorlatról. Pedig most milyen jól jött volna neki, ha nemcsak hallja, hanem látja is a szellemeket!

Biztosan hanyatt homlok elmenekült volna és bezárkózott volna a házába. Nagy tüzet rakott volna tölgyfából, és ha a szellem megjelent volna a szobában, megdobta volna tölgyalmával, fagyönggyel vagy gubaccsal, esetleg mindhárommal, és közben szelleműző versikéket kiabált volna feléje.

De a Tölgyfőnök sajnos nem láthatta meg, miféle szellem jelent meg neki. Ha látta volna, biztosan felfordult volna tőle a gyomra. Hozzá képest Freddi, az égettarcú, igazi férfiszepeesség volt. A szellem asztrálteste össze-vissza égett, rongyosra sült bőréről cafatokban lógott a bőr. Két szeme kifordult a helyéről, és kis kocsányokon ide-oda fityegett, ráadásul a szemgödörből időnként ki-kipottyant. A két füle leégett, a bőre fertelmesen édeskés szagot árasztott, amelybe még mindig némi kénkő aromája vegyült. Ezt a Tölgyfőnök is érezte, mert elfintorodott.

– Micsoda bűz! – öklendezett.

– Milyen finnyás vagy! – hahotázott a hang. – Szerintem nincs rosszabb szagom, mint azoknak a tölgytagoknak, akiket az utóbbi két évben ástál el a tölgyerdőben.

– Honnan tudsz te erről? – lepődött meg a Tölgyfőnök. – Egyáltalán ki vagy te?

– Én, fiaskám, mindenről tudok, amiről tudni érdemes. Másrészt pedig tényleg kivagyok. Köztünk legyen szólv, nehéz napokat éltem meg az utóbbi időben, de már jobban vagyok. Azért jöttem el hozzád, mert segíteni akarok neked. És cserében te is segíteni fogsz nekem.

– Ezt jó üzletnek hívják mifelénk a főniciai hajósok – mondta minden bátorságát összeszedve a Tölgyfőnök.

– Így van, fiam! Látom, okos Kelta vagy. És nekem pont ilyen okos Keltára van szükségem. Ha jól viselkedsz, meghagyom az életedet, és még meg is tanítalak néhány apróbb fogásra.

– Mi a neved, te szellem? – kérdezte a Tölgyfőnök még mindig egy kicsit bizalmatlanul.

– Amíg éltem Gigawatt Voltmárvoltnak neveztek az emberek. Rettegett varázsló voltam, de egy aprócska kis baleset miatt – formahanyatlást szenvedtem el. Azóta szellem alakban létezem. De nem adom fel, mert újra testet akarok öltetni. Visszatérek az élők világába, és hatalmasabb leszek mint valaha. Van egy tervem, de a te segítségedre is szükségem lesz.

– Miért akarod, hogy pont én segítsek neked? – kérdezte némi gondolkodás után a Tölgyfőnök, aki az első riadalom után úgy döntött, mégsem menekül el hanyatt homlok. Arra gondolt, hátha tényleg előnye származhatna abból, hogy ez a szellem megjelent előtte és a segítségét kéri.

– Azért fiam, mert jó helyen vagy jó időben...

– Pocsék az idő! – kesergett a Tölgyfőnök. – Már két hónapja zuhog az eső. Tizenhét varázslatot és áldozatot mutattam be, de semmit nem használt. A törzsem tagjai nem hisznek nekem, azt gondolják rólam, hogy sarlatán vagyok. Egy igazi druidának illene legalább ötvenszázalékos

hatékonysággal varázsolnia, én viszont teljesen sikertelen vagyok. Lehet, hogy azért van, mert egy ideje nem mutattam be emberáldozatot?
– Ráhibáztál, fiam! – huhogta a szellemalak dicsérő hangnemben. – Az isteneknek nem tetszik, hogy mindenféle gumókat és zöldségeket áldozol fel nekik. Az istenek ugyanis nem vegetáriánusok! Legjobban az állatokat szeretik, de ha ezek nem állnak rendelkezésre, emberekkel is beérik.
– Tehát azt mondd, tudnál rajtam segíteni? – kérdezte, reménytelen izgalommal hangjában a Tölgyfőnök.
– Természetesen, fiam! – sűvítette Voltmárvolt árnyalakja. – Nyugodtan rám bízhatod magad. Hidd el nekem, nem fogod megbánni! Most elmondom, mit kell tenned.

10. A bosszúálló

Erdők, hegyek, völgyek, mezők között kanyargott az az út, amelyen a kis csapat már két napja vonult.

Fura egy csapat volt, az már hétszentség!

Elöl egy magas természetű, szép, sudárnak nem mondható, de annál molettebb fekete hajú, fekete szemű menyecske diktálta a tempót. Fehér ruhájában úgy festett, mint ahogy a nagy író, K. B. Rottring írt: vagyis legnagyobb részében kiválóan, sőt, amikor úgy esett rá a fény, időnként csodálatosan.

Hótehenke, mert ez volt a neve, nem pedig Terézanyu, igazán tűzről pattant egy hölgyemény volt! Annyira, hogy éjszaka halvány fénnel parázslott a sötétben. Hasznosnak bizonyult ez a paranormális képessége, mert a nyomában loholó törpék így könnyűszerrel tudták követni. Nem kellett mást tenniük, mint eloltották mindenhová magukkal cipelt bányáslámpáikat, ezzel mintegy megszüntették az észlelést akadályozó fényszmogot, és követték úrnőjüket, ezt a gyönyörű és üde virágszálat, (A törpék rettenetesen rosszul láttak, hiszen föld alatti életmódjukból kifolyólag szinte teljesen elcsökevényesedett a látószervük) ezt a tiszteletbeli bányászlánykát, aki láthatóan nagyon tudta, hogy mit akar.

Bosszút állni!

Hótehenke ugyanis rettentően dühös volt!

Annyira, hogy bosszút is esküdött, ami igen meglepő volt egy ilyen fiatal lánytól, aki nem Szicíliában született, akiről az ember jogosan azt feltételezné, hogy fogalma sincs arról, hogy mi az a vendetta, aki minden bizonnyal azt hiszi, hogy egy pikáns fűszerezésű pizzafajta.

Hótehenkét ugyanis rettenetes veszteség érte az elmúlt napokban. Az események rekonstruálása után, a törpék elmondásából kikövetkeztetve, szegény rájött arra, hogy nagyon átvették, és máris teljesen tönkretették fiatal életét.

Pedig kezdetben minden remekül indult! A gonosz mostohája elzavarta otthonról, így hamar a maga lábára állhatott. Remek élettársi közösséget alakított ki az érkezése pillanataig aggregényi életet élő hét törpével, akik napközben bányásztak, éjszaka pedig vigyáztak rá, hogy ne legyen még gyerekük.

Így éltek, éldegéltek szépen nyolcacsukán, amikor egyszercsak feltűnt a gonosz boszorkány, és megkínálta Hótehenkét a génkezelt, eperillat tartalmú, almaszínesszencia aromával dúsított, gyümölcsnek látszó ételkészítménnyel.

Hótehenke nagy marha volt, mert – a gyanús származási hely ellenére – szépen belaharapott.

Szinte rögtön utána meg fűbe harapott!

A törpék hazajöttek, megtalálták. Sírtak mint az állat, illetve mint hét állat.

Tudták, hogy mindannyian sérvet fognak kapni, és minimum beledöglenek, ha ezt a debellát el akarják temetni. Néhány napnyi tanakodás után végül, nagy nehezen, egy hatalmas üvegkoporsóba zárták. Ezután már nem kellett mást tenniük, mint várni. Várni, hogy, mikor jön végre a királyfi fehér lovon, ahogy az a nagy mesekönyvben meg a forgató-könyvben meg vagyon írva.

Jött is szegény királyfi! De amikor meglátta Hótehenkét, és rájött, hogy milyen bazi nagy, akkor a királyfi hátraarcot csinált, és íziben el akart menekülni. De nem menekülhetett, mert a törpék körbevették és szép szóval, példabeszédekkel, kedveskedésekkel, ígéretésekkel ugyan nem, de egy alapos veréssel rávették, hogy maradjon. A királyfi agyi károsodásokat szenvedett, szerencsére nem súlyosakat. Csak annyira lágyult meg az agya, hogy szegény hagyta magát csőbe húzni. A törpék odavezették a hatalmas nagy és főképp széles koporsóhoz, és hagyták, hogy a jólképzett királyfi tegye a dolgát.

Amikor a jobb sorsra érdemes férfiember némi fintorgás után megcsókolta Hótehenkét, Hótehenke feléledt, mint élemedett korú, lankadófélben lévő férfiember a narancssárga tablettától, és menten azt találta mondani, hogy nosza, ha már így esett, íziben létesítsenek élettársi kapcsolatot.

A királyfi nagy örömmel, mivel az iménti sikerélmény pozitív visszajelzés volt számára, azt mondta, hogy Hótehenke szépsége annyira magával ragadta, hogy hosszú távon még a házasság gondolatától sem zárkózik el. (Említtük már, hogy szegény agyi károsodott lett?)

A lóva féltékenykedni kezdett, de hiába, mert a királyfi lelötte egy kerítésléccel. A törpék nagyon megörültek, és nagy lakomát csaptak, ahol lóvá (tették egymást. (Ennek az a természettudományos háttere, hogy állítólag az ember végső soron azzá lesz, amit megeszik.)

Minden szépnek és jónak tűnt, amikor megjelent az a varázsló, aki napsütéses időben is csuklyát meg esőköpenyt viselt. De nemcsak megjelent, hanem azt találta mondani a királyfinak, hogy ne örüljön, mert neki el kell vinnie Hótehenkét az ő urához, valami Voltmárvolthoz, vagy kihez, akiről azt is elárulta, hogy Gigawatt. Ez valami nagy dolog lehetett, mert a varázsló hatalmas áhitattal hebegte ezt a nevet és címet.

A királyfi természetesen nemet mondott, és kardját kirántva meg akarta ölni a varázslót. De a varázsló sem volt rest, mert a rest kétszer fárad. Ehelyett fogta a varázspálcáját, és minden átmenet nélkül békává változtatta a királyfit.

A szegény királyfi szégyenében, szomorúan brekegve, elbujdosott az árokpartra.

Valójában ez azt jelentette, hogy hatalmas nagy békaügetés közepette eltűnt az aljnövényzetben.

Pedig Hótehenke még arra is képes lett volna, hogy megcsókolja, hátha újra királyfi lesz belőle!

De a királyfi annyira szegyllte, hogy béka lett belőle, hogy többet elő sem akart mászni abból az üregből, amit némi földmunka elvégzése után kialakított magának az árokparton.

Szegény Hótehenke! Még elmondani is borzasztó, hogy mit kellett kiállnia az árokparton, ahová azért ment ki, mert meg akarta találni az ő elveszített élete párját, hogy gyengéd csókot leheljen az ajkára, és visszaváltoztassa gyönyörű férfivá, aki majd kisbabát csinál neki.

De a rohadék békák csúnyán visszaéltek Hótehenke jóságával. Mindegyik azt ígérte, hogy ha megcsókolja őt Hótehenke, akkor királyfi lesz belőle.

De ez persze mocskos kis hazugság volt, ami, mint minden hazugság, bizony igen gyorsan ki is derült. De akkor mindenképpen, amikor Hótehenke hiába csókolgatta őket sorban, százával, ezrével, a csókok után is mindegyik randa, zöld béka maradt.

Szegény Hótehenke! Az egyik béka még azzal is etette, hogy ő tényleg az igazi királyfi, de csak akkor lesz megint királyfi, ha Hótehenke megcsókolja a fenekét.

Ráadásul még nem is ezekkel a kultúrált, szép szavakkal mondta, ami igen nagy udvariatlanság volt, hiszen Hótehenke mégiscsak egy finom úrihölgy volt!

Még ha nagy is volt, mint egy tehenke.

És milyen a szerelem?!

Ostoba, amely öl, butít és nyomorba dönt!

De a Hótehenke még naiv volt, és hitt az ilyesfajta hazugságoknak. Visszatartotta a lélegzetét, becsukta a szemét, és megcsókolta a béka seggét. De a rohadék béka persze nem lett királyfi!

Ekkor Hótehenke rettentő haragra gerjedt. Fogta a biciklipumpáját, és addig pumpálta ezt a krónikus hazudozót, ezt a perverz állatot, amíg lufi nem lett belőle. Ezt követően kárörvendő kacaj kíséretében szélnek eresztette a brekit. A széllal bélelt, légszák formájú objektum szélnek eresztés közben minden irányban kilőtt, majd érdekes figurákkal színezett légibemutatót követően hamarosan eltűnt a látóhatár szélén. Hótehenke megacélozta a lelkét. A törpéket finom ebéd segítségével felcsalogatta a bányából, majd ebéd után arra kérte őket, hogy tartsanak vele a bosszúhadjáratára.

A törpék nem akartak menni, mert gyávák voltak, és rettentő erős kisebbségi érzésük is volt. Nem véletlen, hogy legszívesebben a föld alatt éltek és dolgoztak, mert ott nem tűnt fel senkinek, hogy mennyire aprócskák ezek a fiúk.

Hótehenke azonban fűt, fát ígért nekik, és egy hatalmas birtokot, ahol ezek a dolgok egy helyen, nagy tömegben megtalálhatók. A törpék végül ráálltak a dologra. Magukhoz vették hegyes kis csákányukat, lámpáikat, felcihelődtek és úrnőjükkel tartottak a bosszúhadjáratra.

Már közel két napja, hogy úton voltak, és követték a gonosz varázsló nyomait. Hótehenke nem volt egy nyomolvasó zseni, de ezeket az otromba nyomokat, amelyeket a gonosz varázsló maga mögött hagyott, még egy bekötött szemű vak is észrevette volna az éjszaka koromsötétjében.

Hótehenkét rettentően bosszantotta, hogy ez a gonosz varázsló még csak meg sem próbálta eltüntetni a nyomait.

– Mintha csak direkt azt akarná, hogy kövessük! – mondta a második nap reggelén. Megrázta a fejét, dühösen fúj egyet, és arra a szép pillanatra gondolt, amikor majd agyonverik a varázslót, a testét pedig a hollóknak és a hiénáknak vetik, hogy azok jóízűen elfogyasszák vacsorára.

Látva dominájuk fanatikus tekintetét, a törpék is lassacskán harci lázba kerültek, és hangosan fogadkoztak, hogy ha elkapják ezt a nagyon gonosz embert, akkor bizony péppé fogják verni az agyát, a csontjaiból dobverőt, a bőréből bőrkabátot, a koponyájából pedig töklámpát fognak készíteni.

Hótehenke lelke kegyetlen fájdalomban izzott. Úgy érezte, hogy elveszték az életét. Pedig már egészen sínen volt a jövője! Éppen a házasságon, családtervezésen, esküvői szertartáson kellett volna szegénynek gondolkodnia, amikor jött az a gonosz varázsló, akinek – mondjuk meg őszintén – a világon semmi keresnivalója nem volt az ő történetében és tönkretette az életét.

Hótehenke a harmadik nap reggelén is frissen, üdén pattant ki az ágya helyett abból az újságpapírból, amibe azért tekerte hófehér és pihe-puha kis testét, hogy az éjszakai hideg nehogy felfázást, hólyaghurutot, petefészek gyulladást, krónikus alhasi problémákat, végül teljes meddőséget okozzon neki.

Hótehenke titokban úgy tervezte, hogy miután bosszút állt a gonosz varázslón, életének hátralévő részét arra fordítja majd, hogy begyűjti az árokpárt összes békáját, majd egyenként megvizsgálja őket. Úgy vélte, hogy amikor már holtbiztos tippje lesz arról, hogy melyik az ő királyfija, akkor meg fogja csókolni, és a békából megint királyfi lesz. Hótehenke lelki szemei előtt elképzelte, hogy ezután férjül veszi a királyfit, királyné lesz belőle, utána rengeteg gyerekük lesz, vagyis legalább kettő, és egy egész dinasztiát fognak alapítani. Mint a Dellaszban, amit errefelé csak most vetítettek a tévében. (Ebből is látszik, milyen elhagyatott, isten háta mögötti mese volt ez.) Utána pedig úgy képzelte a naiv kislány, hogy boldogan élnek egészen az életük végéig, amikor is meg fognak halni. Ez persze nem volt valami kellemes kilátás, de elkerülhetetlennek látszott mint karfiol után a felfűvódás.

Hótehenke nagyot sóhajtott.

– Bárcsak így lenne! Annyira szeretném, ha sikerülne. – Szegényke elábrándozott a sok-sok szomorú eseményen, ami eddigi, fiatal életében történt vele. Felrémlt előtte a gonosz mostohája, aki még mindig szabadon garázdálkodhatott, és senkinek sem jutott eszébe, hogy elmenyőginteztetbe vagy nyugdíjasotthonba zárja. De eszébe jutott a jólelkű erdész bácsi is, aki nem ölte meg, sőt megengedte neki, hogy elmeneküljön kegyetlen úrnője elől, és hogy új életet kezdhessen a törpékkel. Kis eredmény volt ez, főleg ami a törpéket illette, de azért Hótehenke megpróbált még ennek is örülni. Aztán azon is elmerengett, miközben vagy fél napot gyalogoltak megint erdőkön, mezőkön keresztül és kasul, hogy az is mekkora szerencse, hogy nem kapott el semmiféle nemi betegséget akkor az erdész bácsitól, pedig bizony elkaphatott volna.

Hótehenke emlékeiben felidéződött a pillanat, amikor beleharapott a génkezelt, piros almának tűnő tárgyba. Megint a tagjaiban érezte azt a fájdalmas zsibbadást, amit közvetlenül a tetszhalála előtt szokott érezni az ember vagy az ember lánya. A királyfi csókja bezzeg mennyei élmény volt!

Igaz, hogy a lova is meg akarta csókolni, de a királyfi nagyon helyesen csak egyszer engedte meg neki, mert teljesen jogosan fel volt háborodva, hiszen miféle dolog az, ha egy ló az ember jövődöbeli feleségét csókolgatja?!

Hótehenke elmosolyodott, és emlékeiben felidézte a királyfi sudár alakját, szép hosszú szőke haját, amit két kis copfban hordott. És benne azok a csodaszép rózsaszín masnik! Milyen helyesek is voltak! Megint az arcán érezte a királyfi sima pofikájának bársonyos érintését, szinte érezte finom parfümjét, megint látta ajakrúzsának vérvörös tónusát. Fülében dalolt ennek a finom férfinak a kellemesen magas hangja, puha kezének lágy érintése, és látta, hogy a hosszú, csodaszép műkörmökkel ékesített bársonyosan lágy kéz, amit a legdrágább kézápolók rendszeres használatával tudott csak ilyen rendkívüli kifinomult formában tartani, megcirógatja az arcocskáját. Hótehenke szinte elalélt, amikor ez a csodaszép fülbevalókat viselő lágy vonású férfi, aki a legdrágább fiúbarbi babához hasonlított, egyszer csak puha mellkasához vonta a fejét, és két hatalmas, nagy, puha mellén ott babusgatta őt, mintha az igazi anyukája volna.

Na, ez volt az a pillanat, amikor Hótehenke elpityeredett. Megálljt parancsolt a menetoszlopnak, ő maga pedig bement az erdőbe, és ott bőgött egy fa tövében. Olyan szívszorítóan zokogott, hogy a mókusok elejtették mogyoróikat, mint a nagyon előrehaladott állapotú leprás férfiak is szokták, sőt, meghatódottságukban még le is estek a fáról. A madarak rémülten elmenekültek, a nyulak pedig abbahagyták a kisnyúl előállítását és meredten figyeltek.

Bocs, a medvéket kifelejtették!

A medvék pedig másfele jártak éppen, mert különben biztosan úgy ízekre szedték volna ezt a szegény lányt, mint Magyarországot Trianonban az antant hatalmak.

Hótehenke ruhája visszafelé menet beleakadt egy ágba, belegabalyodott, és csak nagy nehezen, a fa kidöntése árán tudott továbbmenni.

Hiába, a szegény embert még az ág is húzza!

Amikor jól kisírta magát, erőnek erejével megacélozta a lelkét. Úgy döntött, hogy ilyen apróság, mint egy kis lelki fájdalom, nem térítheti el céljától, a kegyetlen bosszútól. Vicsorgó tekintettel intett a törpéknek, akik rámosolyogtak és biztató mosollyal jelezték neki, hogy számíthat rájuk, mint egyszeri ember a bizalmat sugárzó biztosítóra, amelyről mindig csak a végén szokott kiderülni, hogy káresemény esetén nem szokott fizetni.

Hótehenke a menet élére állt. Intett az aprócska legényeknek, akiknek csak a természet volt aprócska, más, egyéb tulajdonságaik viszont lenyűgözően hatalmasak voltak. Például... Ha nem lettek volna gyávák, akkor bátrak lettek volna! És ráadásul óriási nagy volt a szívük is, és elszántak is voltak. Hótehenke elmosolyodott, a törpék pedig visszamosolyogtak rá. Az egész tisztára olyan volt, mint egy akciófilm nagyon szűkre szabott, maximum másfél másodperces szerelmi jelenete.

Csak az akció hiányzott már vagy három napja. Hótehenke ugyanis lassan három napja követte már *kis kommandójával* a varázsló nyomait, de eddig nem érte utol, pedig erőltetett menetet diktált aprócska testőreinek.

– Most mit fogunk tenni? – kérdezte Kuka, mert ő volt a szóvivő.

– Utolérjük a mocskot, utána adunk neki, széjjelverjük a pofáját, majd tűzrakás után szalonnát sütünk, belakunk, vidám történetekkel kábítjuk egymást és f**gunk. Pont úgy, mint ahogy otthon szoktunk csinálni. – mondta Vidor, aki a jó oldaláról szerette megközelíteni a dolgokat. Hófehérke nem szólt, csak elfintorodott, mert ő is már velük lakott egy ideje, és tudta, miről beszél ez a kis gáztartály, akarom mondani, törpe.

– Nem fog sikerülni! – morogta Morgó. – A varázsló csak játszik velünk! Biztosan csapdába akar minket csalni! Szerintem az a célja, hogy megölje Hótehénkét, minket pedig rabszolgáivá tegyen. Ma reggel megéreztem, hogy biztos az lehet a terve velünk, hogy pénzdíjas kispályás focibajnokságokban indítson minket, ahol sokat kaszálhatna rajtunk. Mivel van csákányunk, bárkit könnyen tönkreverhetünk. Még labdára sincs szükségünk!

– Ostobaság! – kapcsolódott be a beszélgetésbe Tudor. – Semmi nem utal arra, hogy a varázsló ilyesmire készülne. Amíg nem bizonyosodunk meg az ellenkezőjéről, addig megilleti őt is az ártatlanság vélelme. Hiszen neki is vannak személyiségi jogai, amelyeket tiszteletben kell tartanunk!

– Utálom azt a liberális dumádat! – szólt közbe Szende. – Ha még egyszer ezzel akarsz minket etetni, esküszöm, hogy kinyírlak. Ne feledd, hogy miattad tartunk itt, ahol tartunk! Ha nincs ez az ostoba elméleted, akkor a boszorkányt is preventíve megölhettük volna, még a bányába menet. De te akkor is csak lökted a sódert, hogy milyen kedves idős, nyugdíjas néni, biztosan csak azért sétálgat hajnalok hajnalán a sötét erdő közepén mert rözsét akar gyűjteni.

– Nem is így volt! – ébredt fel Szundi, aki képes volt gyaloglás közben is aludni. De amikor felébredt, kibíratatlanul nyűgös volt, és mindenkinek ellent mondott.

– Happpppcccciii! – mondta Hapci, akinek taknya, nyála állandóan egybefolyt szegénynek, mert annyira kínoztá a szénanátha. Ezen kívül asztmás is volt, valamint mindenre érzékenyen reagált, ami az ornyálkahártyájával érintkezett.

– Igaz! – mondta Tudor. – Hapci mindig megmondja!

– Elhallgass, te briganti! – fenyegetőzött Szende. – Vedd tudomásul, hogy te vagy a bűnbak! Ha még egyet szólsz, agyonütlek!

– Nincs is agya! – mondta Kuka, aki jól ismerte.

– Na, de fiúk! – szólt közbe Hótehénke, és megállította az erőltetett menetelést. – Miért kell megint megbontani megbonthatatlan egységünket? A belső pártoskodás helyett inkább foglalkozunk a külső ellenségre való koncentrálással! Azt javaslom, kussoljatok szépen, és folytassuk az üldözést!

– Helyes, helyes! – lelkesedtek a törpék, és jókedvűen Hótehénke nyomába eredtek, aki folytatta a nyomolvasást. Már éppen ezen az oldalon tartott, ami a lap aljára is ki van írva, amikor valami történt.

Tudor kissé lemaradt a csapattól. Magányra vágott, mert idegesítette ez a sok ostoba törpe, akik láthatóan nem értették meg kifinomult gondolatait. Bosszantotta, hogy megint lehurrogták, de hát hozzászokott már ehhez. Sajnos, nagyon is jól tudta, hogy ezek a politikailag képzetlen, ideológiai hiányosságokkal rendelkező szerencsétlenek csak törpe kisebbségét jelentik az emberi társadalomnak, ahol – az ő meggyőződése szerint – csupa-csupa felvilágosult, széles látókörű, kiváló állampolgár él és virul. Ők bizonyára megértenék, miféle lelki motiváció hajtja, amikor nemes lelkületéből fakadó módon mindig csak csupa jót feltételez embertársairól.

Éppen idáig jutott magasröptű gondolataiban, amikor hirtelen valaki megérintette a vállát. Tudor ereiben meghűlt a vér. Hátrafordult, hogy elmagyarázza az illetőnek, hogy nem illendő valakit figyelmeztetés nélkül halálra rémiszteni. De szembetalálta magát valakivel, akivel nem akart volna egyikük sem egyedül találkozni.

– ????? – kérdezte Tudor, de nem kapott választ. Ehelyett kapott inkább egy kis varázslóhomokot a hajára. A következő pillanatban láthatatlan erő ragadta meg, és valahová oda röpítette, ahova percekkel belül a többiek is szépen, egyenként megérkeztek.

Még hozzá egy ketrecbe!

11. A gonosz szellem

Legvégül Hótehénke érkezett. Látszott rajta, hogy legalább annyira dühös, mint amennyire rémült.

– Átkozott! – ordította, és rázta a ketrecet, mint áram a nagyot tévedő falfúrót.

A ketrec rácsaihoz nemsokára odasétált a varázsló, és kárörvendő hangon nevetett rajtuk.

– Ó, ti ostobák? Azt gondoltátok, hogy túljárhattok az eszünkön? Azt hittétek, hogy bosszút állhattok rajtam? – A varázsló hahotázott. Csak akkor hagyta abba, amikor megjelent a druida főnök, aki fehér fürdőköpenyt viselt.

– És még valaki volt ott, akit csak ő látott.

– Nagyuram! – borult a földre rémülten Cickafark. Mert ő volt ám az, nem pedig a W.A.D.A. doppingellenőrei, akik köztudomásúlag mindenütt ott voltak, ahol vizelet vagy vér folyt.

– Teljesítetted a parancsot, szolgám? – érdeklődött a szellemalak, aki nem Hamlet apja volt, hanem valaki más.

Sokkal rettenetesebb!

– Igen, Nagyuram! – hebegte Cickafark rémülten. – Minden a terv szerint haladt. Sikerült az időgép segítségével visszatérnem a jövőbe, vagyis a mi jelenünkbe. Sikerült begyűjtenem Shegget és a beszélő Szamárbört. Rajtuk kívül, parancsod szerint, előállítottam Unterixet és Überixet, a két legyőzhetetlen Gall harcost. Ők ott senyednek abban a ketrecben.

Voltmárvolt láthatatlan szelleme láthatóan elégedetten bólogatott, amikor a szomszédos ketrecben felismerte az előbb megnevezetteket.

– Jó! Folytasd!

Cickafark fontoskodva folytatta:

– Ezután, parancsod szerint, sikeresen elfogadtam Hótehénkét, a híres szépséget, valamint a kíséretében tartózkodó hét törpét. Ők itt láthatóak ebben a harmadik ketrecben. Az egész akció sikerrel zárult. Az időgépedet, Nagyuram, visszahelyeztem a titkos rejtékhelyre, ahová parancsoltad.

– Cickafark ismét a földre borult.

– Állj fel, hű szolgám! – dörrent a szellem mély hangja. – Igazi sikertörténet a tiéd. Én pedig szeretem azt, ha a szolgálaim sikerrel járnak. Tudd, hogy munkádért hatalmas, nagy jutalmat kapsz majd, amikor hamarosan visszanyerem erőmet.

– Köszönöm, Nagyuram! – lihegte hosszú nyelvvel Cickafark.

– De most nem tétlenkedhetünk! – figyelmeztette Gigawatt Voltmárvolt. – Haladéktalanul hozzá kell kezdenünk minden idők egyik leghatalmasabb varázslatához.

– Mit kívánsz tőlem, Nagyuram? – kérdezte Cickafark, a csicskás.

– Nem kívánok egyebet, csak egy falat verebet – viccelődött Voltmárvolt. De hát nem volt nehéz dolga, hiszen jelenlegi formájában a szellemeskedés magától értetődő dolog volt számára. – Komolyra fordítva a szót, most fontos feladatok várnak rád, hű szolgám.

– Mindenre készen állok! – jelentette ki Cickafark.

– Ezt már szeretem! – nevetett hátborzongató hangon Voltmárvolt szelleme. – Ez ám a példás hozzáállás!

A fehér fürdőköpenyes druida, akiről talán már mindenki, aki nem csak a könyv páratlan oldalait olvasta el, simán kikövetkeztette, hogy ő volt a

Tölgyfőnök, gondterheltek látszott.

– Biztos vagy benne, ő hatalmas szellem, hogy ki kell irtanunk a környék lakosságát, fel kell perzselnünk a házaikat, és le kell gyilkolnunk mindenkit, aki él?

– Miket beszélsz itt, te szerencsétlen? – dörrent Voltmárvolt. – Én soha nem tennék ilyet! Esetleg talán máskor, amikor szórakozni támadna kedvem. De most fontos feladatok várnak rám. Vissza kell térnem az élők világába, mert az idő sürget. Nemsokára letelik a negyvenkét nap, és ha addig nem sikerül testet öltenem, féltő, hogy el fogok tűnni a negatív végtelenben. És azt nem akarhatjuk, főleg pedig én nem.

– És az én ügyem? – kérdezte a druida aggódva.

– Miféle ügyed? – kérdezte Voltmárvolt. – Talán pereskedsz valakivel?

– Nem, nem pereskedem. Errefelé ugyanis még nincs jogrendszer. A rómaiak még meg sem érkeztek...

– Hát akkor meg mit nyavalyogsz?

– Hát az az ügy, amely arra irányulna, hogy sikerüljön végre egy varázslásom. Azt akarom, hogy álljon el az eső, süssön ki a nap és érjen be a narancs – mondta bizonytalanhangon a druida.

– Mekkora balek is vagy, te Tölgyfőnök! – mondta bosszankodva Voltmárvolt.

– De miért? – kérdezte szomorkodva amaz.

– Talán még azt is szeretnéd, hogy ezen az istenverte szigeten állandóan verőfényes kánikula és mediterrán meleg legyen, és özőljenek a turisták, mint valami üdülő paradicsomban?

A Tölgyfőnök mélyen elgondolkodott ezen a lehetőségen. Látszott rajta, hogy oszt és szoroz, de leginkább csak szoroz. Végül felderült a képe, majd bólogatva annyit mondott:

– De, nagyon is szeretném!

– Na, látod, ezért vagy ostoba – bosszankodott Voltmárvolt. – Tudomásul kellene venned, hogy ez a sziget nem alkalmas a narancstermesztésre. A nap sem fog kisütni valami gyakran, ebbe jobb, ha már most beletörödsz. Itt folyton szakad majd az eső, de például ez nagyon jót tesz az egresnek, az almának és a rozsnak. Úgyhogy ezeket kellene termelned, nem pedig narancsot, mert az itt nem él meg.

– De igenis, megél – erősködött a Tölgyfőnök.

– De nem él meg! – rázta a fejét Voltmárvolt, amit csak Cickafark látott, mert más nem volt képes szellemeket látni.

– De! – kötötte az ebet a karóhoz a druida.

– De nem! – dühöngött Voltmárvolt.

– De bizony, hogy igen! – kiabálta a Tölgyfőnök.

– Öld meg! – utasította Cickafarkat Voltmárvolt. Nála bevett gyakorlat volt, hogy így zárjon le egy vitát, a jogi utat állítólag még soha nem is próbálta. Cickafark máris emelte a varázspálcáját, hogy kipurcantsa ezt az éppen kihalófélben lévő varázsegyedet, amikor a Tölgyfőnök hirtelen páforgulást hajtott végre.

– Hát persze, hogy nem él meg! – sikoltotta. – Milyen ostobaságokat is beszélek itt...

Voltmárvolt intett Cickafarknak, hogy még nem kell megölni a Tölgyfőnököt.

Cickafark polgári neve valamikor Pedigré Pál volt, de azt több, mint egy évtizede nem használta, mert – körözött bűnöző lévén – állandó illegálitásban élt. Mivel antimágus is volt, vagyis bármikor átváltozhatott patkányra, majd patkányból emberré, és vissza, akár napjában többször is, egy időben Contles patkányként tengette az életét. Nagyon jó álca volt ez, egy ideig senki nem fogott gyanút, de egy napon, mint minden kém, persze ő is lelepleződött.

Heri Kókler könnyedén megölhette volna egyszer, aztán meg kétszer, de nem ölte meg sajnos, mert nagyon jó volt a szíve, és inkább további életre ítélte ezt a kis férget.

Cickafark persze íziben urához menekült. Voltmárvoltot azóta, immár évek óta, jobbkezeként segítette, kiszolgálta, talpat nyalt neki, meg meggyaszt, így kevesebb vécépapírra kellett költeniük. Cickafark ezzel hálálta meg Herinek, hogy nem vette el nyomorult kis életét. Heri Kókler biztosan jobban örült volna, ha Cickafark inkább jó útra tér, de hát nem tért, mert sajnos az emberek nem szoktak hálásak lenni, a varázslók pedig még kevésbé.

– Cickafark élettörténetének rövid ismertetése után most már végre a tettek mezejére kell lépünk! – mondta Voltmárvolt némileg neheztelve a nagy írora, K. B. Rottringra.

Ez nagy hiba volt a részéről, nagyon nagy!

K. B. Rottring látszólag nem szólt egy szót sem. Viszont kegyetlenkedő fokozatba kapcsolta félelmetes szövegszerkesztőjét, és várta az alkalmat, hogy elégtételt vegyen Voltmárvolton, aki élesen kritizálni merészelte írói módszereit.

– Állj fel a földről, kutya! – parancsolta a szellemalak a Tölgyfőnöknek.

A Tölgyfőnök remegő térdekkel feltápászkodott, majd tölgyfabotjára támaszkodva, ijedten sunyított arra, amerről a hangot hallotta.

– Biztosan ne öljem meg, Nagyuram? – kérdezte Cickafark, a pedálgép.

– Még ne! – mondta Voltmárvolt határozottan. – Szükségem van rá a nagy varázslathoz, amit holnapután éjjélkor, a nyári napforduló alkalmával kell végrehajtanunk.

– De hát nem is tudok varázsolni! – sopánkodott a Tölgyfőnök.

– Te nem, de én igen! – hahotázott Voltmárvolt gonoszul. – És rád is szükségem van. Te fogod elvégezni a szent rituálét, miközben én életre kelek – hazudta.

A Tölgyfőnök nem szólt egy szót sem.

Cickafark figyelmeztetően meglegyintette a fejét a varázspálcájával, a Tölgyfőnök tarkója csak úgy koppant a nagy erőhatástól.

Puff!

Cickafark ismét fenytett.

– Mit kell ilyenkor szépen mondanod, amikor Voltmárvolt Nagyúr parancsol neked valamit? – kérdezte Cickafark nevelő jelleggel, és megint megsuhogtatta a pálcáját a Tölgyfőnök kobakján.

– Igenis, Nagyuram! – mondta a Tölgyfőnök fájdalmas arccal. Belül érezte, hogy nagyon rossz üzletet kötött akkor, amikor szóba állt ezzel az alakkal. Bizony, sokkal jobb lett volna messzire menekülni, elbujdosni, de most már nem volt mit tenni. Engedelmeskedni kellett, mert különben jött a fenytetés, és fenyegető árnyékként ott leselkedett rá a kínhalál.

– Helyes, kutya! – hahotázott rajta Voltmárvolt. – Most pedig hívd össze a népedet, a Keltákat, illetve inkább a harcos rokonaikat, a Baltákat. Beszédet akarok intézni hozzájuk. Feladatokat akarok adni nekik. Közeleg a pillanat, az időnk pedig kevés.

– De hát hogyan akarsz hozzájuk beszélni, amikor láthatatlan vagy, Nagyuram? – akadékoskodott a Tölgyfőnök.

– Tedd, amit mondok! – sziszegte Voltmárvolt. – A többi az én dolgom!

A Tölgyfőnök nem válaszolt. Cickafark fenyegetően megsuhogtatta a varázspálcáját.

– Igenis, Nagyuram! – hebegte a Tölgyfőnök. – Azonnal összehívom a népemet.
– Ajánlom is! – fenyegette meg Voltmárvolt verbálisan.
A Tölgyfőnök ajkához illesztette az oldalán lógó, tulok szarvából készült rézkürtöt, majd egy fantasztikus trombita szólót játszott rajta.
Amikor befejezte, mindenki megtapsolta.

12. A foglyok

– Milyen gyönyörű volt, istenem! – sírta el magát Hótehenke.
A törpék hatalmas zsebkendőikbe temetkeztek, és orrot fújtak.
– Milyen megható! – ölelték át egymást a gallok, és hangosan hüppögtek.
– Hallottad ezt, cimborá? – hüppögte a Szamárbőr. – Micsoda tehetség!
– Nem érdekel a zene! – bosszankodott Shegg, a kultúrálatlan, akinek folyamatosan a szökésen járt inkább az esze. Már sikerült másfél milliméternyire elhajlítania a fémketrec egyik rácsát, de sajnos még mindig legalább harminc állta útját.
– Minek erőlködsz? – kérdezte a Szamárbőr. – Innen úgysem szökhetünk meg!
– Mi nem! – mondta vészjósló hangon Shegg. – De én igen!
– Képes volnál engem itt hagyni ennek a láthatatlan, de fenyegetően beszélő rémalaknak a fogságában, aki csúnyán becsapott minket, és ki tudja, miféle rettenetes varázslatra készül holnapután este?
Shegg nem válaszolt azonnal. Aztán szélesen elmosolyodott, és azt mondta. – Igen! Igen! Igen!
– Nem, ez nem lehet igaz! – sopánkodott a Szamárbőr. – Azok után, hogy annyi mindenben keresztülmentünk, még mindig az a sejtésem, hogy te nem is kedvelsz engem, Shegg.
– Pontosan! – morogta Shegg. – Elegem van belőled! Miattad vagyok ide bezárva. Ha te nem lennél, még mindig boldogan élhetnék az én kis Fiolámmal.
– Aki lelépett egy lóhereügynökkel...
– Jaj, ne emlékeztess folyton erre a tragikus eseményre! – hördült fel Shegg.
– Csak figyelmeztetni szeretnék, hogy nem miattam hagyott el, hanem miatta. Lehet, hogy nem is szeretett téged, és csak ugródeszkának használt.
– Ugródeszkának? – kérdezte gyanakodva Shegg.
– Igen! – jelentette ki a Szamárbőr. – Nagyon valószínű, hogy ez történt.
– Vesszek meg, ha egy szavadat is értem! – bosszankodott Shegg.
– Arra szeretnék utalni, hogy bizonyára azért lett a feleséged, mert híres akart lenni. Miután ezt megkapta, az első adandó alkalommal lelépett egy lóhereügynökkel.
– De miért? – zokogta Shegg, akinek fájó pontját érintette ez a téma.
– Azért, kislány, mert nemcsak híres, de gazdag is akart lenni. A lóhereügynöknél pedig senki nem keres jobban a világon, hiszen szerencsét árul. És mivel mindenki szerencsés akar lenni, ezért úgy veszik a portékáját, mint más korokban a cukrot. A gazdagságról meg csak annyit, hogy nem meglepő kívánság ez a nőknél. Híresek, gazdagok szeretnének lenni, és amikor ez is megvan, akkor gyereket akarnak.
– A férjüktől? – kérdezte bambán Shegg.
– Nem feltétlenül! – ingatta a fejét a Szamárbőr. – Általában attól, akibe akkor éppen beleszeretnek.
– Hurrá, akkor nekem is van még esélyem! – derült fel Shegg képe. – Lehetséges, hogy még egyszer belém fog szeretni...
– Reménykedj csak, szerencsétlen! – hagyta rá a Szamárbőr. – De szerintem felesleges ezen a szerelmi szálon rágódnod. Van egy olyan sanda gyanúm, hogy ezek meg akarnak minket ölni holnapután éjjel. Akkor pedig nem láthatod többé a kis Fioládat.
– Miből gondolja, hogy meg akarnak minket gyilkolni, kolléga? – kérdezte Unterix, akinek a ketrece szinte karnyújtásnyi távolságra állt tőlük.
– Megérzés! – felelte a Szamárbőr. – Megérzi az ember az ilyesmit.
– Ember? – kérdezte mosolyogva Unterix. – De hiszen ön egy Szamárbőr.
– De beszélő Szamárbőr! – figyelmeztette amaz. – Ne feledje, hogy már meghaltam. Ennek ellenére még mindig bizonyos fokig élek. Ami azért, valljuk be nyugodtan, nem mindennapi jelenség, igaz?
– És beszél is! – sajnálkozott Shegg. – Sajnos! Elnézésüket kérem, ha zavarja önöket, de be nem áll a szája. Már próbáltam az ügyben lépéseket tenni, de sajnos nem jártam sikerrel. Csak beszél, csak beszél, napi huszonöt órát tud beszélni, ami úgy lehetséges, hogy korábban kel fel egy órával.
– Igen, észrevettük! – nevetett Űberix is, és közelebb hajolt a rácshoz, hogy így jobban szemrevételezhesse ezt az érdekes kis jószágot. – Nagyon helyes kis beszélő csacsi – mondta végül.
– Kikérem magamnak! – tiltakozott a Szamárbőr. – Ne beszéljenek itt kérem csacsiságokat. Szamár vagyok, nem csacsi! Igaz, hogy meghaltam, de azért még Szamár vagyok.
– Nagyon idegesítő tud lenni – szabadkozott Shegg. – De nézzék el neki kérem, mert sajnos halott. És halottról vagy jót, vagy semmit.
– Nini, egy zombi! – integetett neki Hótehenke, mint ahogy az ártatlan kis csecsemőknek szoktak gügyögni más gyerekek idióta anyukái. A Szamárbőr rávicsorgott, akár egy tigris. Hótehenke riadtan kapta vissza a kezét.
– Vadállat! – mondta sértődötten.
– Ez már sokkal jobb! – dorombolta elégedetten a Szamárbőr. – Imádom, amikor egy érett nő azt mondja nekem tele érzelemmel a hangjában, hogy te vadállat.
– Miért halt meg a barátja? – kérdezte Unterix Shegget, a Bögrét. Shegg elvörösödött, majd szemlesütve bevallotta:
– Baleset történt...
– Ne higgyen neki! – kiabálta a Szamárbőr. – Egyszerűen meggyilkolt!
– Nem így volt! – tiltakozott Shegg.
– De bizony így volt! Csak azért meg akart ölni, mert nagy természetű vagyok egy kicsit, és szemet vetettem arra a remek, húsos kis feleségére, Fiolára.
– Szóval, mégiscsak azt akartad tenni, de kutyabőr! – dühöngött Shegg, és letépte a nyakából a Szamárbőrt. Éppen arra készült, hogy szétszaggassa, amikor Hótehenke felsikoltott:
– Kérem, ne ölje meg! Nem bírom az ilyesmit! Ha gyilkosságot látok, megállíthatatlanul menni kezd a hasam és közben hányok.
– Rettenetes! – érzett egyet Shegg, a Bögre. Neki is volt egyszer egy ilyen élménye, amikor romlott gilisztát evett. Együttérzően nézett Hótehenkére, majd megvonta a vállát, és elállt attól, hogy befejezze a gyilkossági kísérletet. Ehelyett fogta a Szamárbőrt, és a ketrec tulsó sarkába

hajtotta.

– Látják, micsoda rongy élet volt az enyém? – siránkozott a Szamárőr, aki most úgy festett, akár egy használt felmosóröngy.

– Tudod, miért teszem ezt veled? – kérdezte Shegg vicsorogva.

– Fogalmam sincs – vallotta be a Szamárőr.

– Mert megérdemled! – hahotázott Shegg, a Bögre.

– Kérem, fejezzék ezt be! Igazán szomorú történet az önöké, de hát minden ember élete tele van drámával. Inkább ismerkedjünk meg egymással. Önök hogyan kerültek ide? – kérdezte Unterix Shegget, a beszélő Szamárőrt, Hótehénkét és a hét törpét, akiket hely hiányában most nem sorolunk fel név szerint.

Miután mindenki elmesélte a maga kis történetét, Unterix idegesen pillantgatott fogvatartóik felé, akik már egy ideje a Stonehenge másik oldalán, a zöld színű Oltárkő előtt tettek vettek. Ezért is beszélgethettek a foglyok egymással olyan szabadon. A három ketrecet, és a foglyul ejtett mesehősöket teljesen magukra hagyták. Tehették, hiszen a ketrecek teljes mértékben szökésbiztosnak tűntek. Sem Shegg, a Bögre, sem Überix, a Gall izomkolosszus nem tudta szétfeszíteni a vastag acélrácsokat.

– Nehéz helyzetben vagyunk! – mondta Unterix. – Fogalmam sincs, hogy miért ejtettek foglyul minket, és azt hiszem, önök sem tudják. Mégis, valahogy az a gyanúm, hogy valamit akarnak tőlünk.

– Abból, amit az előbb láttunk, amikor a varázsló és a láthatatlan gonosz szellem alázták azt a Kelta papot, világosan kiderült számomra, hogy holnapután hatalmas varázslatot hajtanak itt végre. Nagyon remélem, hogy nem arra készülnek, mint amire most gondolok...

– Mire tetszik gondolni? – kérdezte tiszteletteljesen Überix, akit nemcsak megdöbbenett, hogy egy Szamárőr tud beszélni, de ráadásul még babonás félelmet is ébresztett benne ez a dolog.

– Arra, hogy megölnek minket! – zokogott fel hirtelen a Szamárőr.

Shegg alig bírta lecsillapítani szegényt. De amikor leterítette a ketrec aljára és ráült a kétszázhetvenhárom kilójával, a Szamárőr mégis abbahagyta a hisztit.

– Hhhhhhhhhhh – hörögte a Szamárőr.

Shegg nem kínoztá tovább, hanem inkább feltápáskodott. A Szamárőrt visszadobta a vállára, ahol általában eddig is tartotta, amikor éppen nem haragudott rá.

– Shegg, az apád mindenit! Tudod-e, hogy ez egy újabb gyilkossági kísérlet volt? – hörögte a Szamárőr.

– Tudom! – nevetgált Shegg, akinek látható, mogorva stílusa ellenére is megvolt a maga sajátos humorérzéke.

– De kérem, uraim! És hölgyem! – fordult Unterix Hótehénke felé is tiszteletteljes hangon.

– Ki ez a törpe? – kérdezték most egy emberként a törpék, mert már kezdték unni, hogy ez a tökmag beszél mindig.

– Törpe? Én Unterix vagyok, a híres Gall harcos, a rómaiak réme. Ez pedig a barátom és törzstagom, Überix. Ő is Gall, és ő is írtóra szereti irtani a rómaiakat.

– De hát már nincsenek is rómaiak! – szólt közbe Hótehénke. – Én tanultam történelmet. Jelenleg, a középkorban, amikor is a késői lovagkor végén járunk, nincsenek már rómaiak. Leigázták őket a vizigótok, a főnökük, Kis Pipin vezetésével. Előtte a germánok meg mindenféle barbárok gyengítették meg az egykor hatalmas birodalmat. A rómaiak részben beolvadtak, részben kihaltak. Ma digóknak hívjuk őket és olaszul beszélnek.

– Lehetetlen! Kihaltak a rómaiak? – sápadt el Unterix és Überix. – Honnan veszi kegyed mindezeket az információkat?

– Mondom, hogy tanultam otthon, még gyerekkoromban, az udvari tanítómától.

– Ön, hölgyem, azt mondja, a középkorból érkezett? – kérdezte csodálkozva Unterix. Még sohasem hallottam a középkorról. Milyen az a középkor?

– Meglehetősen sötét! – vallotta be Hótehénke, aki meglehetősen sötétben látta a világot, hiszen elveszítette a békáját, azaz a királyfiját.

– Hogy érti kegyed, hogy sötét? – faggatózott Unterix.

– Hát... azt mondják, hogy a középkor sötét. Nagy a szegénység, tombol a vallási fanatizmus, boszorkányokat égetnek, háborúk dúlnak, pestisjárványok pusztítanak, a városokban pedig nincs csatornázás, de ami a legundorítóbb, nincs még angolvécé, az emberek pedig a szemetet egyszerűen az utcára öntik.

– De hát miért olyan furcsa ez? Hiszen most középkor van, nem? – kérdezte Shegg.

– Látod, milyen okosakat tudsz kérdezni, ha a nyakadban vagyok – dicsérte meg a Szamárőr.

Hótehénke sűrűn bólogatott, és ugyanígy tettek a törpék is.

– De mi valahonnan máshonnan kerültünk ide! – sápadt el Unterix. Überix szaporán bólogatott. – Ott, ahol mi élünk, rengeteg római van. Bár derekasan írtuk őket, még nem haltak ki teljesen. Igaz, ami igaz, az erdeinkben már nem sok van belőlük, de Rómában, és a belső provinciákban még rengetegen élnek. Július Cézár uralkodik felettük, ő a Cézáruk, mint ahogy a neve is mutatja.

– Azt akarja ezzel mondani uram, hogy önök ketten a múltból érkeztek ide? – csodálkozott a Szamárőr. Teljesen hihetetlennek látszott a feltételezés, de mégis úgy tűnt, ez a helyzet.

– Nagyon úgy tűnik, hogy mi a múltból érkezünk – sópánkodott Unterix. – De fel nem foghatom, hogyan lehetséges mindez... – Unterix láthatóan nagyon gondolkodott.

Hótehénke törte meg a néhány pillanatnyi csendet.

– Az önök ruházata valóban rendkívüli módon különbözik a miénktől. Miközben Shegg úr gúnyája, bár kissé egyszerű, némileg pórias, de mégiscsak szokványosnak tűnik számomra. Viszont az önök bőrpáncélja, kakasos sisakja, egyenes kardja, saruja nagyon ódivatúnak tűnik...

– És nekünk is! – bólogatott Kuka, aki beleszólahatott a beszélgetésbe, mert ő volt a törpék szóvivője. Másrészt a dominájuk is engedélyt adott rá, és főként ez számított.

– Jé, most látom csak, hogy milyen helyes kiskrapek! – vigyorgott a Szamárőr. – És tud beszélni is! Milyen meglepő! Egy kertitörpe, aki tud beszélni! Mondd csak, kiskomám, te nem egy nagy kertben dolgozol véletlenül, vagyis, miket is beszéllek, álldogálsz a haverokkal együtt?

– Kikérem magamnak ezt a tiszteletlen hangot! – rázta az öklét Kuka. – Mi rendes bányásztörpék vagyunk, és egyáltalán semmiféle rokonságban nem állunk az ön által is méltán kritizált, biztonsági őrként tevékenykedő kerti törpe nemzettel, akikkel hangsúlyozom, semmiféle rokonságban nem állunk!

– Happppppppppp – tüszentett Hapci, mert allergiás volt a bezártságra.

– Igaz! – mondták a törpék kórusban.

– Megnyugodtam! – mondta a Szamárőr, akit ez a természettudományos bizonyíték teljesen meggyőzött.

– Uraim, és persze, hölgyem! – kezdte Unterix, de nem bírta folytatni, mert a Szamárőr belekrárogott, majd figyelmeztetően hűmmögni kezdett, utána meg szándékosan hangosan köhintett.

– Mi a probléma? – kérdezte Überix, aki erős volt ugyan, de nem annyira gyors észjárású, mint a másik Gall.

– Bocsánatát kérem! – kapcsolt Unterix. – Kifelejtettem a tisztelt Szamárőr urat, akit igazából automatikusan az urak közé soroltam, és ezért nem említettem külön.

– Magyarázkodás! – vágott sértődött képet a Szamárbőr.
– Megértem, hogy megölte őt uraságod... – fordult bizalmasan Unterix Shegghez. – Ha volna kardom, magam is megtenném.
– Ugye?! – morgott Shegg. – Bár pusztá kézzel sokkalta élvezetesebb...
– Meg fogom egyszer próbálni! – ígérte Unterix.
– Kérem, térjünk a tárgyra! – sürgette Hótehénke. – Ha sokáig tétlenkedünk, a biztos halál vár ránk, nem pedig a szabadság, testvériség, egyenlőség.
Ismét Unterix kezdett el beszélni. Gondterhelt volt a hangja, ami nem is csoda. Hiszen épp az imént tudta meg, hogy a rómaiakat mégsem ő irtotta ki, hanem valami vizigótok, akiknek még a nevük is nevetséges volt. Ráadásul, a vezérüket is Kis Pipinnek hívták, ami annyira röhejes, hogy szinte már fáj! Unterix arra gondolt, hogy Kis Pipin valószínűleg gyakran slagolt, ezért lett ez a neve. Ha más, nagyobb dolgot csinált volna gyakran, akkor bizonyára másként nevezték volna el.
– Gondolkodtam mindazon, amire az utóbbi percekben rájöttünk – kezdte újra Unterix – És van egy nagyon rossz érzésem.
– Micsoda? – kérdezték egy emberként a többiek.
– Engem megint nem említenek! – kotyogott közbe a Szamár, de a nagy író, K. B. Rottring, aki cipőben kis híján 190 centi volt, egy jobbegyenessel leintette.
– Az a megérzésem, hogy minket nemcsak elraboltak, hanem még valami retteneteset tettek velünk...
– Mit? – kérdezte elhaló hangon Hótehénke, aki annyira elsápadt, hogy ezentúl mindenki csak Hófehérekének csúfolta.
– Úgy vélem, nemcsak valahol máshol vagyunk, hanem... – Unterix elhallgatott, mert ezzel is fokozni akarta a feszültséget.
– Hanem? – kérdezte Hófehérke, akit immár így hívtak, mert annyira sápadt lett, hogy egy csukamájolaj-kúra sem segített volna rajta.
– A kérdés nemcsak az, hogy hol vagyunk, hanem az is, hogy mikor?
A foglyok dermedten bámultak egymásra.

13. Szökevények

Heri Kókler és barátai megdöbbenően bámulták a Stonehenge-t.
– Atya ég! Hát tényleg így működik az időgép! – suttogta Controlles.
– Azonnal vissza kell mennünk! – pánikolt Backspace.
– Nem ugrálhatunk csak úgy le és fel az időben! – figyelmeztetett Pageup és Pagedown, akik mindent tudtak a le- és felugrás veszélyeiről.
A gyerekek arcán félelem és megdöbbenés látszott.
Hol kinyitották, hol becsukták a szemüket, de bárhog is szerették volna, néhány száz méternyi távolságban még mindig ott magasodott előttük a Stonehenge.
Még mielőtt bárki bármit mondhatott volna, apró fényvillanás látszott néhány méternyire tőlük, és már szinte meg sem lepődtek, hogy megjelent Főszer, az aprócska egyiptomi tudós, aki felfedezte az időgépet, és kifejlesztette a Fáraó Átkát, és szinte minden baj miatta történt eddig. Ám Főszer jószándékú szaki volt, súlyos hibáját már egyszer jóvátette azzal, hogy segített Herinek megsemmisíteni a Fáraó Átkát, amellyel a gonosz Voltmárvolt ideiglenesen ugyan, de mégiscsak elpusztította a világot.
De a bajok láthatóan nem akartak véget érni. Főszer nemrégiben eltűnt, de az időgépe Heri Kókler zsebébe vándorolt. Heri és kiváló cimborái pedig ebbe a téridőbe cseppentek.
– Főszer! – kiáltotta Heri meglepetten. – Te meg hogy kerülsz ide? Azt hittem, elrabolt Voltmárvolt. Még egy gyalázkodó hangvételő, névtelen levelet is írt nekem. Azt hittem, a fogságában sínylődsz!
– Megszöktettek – felelte sejtelmesen Főszer.
– Megszöktettek? – kérdezte Heri meglepetten. – De hát ki?
Főszer mosolyogva a gyerekek háta mögé mutatott.
– Egy kedves ismerősöd – nevetett a pöttöm egyiptomi.
Fehér fényben játszó apró fénybuborék jelent meg a levegőben, azután tágulni kezdett. Amikor már legalább akkora volt, mint egy léghajó, hirtelen kipukkadt, a delejes fény pedig kialudt.
Ott állt előttük Black Jack és Malacka!
Mindketten rettentő módon fel voltak fegyverezve. Terepszínű katonai ruhát hordtak – még Szado Mazsi is! –, a fejükön sisakot viseltek, és mattfekete színű, igen vagesz napszemüveggel rejtették el pengeéles tekintetüket. Ezen kívül mindketten barátságosan vigyorogtak rájuk.
Heri egyik ámulatból a másik ámulatba esett.
A barátai nemkülönben.
Ugyanis hamarosan egy másik fénygömb is megjelent. A kipukkanása után ott állt előttük Krampusz Dupladurr igazgató bácsi, méghozzá személyesen.
A gyerekek nagy szemeket meresztettek, volt aki szólni sem tudott. Controlles például még a száját is nyitva felejtette, Heri pedig Hermelinét hagyta táva.
– Nahát! – mondta Heri Kókler teljesen megdöbbenve.
– Gyerekek! – mondta mindenkinek Krampusz Dupladurr professzor. Az ő korában ezt már nyugodtan mondhatta, hiszen hozzá képest mindenki gyerekeknek számított. – A helyzet nagyon súlyos!
– Nagyon sajnálom, hogy eljöttünk a mi időnkől – szabadkozott Heri. – Igazából nem akartuk használni az időgépet, sőt talán el sem tetszik hinni, de még azt sem tudtam, hogy nálam volt.
– Így van, ahogy Heri mondja – bólogattak a gyerekek. – Véletlen időbaleset volt...
Dupladurr professzor elmosolyodott. Jóságosan, de azért a szemében volt valami szomorúság és aggodalom, amit Heri azonnal észre is vett.
– Azt kell mondanom, hogy nagy szerencse, hogy akkor éjjel eljöttetek. Talán minden másként alakul, ha nem így történik. Voltmárvolt megint több fronton háborúzik – mondta Dupladurr professzor. – Miközben itt, ahol most tartózkodunk, vagyis ezen az idősikon, éppen arra készül, hogy újra testet öltön. Egy másik időben, ami néhány hét múlva következik be a ti normál időtök szerint, attól a naptól számítva, amikor elindultatok, éppen háborút indított Rokfort ellen.
– Megtámadta Rokfortot? – kérdezték a gyerekek sápadtan.
– Meg bizony! – folytatta Dupladurr professzor. – A harc már napok óta zajlik. Óriási hadsereggel érkezett egy másik idősíkrol, és meg kell mondjam, hogy az ügyünk nagyon rosszul áll. Az oldalunkon harcol természetesen minden hatalmas fehér mágus, mint például Vószem Zordon, Lompos professzor, az Élet Kommandó valamennyi tagja, akiket ti is jól ismertek. Velünk tartottak természetesen az ikrek szülei is. Nem fogjátok elhinni, de még Sercly is fegyvert fogott Rokfort védelmében.

– Sercly is? – kérdeztek az ikrek teljesen felzaklatva. Most érezték át, hogy mekkora lehet a baj, ha Sercly is ott van Rokforton, és nem a munkahelyén, ahol éjt nappallá téve, sztahanovistaként dolgozott mint beléptetésügyi kontrollációs szakmunkatárs.

– Bizony, még ő is – bólogatott Dupladurr professzor. – Otthagya az ügyünk védelmében a Mágja és Rőzse Ügyi- és Fogyi Mini Sztériumot. Ahol pedig igen fontos beosztásban dolgozott, mint ahogy talán ti is tudjátok, az egész hivatal legfontosabb részlegén, a portán.

– Akkor tényleg igen nagy baj lehet – sápadt el még jobban Controlles. – Ha Sercly elhagyta a munkahelyét, amire már évek óta nem volt példa, hiszen sem szabadságra, sem hétvégékre, de még aludni sem járt soha haza, akkor végveszélyben lehet Rokfort.

– Minden tanár, minden diák, minden varázsló, minden boszorkány Rokfortba sietett, hogy megvédje az iskolát. Nem fogjátok elhinni, de még Karesz is hazarepült Transz Szilvániából egy törpe egyfejű sárkányon.

– Karesz is? – hidaltak le teljesen a kilencesikrek.

– Őt még soha nem láttuk! Róla csak elméletben tudjuk, hogy a legidősebb tesónk – hebegték, mert annyira meg voltak döbbenve, mint az utóbbi két évben együttvéve. Pedig veszélyhelyzetek tekintetében az utóbbi két év sem volt azért piskóta.

– A kis Genny és Debill Longatom is hősieen védte Rokfortot – folytatta Dupladurr professzor, de berekedt és elhallgatott.

– Védte? – kérdezte rosszat sejtve Controlles. – Hogy tetszik érteni azt, hogy védte?

A többiek hirtelen olyan csendben lettek, hogy a lemenő nap utolsó sugarainak fényét is hallani lehetett a hirtelen beálló teljes némaságban.

– Sajnos tegnap előtt egy éjszakai ostrom alkalmával elesetek. Csak úgy, mint a szüleitek... – mondta könnyeit törölgetve Dupladurr professzor.

Az ikrek jajveszékelnéi kezdtek, Hermelin halkan sírdogált, Heri pedig csak nézett Dupladurr professzorra, aztán felváltva a Keresztapjára, Szado Mazsira, legvégül pedig Főszerra.

De hiába reménykedett, sajnos komor tekintetük, és szomorú szemük elárulta, hogy nem valami durva áprilisi tréfáról van szó. De nem is lehetett volna áprilisi tréfáról szó, amikor lassan nyár közepe volt, holnap csütörtök következett, és a napforduló ünnepe várta a Keltákat, a Baltákat, az elrabolt mesehősöket, Voltmárvoltot és persze a tehetségtelen Tölgyfőnököt, aki már réges régen elátkozta a napot és a papot, amikor megszületett.

– Meghaltak? – sírdogáltak az ikrek.

– Sajnos igen – felelte Dupladurr professzor szomorúan. – Mint ahogy sok más, igen kiváló varázslónk és varázslónők is erre a sorsra jutott.

– Tegnap, természetesen a mi időnk szerint, fordulópontjához érkezett a rokforti háború – vette át a szót Black Jack. – Voltmárvolt seregei már csak egy lépésnyire állnak a győzelemtől. Világosan látjuk, hogy azt a csatát már nem nyerhetjük meg.

– El fogjuk veszíteni a háborút? – döbbsent meg Heri. A barátaival együtt úgy kapkodta a fejét mint katona a golyózáporban.

Dupladurr professzor elmosolyodott. A mosolya olyan hamiskás volt, mint amilyen máskor is lenni szokott.

Heri lelkében megint a remény halovány szikrája kezdett el pislákolni.

– A háborút nem fogjuk elveszíteni! – mondta eltökélten. – Lehet, hogy a csatát elveszítjük, de a háborút nem fogjuk! Ugyanis tudjuk, hogy a háborút máshol kell megnyernünk. Nem Rokfortban, ahol zajlik!

– Nem Rokfortban? – hebegték a gyerekek. – Hát akkor meg hol?

Heri is olyan képet vágott, mint akit elvárásoltak, és még nem ébredt fel a bűvöletből.

– Hát akkor hol? – kérdezte tágra nyílt szemmel.

– Itt! A Stonehenge-nél! – nevetett Dupladurr professzor.

– Egy szót sem értünk az egészből! – rázta a fejét Hermelin.

– Mi az, hogy itt, a Stonehenge-nél? – értetlenkedett Overlay.

– De hiszen Rokfortot ostromolják? – értetlenkedett Controlles.

– Vesszek meg, ha értem! – vonogatta a vállát Shift.

– Tessék kérem megmagyarázni, mert együtt sem érjük, nem hogy külön külön – küldött segélykérő jeleket Pageup és Pagedown.

– Megmagyarázom! – szólalt meg ezúttal Főszer.

A gyerekek tágra nyílt szemekkel néztek rá, mert tudták, nagyon kell figyelniük ahhoz, hogy legalább a felét felfogják annak, amit ez a zseniális tudós magyaráz nekik. Látható, hogy tisztában voltak vele kapcsolatban, hogy mire számíthatnak, hiszen már régebb óta ismerték.

– Voltmárvolt megszökött a Pokolból – kezdte Főszer. – Herivel együtt kikémleltem a Kémszekrényem segítségével.

Heri bólintott, jelezve, hogy így volt.

– Utána azonban egy sajnálatos balesetet szenvedtem, ugyanis a Kémszekrényben véletlenül fellépő, és általam akkor még nem teljesen értett, de ennek ellenére sajnos nagyon is létező időhuzat magával ragadott – folytatta Főszer. – Balszerencsémre egyenesen ide zuhantam, ebbe a létsíkba. Voltmárvolt már várt rám. Fogalmam sem volt, hogy honnan, de tudta, hogy ide fogok jönni. Azonnal elfogatott.

– Nincs egyedül? – vágott közbe Heri. – Miféle segítői akadhattak ebben a történelem előtti időben, ahol senkit sem ismerhetett?

– Nem fogod elhinni, de Voltmárvolt mindent eltervezett. Régebben, a téridőben tett utazásai során elrejtett itt egy időgépet. Még a kezdetlegesebb változatból, amelyet az első években fejlesztettem ki. Azóta sokkal jobbakat gyártok, mint ahogy azt ti is láttátok. De a régi is működött sajnos, és még mindig működik.

– Hogyan lehetséges az, hogy egy szellem használni tudjon olyan tárgyakat, amelyek működtetéséhez fizikai testre van szüksége? – kérdezte Hermelin, akinek olyan meglátásai voltak, hogy a sok-sok férfiember csak úgy kapkodta mindenfelé tőle a fejét.

– Remek kérdés! – vigyorgott Főszer. – Magam is rögtön erre gondoltam, amikor megláttam, hogy vele van a szolgálja, az a Cickafark.

– Cickafark vele van? – döbbsent meg Hermelin.

– A patkányunk? – kérdezték a kilencesikrek, miközben ismét kilette őket a hideg, amikor arra gondoltak, hogy Voltmárvolt szolgálja patkány képében évtizedekig a családjukban élt, a házukban lakott, a tányérukból evett, az ágyukban aludt, sőt, néha még a zsebükben is hordták. A fiukat roppant rossz érzéssel töltötte el, amikor arra gondoltak, hogy az az alattomos kis rágcsáló bármikor megtörhette volna a mogyoróikat. Ezer szerencse, hogy nem tette. De akkor is nehezteltek egy cseppet Heri Kóklere, amiért nem ölte meg azt a patkányt, pedig simán megtehetette volna. De hát Heri Kókler már csak ilyen jószívű gyerek volt, tisztelte a magántulajdon sérthetetlenségét, soha nem lopott, és másnak az életét sem vette el soha.

– Cickafarkot felkutatta, és magával hozta ide, erre az isten háta mögötti helyre – informálta az egybegyűlteket Főszer.

– De hát miért? – kérdezte Shift.

– Teljesen világossá csak akkor vált a számomra, amikor megláttam, hogy azt a druidát, azt a kelta papot teljesen a befolyása alatt tartja Voltmárvolt. Miközben egy ketrecbe zárt engem, akár egy vadállatot, mindent láttam és hallottam, ami a szemem előtt történt. Voltmárvolt nem titokzatoskodott előttem. Meg is mondta, hogy nem fél tőlem, mert úgyis meg fog ölni, ezért semmit nem árulhatok el a titkaiból az ellenségeinek. Persze arra nem számított, hogy végül minden másképp fog történni.

– Még mindig nem értjük, hogyan volt képes használni az időgépet, amikor csak egy rossz szellem? – kérdezte Heri.

– A Tölgyfőnököt, a Kelta papot arra kényszerítette, hogy kezelje az időgépet, és minden egyéb módon nap mint nap szolgálja. Fűt-fát ígért neki, a

szerencsétlent folyamatosan azzal hitegette, hogy hatalmas nagy varázslót fog belőle faragni. A druida volt olyan ostoba, hogy el is hitte. Voltmárvoltnak viszont csak addig kellett, amíg el nem hozta a jövőből a szolgáját. Utána finoman szólva is háttérbe szorította a Tölgyfőnököt. A druida ennek nem örült, de hát mit tehetett volna. Mivel ő csak egy ál-varázsló, mindenfajta hatalom nélkül, esélye sem volt bármit is tenni Voltmárvolt ellen.

– Hogyan sikerült megszöknöd? – kérdezte Heri.

– Dupladurr professzor érdeme – szerénykedett Black Jack és Szado Mazsi.

– Már a Fáraó Átka ügyében folytatott akció bebizonyította számomra, hogy Fószer roppant értékes tudós – vette vissza a szót Dupladurr professzor. – Éppen ezért, miután az előző könyvben Heri ismét megmentette a világot, Fószer pedig eljött hozzám, megegyeztünk abban, hogy nyomkövetőt fogunk elhelyezni rajta. Fószer megmutatott a nyakán egy anyajegyét, amely nem anyajegy volt, hanem egy titkos nyomkövető. Mindenki elismerően fűtyentett.

– Az én fejlesztésem! – büszkélkedett Fószer.

– Folyamatos összeköttetésben áll a Dupladurr professzor szobájában elhelyezett kommunikátorral, így mindig, minden időben rám találhat, ha bajba kerülök. Észrevenni pedig lehetetlen, még az áruházakban sem sípol, ha átmegyek a pénztárnál elhelyezett lopásérzékelőn.

– Amikor pedig Fószer eltűnt a Kémszekrényben, azonnal tetszett tudni, hogy hol van! – találta ki Heri.

– És riadóztatták minket – vette át a szót Black Jack. – Dupladurr professzornak még rendelkezésére állt egy időgép, amelyet Fószer amolyan végső esetre, vésztartalék-ként helyezett el nála. A kiszabadítás gyerekjáték volt. Alig ötszáz Baltát kellett csak hidegre tennünk hozzá.

– Baltát? – kérdezte Controlles, akinek mindezidáig valahogyan elkerülte a figyelmét, hogy kicsodák is ezek a fickók.

– A Balták a Kelták harcos rokonai – magyarázta Hermelin, aki mindig, mindenről tudott, mondhatni, szinte betegesen okos volt.

– Kemény fickóknak tűntek – vigyorgott Black Jack. – Egészen addig, amíg meg nem jelent Malacka.

– Mit szóltak Malackához? – kérdezte Heri ártatlanul.

– Hmmm..., azt is mondhatnám, hogy *írtóra* tetszettem nekik – hahotázott Szado Mazsi. – Aki nem hunyt el rögtön, az hosszútávútásban állított be világrekordot.

– Voltmárvolt azóta már bizonyára értesült róla, hogy Fószer kiszabadítottuk – figyelmeztetett Dupladurr professzor. – Nem árt az óvatosság, gyerekek.

– Akkor meg tetszik engedni, hogy itt maradjunk? – kérdezte Hermelin Dupladurr professzort.

– Hát persze, te kis árva – simogatta meg a fejét az igazgató.

Hermelin elsápadt.

– A szüleim? – kérdezte holtfehér arccal. – Ők is meghaltak? – következtette ki Hermelin kristálytisztán logikai úton.

– Igen, sajnos ők is elhunytak – szomorkodott Dupladurr igazgató bácsi. – Elfelejtettem megemlítem. De hát kérek, ne haragudj érte, mert nyolcvankilenc éves vagyok, évek óta rengeteget idegeskedem, állandóan hadban állunk Voltmárvolttal, ráadásul mostanában annyian meghaltak körülöttem, hogy már teljes képtelenség mindenkit észben tartanom.

Heri röptében elkapta Hermelint, aki hanyatt vágódott.

– Elájult? – kérdezték az ikrek aggodalmas arccal.

– Igen! – mondta Dupladurr professzor. – Meg kell masszírozni a mellkasát, az jót tesz.

– Magához tér tőle? – kérdezte Heri nagyon aggódva.

– Azt nem tudhatom, mert varázsló vagyok, nem pedig orvos. De jó érzés, annyi bizonyos. Még fiatalabb koromban én is vállaltam gyógymasszázszt, és komoly eredményeket értem el vele.

– Milyen komoly eredményeket? – kíváncsiskodtak a gyerekek.

– Nagyon komoly eredményeket – felelte mosolyogva Dupladurr professzor. – A lányok körében a népszerűségi indexem nekem volt a legmagasabb az évfolyamon, és többen gyereket akartak tőlem. De ez már egy másik történet. Majd ha tizennyolc éven felüliek lesztek, mindent elmesélek – ígérte Dupladurr professzor.

– Mindent? – kérdezte Heri. – De komolyan?

– Méghozzá töviről hegyire! – ígérte a vén kujon, vagyis Dupladurr professzor.

Hermelin magához tért, és sírdogálva átkozódott.

– Bosszút fogok állni! – vicсорogta harciasan. – Azért az én szüleimet nem kellett volna megölnie! Hiszen senkinek sem ártottak!

Dupladurr professzor elkomorodott:

– Voltmárvolt minden diáknak megölette a szüleit, akik nem álltak át hozzá. Kegyetlen, gonosz pokolfajzat, de hát nem kell őt bemutatni nektek. Azért jöttem el személyesen ebbe a korba, mert magam akarom vezetni azt az akciót, amely egyszer és mindenkorra eltörli a föld színéről ezt a rémet. Ti pedig gyerekek, természetesen maradhattok velem. Már számtalanszor bebizonyítottatok nekem, hogy felérték jónéhány magasan képzett varázslóval. Noha kicsik vagytok, erőtok mégis abban rejlik, hogy fineszesek vagytok, és olyan megoldásokat tudtok választani nehéz szituációkban, amire bizony sok felnőtt varázsló sem volna képes. A gyerekek büszkén kihúzták magukat, és fogták az oldalukat, mert jó érzés volt érezni, hogy hízott a májuk a büszkeségtől. Dupladurr professzor felemelte a kezét, és csendre intett mindenkit.

– Hamarosan leszáll az éjszaka. A közeli erdőben fogunk tábort ütni. Mivel nem ismerjük a terepet, jobbnak látom, ha ma éjjel már nem tervezünk semmiféle kommandó-akciót. Pihennünk kell, mert az elkövetkező napon bizony keveset fogunk aludni. Holnap kikémleljük Voltmárvolt terveit, felmérjük erejét, és megpróbáljuk megakadályozni, hogy a már beharangozott pokolian hatalmas nagy varázslat alkalmával ismét testet öltjön. Ha sikerrel járunk, akkor vissza kell térnie a Pokolba, ahonnan többé nem fog megszökni, ezt garantálom.

A kis csapat, mint ahogy Dupladurr professzor ígérte, valóban elvonult egy biztonságosnak tűnő erdei tisztás szélére, ahonnan legalább a terep egyik oldalát tökéletesen be lehetett látni. Öröket nem állítottak, elég volt egyedül Szado Mazsi, akinek nem volt nagyon szüksége alvásra, lévén genetikailag módosított Szerencsemalac és felettébb különleges képességeket tápláltak bele.

A gyerekek és a felnőttek aludni tértek.

A fák között egy láthatatlan árnyék suhant olyan könnyedén, akár a szél. Időnként megállt, s körbekémlelt. Az éjszakai erdő minden rezdülését érezte, együtt lélegzett a tücskök ciripelésével, a bogarak, apró állatok neszezésével, a békák kuruttyolásával, a rókák surranásával.

Urától kapott hatalma segítségével észrevétlen maradhatott, akár egy fekete árnyék. Amikor meg-megállt, fekete csuklyája alól elővillant az a narancsvörös szempár, amelyben kegyetlen gonoszság izzott. Néhány pillanat múltán, amikor a Hold eltűnt egy felhő mögött, a fekete árnyék továbbsuhant, hogy elvégezze azt, amiért küldték.

14. Hová lett Hermelin?

Reggel Heri jókedvűen, kipihenten ébredt. Éppen át akarta ölelni a mellette fekvő Hermelint, hogy gyengéden felébressze, majd vidáman

issa az éjszaka növényekből, levelekből, újságpapírból készített mobil ágyából, amikor valami keményet és érdeset tapintott, pedig nem ilyenre volt felkészülve. Heri hirtelen arra gondolt, hogy vajon az éjszaka folyamán szegény Hermelinnel mi történhetett, amitől ennyire megváltozott a halmazállapota, amikor rémülten felkiáltott:

– Hová lett Hermelin?

Heri dühösen ellökte magától azt a fatuskót, amit eddig Hermelin helyett ölelgetett. Erre mindenki felébredt.

– Hogy mi van már megint? – kérdezte Controlles, aki álmában éppen háremhölgyeket kábított a hatalmas dumájával, de éppen a legjobb résznél fel kellett ébrednie.

– Nem hagyják az embert aludni! – méltatlankodott Overlay, aki nagyon szeretett feküdni, akár egyedül is.

– Most mondom! – ordította Heri Kókler. – Eltűnt Hermelin!

– Biztosan csak vécére ment ki! – ásított hatalmasat Black Jack.

– Vécére? – kérdezte Heri gyanakodva. – Na de, Keresztapám! Itt vagyunk a civilizáció előtti időben, egy ősi erdőben, a világ végén. Nem hiszem, hogy itt lenne vécé...

Black Jack arca megmerevedett. Úgy ugrott ki a pokrócából, mintha bolha csípte volna meg. Talán azért is tett így, mert tényleg ez történt vele.

– Hogy a ló rúgja meg! – káromkodott durván Black Jack. – Erre nem is gondoltam.

– Mi történt, gyerekek? – kérdezte Dupladurr professzor, aki már egy ideje ébren volt, és csendben, becsukott szemmel hallgatta a napfelkeltét.

– Eltűnt Hermelin! – aggodalmaskodott Heri. – Éjszaka még itt feküdt mellettem, háromszor vagy négyszer alattam is, kétszer felettem, egyszer pedig a másik oldalamon.

– Ez igen, Heri! – irigykedett Controlles, akinek még nem volt csaja, de elméletben már sokmindent hallott arról, hogy milyen az, ha valakinek van.

– Mindig nyugtalanul alszik szegény, amikor bogarak másznak a fülébe – vörösödött el Heri.

– Na persze! – vágott olyan képet Controlles, amely egyértelműen jelezte, hogy nem szereti, ha madárnak nézi valaki.

– Én semmit nem láttam! – jelentette Malacka. – Egész éjszaka őrködtem, de semmi gyanúsat nem észleltem.

– Akkor is az a helyzet, hogy Hermelin eltűnt – erősködött Heri. – Éjszaka még itt volt, most meg a hült helyét sem látom. – Hogyan tűnhetett volna el? – kérdezte Controlles, aki meg volt róla győződve, hogy Heri rémeket lát.

Mekkorát tévedett, szegény Controlles! Ha tényleg látta volna a rémeket, de legalább is azt az egyet, amely az éj leple alatt elrabolta Hermelint, akkor most bizony nem kellett volna olyan elkeseredetten keresniük.

Még hozzá hiába!

Heri nem válaszolt, csak a földet bámulta.

– Ne lógasd az orrod, cimbora! – veregette hátba Controlles. – A nők már csak olyanok mint a villamos.

– Miért? Milyen a villamos? – kotyogott bele Shift.

– Hát... Hol jön, hol pedig megy. De soha nem érdemes búslakodni, mert ha elmegy az egyik, nemsokára jön a másik.

Heri más esetben jót nevetett volna, ha mondjuk Controlles szüleinek vagy más rokonainak veszett volna ilyen rejtélyes körülmények között nyoma. Persze ez már nem történhetett meg szerencséire, hiszen ők is meghaltak, mint ahogy Dupladurr professzor említette. Heri rosszkedvű volt, most egyáltalán nem vette a lapot. Hermelin hiánya máris kínzó fájdalomként égette a lelkét.

Dupladurr professzor intett Black Jacknek, aki a nyomokat vizsgálgatva sietve körbejárt a tábor egyik felét.

A másikat Dupladurr járta körül.

Amikor félúton találkoztak, Dupladurr professzor gondterhelten azt mondta:

– Semmi kétség!

– Szerintem is! – mondta Black Jack, és a fejét vakargatta.

Malacka felszisszent, mert ő jól ismerte Black Jacket. Tudta, ha a fejét vakargatja, akkor nagy baj van.

Nagyon nagy!

Heri érezte, hogy kiszárad a szája. Controlles sem hülyéskedett már, az ikrek pedig körbeállták a nyomolvasó felnőtteket.

– Látjátok itt azt a különös lábnyomot? – kérdezte Dupladurr professzor.

A gyerekek odanéztak, ahová az igazgatójuk mutatott. Látszott, jó gyerekek, mert szépen szót fogadtak, nem nézegettek mindenhová, ahová nem kellett volna, hanem a lábnyomokra összpontosítottak. – Nagyon furcsa ez a lábnyom! – jegyezte meg Heri. – Valahogy olyan recés, nem?

– Túrabakancs! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Black Jack.

– Hogy mi? – kérdezte Controlles, aki mindig előbb szólalt meg, mint ahogy gondolkodott. Nem volt ez jó tulajdonság, egyes helyeken viszont kifejezetten veszélyes is lehetett. Hiszen voltak olyan ősi, vad népek, mint például a cowboyok, akik az ilyeneket előszeretettel azonnal keresztüllőtték. Ezer szerencse, hogy a jelenlévők egytől-egyig magasan kvalifikált, kifinomult és kultúrált, egyszerűen finom emberek voltak, így Controlles életét nem fenyegette semmi.

– Az illető, aki éjnek idején idelopakodott, és hipotézisünk szerint elrabolta a táborból Hermelint, túrabakancsot viselt! – jelentette ki Black Jack.

– Még hozzá kettőt! – tette hozzá Dupladurr professzor.

– Elméletem szerint, ennek az lehetett a legkézenfekvőbb oka, hogy az illetőnek két lába volt – gondolkodott hangosan Black Jack.

– És a lábak – mutatott Dupladurr professzor varázspálcájával a nyomokra – közvetlenül egymás mellett helyezkedhettek el.

– A lábakat felváltva használta, oly módon, hogy hol az egyikre, hol pedig a másikra lépett velük – mondta Black Jack.

– A lábnyomok irányából, valamint a cipősarok árulkodó jeleiből egyértelműen meghatározható, hogy az illető ebből az irányból érkezett és abba az irányba távozott – elemezte félhangosan Dupladurr professzor.

A gyerekek csak ámultak és bámultak. Soha nem gondolták volna, hogy szakavatott nyomolvasók számára nyitott könyv néhány ócska, számukra alig látható nyom.

– Negyvennégyes lába volt! – folytatta Dupladurr professzor.

– Honnan tetszik tudni? – kérdezte Heri ámuldozva. Az igazgató a nyomok közepére mutatott, ahol numerikus jelek mutatták, hogy fordított 44.

– Döbbenet! – hűledezett Controlles.

Az ikrek halkan füttyögtek, Heri pedig szólni sem tudott, csak most.

– Szegény Hermelin! – sóhajtott, és arra gondolt, vajon mi lehet most szegény lánnyal.

– A nyomok arra utalnak, hogy a túrabakancs gazdája súlyos terhet cipelve távozott innen.

– Erre miből jöttél rá? – kérdezte Black Jack, aki nem olvasott indiános könyveket.

– Egyszerű – mosolygott Dupladurr professzor. – A nyomok mélysége egy darabig egységnyi mértékű, utána viszont jóval meghaladja azt, amekkora addig volt. Kézenfekvő a következtetés, hogy a gyilkos Hermelin holttestét cipelve a hátán távozott.

– Jaj, ne! – sírt fel Heri. – Ne tessék ilyet mondani! Hátha nem halt meg, csak elkábították.

– Sajnos erre kevés a *regény* – sajnálkozott Dupladurr professzor.

– Várjunk csak egy pillanatra! – szólt Black Jack. – Nézzétek csak azt a fát.
– Melyiket? – kérdezte mindenki. Mulatságos jelentet vette kezdetét, amelynek során mindenki minden irányban mozgott, közben a fát kereste tekintetével. Igen ám, de mindeközben össze-vissza lépegettek, hátráltak, tántorogtak, így végül elkerülhetetlenül feldöntötték egymást. Nem telt két percbe, és az igazgató kivételével, kicsi a rakás alapon, mindenki egymás hegyén hátán a földön feküdt.
– Oda nézzetek! – kiáltotta Heri, amikor kimászott Controlles pulóveréből. – Látom, hogy mit kell nézni!
– Lám, lám! – mondta Heri Keresztapja. – Ugye megmondtam, hogy van ott valami. Amikor minden szem oda szegeződött, ahova most szegeződnie kellett, Heri zavartan köhintett, majd magyarázkodni kezdett.
– Most miért csodálkoztok úgy? Az egy egyszerű, vörös színű fenékbevigágós női bugyi. Ne tegyetek úgy, mintha nem láttatok volna soha ilyet édesanyátok hátsóján.
– Ő feketét visel... – kotyogta közbe Controlles, de senki nem figyelt rá, csak Black Jack, aki sokáig volt kénytelen nélkülözni a gyengébbik nem kellemes társaságát, és évekig be kellett érnie Szado Mazsival. Szegény embernek nem volt könnyű dolga, de hát a száműzetés, a bujdosás már csak ilyen. Még szerencse, hogy végső soron egészen jól megúsza az egészet, és nem fulladt bele a száműzetés közben a Rodostóba, mint a magyarok nagy fejedelme n. Rákóczi Ferenc. És szerencsére nem is szenvedett közben lovasbalesetet, mint Napóleon, aki leesett egy vízilórol, angol nevén a Waterlóról, hogy utána nyomorékként vegetáljon egy törpe diktátorok számára létrehozott lakatlan szigeten, ahol rajta kívül csak egyetlen kedvesnővér, bizonyos Szent Ilona tartózkodott, aki a járókeret elkobzásával nem engedte megszökni az egykori császárt.
– Most mi van? Nem kell úgy bámulni, fiúk! – magyarázta Heri Kókler. – Közönséges ruhadarab, semmiféle többlettartalommal nem rendelkezik, mint ami: egy egyszerű fehérnemű. Az, hogy most éppen egy faágon virít, csak a véletlen műve lehet. Egyáltalán nem bizonyítja azt, amire most csúnya módon gondoltok, hogy Hermelin fűvel meg fával. És különben is! Nem is biztos, hogy az övé! Elvégre is, bárki viselhet ilyet!
– Én is szoktam! – vallotta be Overlay némileg pironkodva.
Erre mindenki távolabb húzódott tőle, és hangosan fújolt meg hányt.
– Na látjátok! Ugye megmondtam! – folytatta diadalmasan Heri. – Még az is lehetséges, hogy nem is Hermelin magántulajdona az a bugyi, hanem Overlayé.
– Nekem csak fekete van! – vörösödött el Overlay. – Soha nem vennék fel másik színt, mert az nem férfias.
Shift egy óvatlan pillanatban a háta mögé lopakodott a *nővérének*, és belenézett a nadrágjába. Overlay leütötte. De még mielőtt Shift elájult volna, annyit mondott:
– Igaza van! Ez tényleg fekete.
Szado Mazsi, mintha csak egy kecses kis pillangócská volt, felemelkedett a földről, és fellebegett az ághoz, hogy a mellső mancsával leakassza az ominózus ruhadarabot. Utána szintén kecsesen alálibegett, mint egy elszáradt levél. De már ott volt nála az ominózus fenékbevigágós bugyi.
– Biztosan véletlenül beleakadhatott abba az ágba, amikor elrabolták! – találgatott Heri Kókler.
– Ki van zárva – ingatta fejét a Keresztapja, miután Dupladurr professzorral együtt alaposan megvizsgálta a ruhadarabot, amely S-es méret volt, tiszta műszálból készült, erre a beizzadt szaga is utalt. Kínában gyártották, és a színéből, illetve a fakulás mértékéből könnyedén meg lehetett állapítani, persze csak a szakavatott nyomvizsgálóknak, hogy Hermelin a fenékbevigágós bugyit csak nemrég vehette, és maximum egyszer moshatta ki eddig. Ezt nem csak a színéből, hanem a szagából és az ízéből is világosan ki lehetett következtetni.
– Ha beleakadt volna, akkor most szét lenne szakadva – mondta Dupladurr. – De nincs! – hebegte Heri elfúló hangon. – Ezek szerint szándékosan helyezte el, hogy a nyomára akadjunk!
– Logikus feltételezés! – bólogatott Dupladurr professzor.
– Milyen okos lány! – csettintett Malacka. Elgondolkodva a szájába illesztett egy négylevelű lóherét és rágcáslni kezdte. Mindig akkor tett ilyet, amikor kifejezetten azt szerette volna, hogy nagy szerencséje legyen. Rejtély, hogy honnan volt neki ez a négylevelű lóhere készlete. Azt sem tudta senki, hogy vajon honnan szerezhetett be ebből a négylevelű lóheréből ekkora mennyiséget, hogy naponta többször is simán rágcásálhatta, valamint arra sem derült soha fény, hogy Malacka különös szokásához vajon mit szoltak a szenvedő alanyok, a lovak...
– Ha szerencsénk van, akkor nem csak ezt a nyomot hagyta maga után – gondolkodott hangosan Heri. – Még az is elképzelhető, hogy nem törődve a rendkívüli anyagi veszteséggel, a drága pénzen vett ruhadarabjait nyomok tucatjai formájában hagyta hátra, csak azért, hogy ráakadjunk! Dupladurr professzor, Black Jack és Szado Mazsi is reménykedve bólogtak. Látszott, hogy őket is élte a remény. Nagyon szerették volna, ha tényleg Hermelin hagyta volna hátra ezeket a nyomokat.
Talán ez is volt az oka annak, hogy meglepedeztek mindenfajta elemi elővigyázatosságról, és szinte rohanva indultak a nyomok után.
Mert nyomokból tényleg nem csak ez az egy volt!
– Itt egy ajakrúzs készlet! – mondta Controlles néhány perc múltán.
– Itt pedig egy harisnya darabka! – kiáltotta Pageup két perc múlva, és felugrott érte egy magas ágra.
– Egy számológép – nyomogatta a gombokat izgatottan Shift. – Ott találtam a mézeskalács házikónál, a döglött vasorrú bába mellett, a szénné égett seprűje közelében.
– Nézzétek, ott egy manikűrtükör! – lelkesedett Backspace. De nem sokáig! Egy arra tévedő ork el akarta előle orozni, mert elbűvölte a csillogó csecsebecse szépsége. De Backspace nem hagyta magát megölni, hanem előrántotta a varázspálcáját, és szúnyoghálává varázsolta a szörnyeteget.
– Látod, fiam, milyen hasznos, hogy az iskolában elsajátított elméleti tudásodat, időnként erdei iskolai foglalkozás keretében, a gyakorlatban is kipróbálhatod?! – veregette meg a vállát Dupladurr professzor.
– Egy gyönyörű melltartó! – lelkesedett Overlay, akinek még soha nem volt ilyen szép és jó minőségű cucca.
– Ott egy fél pár cipő! – lihegte a futástól Pagedown. Bizony, az erdő átfésülése nem volt könnyű feladat!
– Még egy! – jelentette Heri. – De ez is jobblábas!
– Egy pár siléc! – kiáltotta Szado Mazsi. Amikor tovább keresgélt, hozzátette: – Még egy pár és még egy pár, ez már jó pár...
– Egy teniszütő! – suttogta Dupladurr professzor, és egy csipesszel, hogy később az ujjlenyomatokat is meg tudja vizsgálni rajta, óvatosan beletette egy légmentesen lezárható műanyag zacskóba.
– Biliárd golyók! – lepődött meg Heri. – Minden tárgyat, amit megtaláltak, egy hátizsákban gyűjtött össze, és lelkiismeretesen magával hurcolt, mert arra gondolt, mennyire fog örülni neki szegény Hermelin. Persze csak akkor, ha addigra meg nem hal. Hiszen ki tudja, miket művelhetnek vele elrablói? Maguk sem tudták, hogy meddig követték a nyomokat. De a Nap már magasán járt, amikor Heri Kókler úgy érezte, hogy nem bírja tovább. A zsákja legalább annyira tele volt már, mint a Téliapónak, amikor ajándékozás napján otthonról elindult. A zsákból silécek, teniszütők, egy műanyag próbababa, három parabolaantenna, két pótkerék, egy tavalyi karácsonyfa, és egy szögletzászló lógott ki.
– Nem bírom tovább! – sípolta túlterhelt tüdővel Heri. – Könyörgöm, álljatok meg! Mindenki megtorpant, sőt vissza is hőkölt, amikor a kis csapat váratlanul kiért egy tisztásra.
– Ez hihetetlen! – suttogta Black Jack.

– Ahogy mondogd, cimbora! – suttogetta Malacka is. Az ikrek nem tudtak megszólalni, helyette inkább átölelték egymást és úgy reszkettek félelmükben.

A mező másik oldalán ott várakozott egy hatalmas sereg. Legalább tízezer állig felfegyverzett barbár harcos vicsorgott rájuk. A kezükben baltákkal, a jobbkezesek jobbtákkal hadonásztak. Pajzsuk nem volt, mert úgylát csak akadályozta volna őket az önfeledt gyilkolásban. A testük félmeztelen volt, de csak fölül. Alul bőrnadrágot hordtak, az alsóneműt viszont akkoriban még nem ismerték. A bőrnadrág ebből következően meglehetősen bűdös volt. A sok bőrnadrág viszont egyenesen rohadt bűdös volt! A förtelmes csatorna-szagot pedig egyenesen feléjük fújta a szél.

– Úiiii! – mondta ösztönösen Malacka, és *elfintorodott*.

Na, persze ennek sem volt jobb szaga!

– Csak nem rezeltetek be néhány kőbunkótól? – nevetett rájuk Dupladurr professzor. – Hiszen ezek csak szerencsétlen, szeretetre vágyó emberi lelkek, akik nagyon rossz útra tévedtek. Valójában antiszociális magatartásuk is ebből a krónikus szeretethiányból eredeztethető...

– Biztosnak tetszik lenni ebben? – kérdezte bizonytalanul Heri Kókler.

– Nem, fiam, nem! – rázta a fejét Dupladurr professzor. – Lásd Overlay esetét, akiről azt hittem, hogy fiú. Ma már az ember semmiben sem lehet biztos. De igyekszem jó oldaláról megközelíteni a dolgokat. Ha állandóan azon sopánkodnék, hogy mennyi baj van körülöttem, akkor nem jutna időm arra, hogy megtaláljam a megoldásokat.

– Van benne valami – ismerte el Heri.

– Mit csinálunk? – lépett oda Dupladurr professzor mellé Black Jack.

– Támadjuk meg őket! – javasolta Szado Mazsi. – Javaslom, ma ne ejtsünk foglyokat! Úgysem tudnánk őket hol tárolni.

– Nem kell azonnal gyilkolásra készülni! – csitította őket Dupladurr professzor. – Először hadd próbáljam meg szép szóval meggyőzni ezeket a megtévedt fiúkat. Ha esetleg nem járnék sikerrel, akkor kegyelettel emlékezzetek rám. Jack! Ha megtámadnak, akkor megpróbálom feltartani őket. Te és Malacka Főszerrel együtt induljatok el, és akadályozzátok meg, hogy Voltmárvolt ismét testet öltjön. A gyerekekre vigyázzatok, ne hagyjátok, hogy megölessék magukat!

– Gyerekjáték lesz! – vigorgott Black Jack.

– Számíthatsz ránk, dirikém! – érzékenyült el Malacka.

– Főszer! Te pedig juttasd vissza a csapat tagjait a saját idejükbe. Akár sikerrel járnak, akár nem! Ez nagyon fontos! Voltmárvolt még halálában is bármire képes lehet. Szeretném biztonságban tudni őket!

Főszer, aki olyan kicsi volt, hogy az utóbbi oldalakon mindenki elfeledkezett róla, hogy ő is itt van velük, megjegyezte és megígérte ezeket a dolgokat.

Dupladurr professzor ezután Heri Kóklerhez fordult:

– Fiam, te pedig ígérd meg, hogy ha hősi halált hálnék, gondját viseled majd kedvenc háziállatomnak, a Toalett-kacsának.

– Ígérem! – esküdött Heri könnyes szemmel. Az ikrek is megígérték, hogy nem fognak meghalni, és vigyáznak magukra. Dupladurr professzor nyugodt, határozott léptekkel, nehogy megriassza vagy feldühítse a felfegyverzett állatokat, füttyörészve közelebb sétált a Baltákhoz.

15. Csata

Dupladurr professzor, akár egy mindenre elszánt Jezsuita pap, a szeretet igéjével közeledett a Baltákhoz.

Ám a Balták nem akarták, hogy bárki is szeresse őket. Látható volt, hogy személyiségfejlődésük gyermekkori traumák következtében annyira torzra sikeredett, hogy nem lehetett őket sem meg, sem pedig jó útra téríteni.

– Békével jöttem hozzátok, gyermekeim! – tárta ki a kezét feléjük Dupladurr professzor, és miközben ügyesen elhajolt néhány feléje kilőtt nyílvevessző elől, atyai mosolygott.

Ám a Balták vicsorogta rá, és fegyvereiket rázták.

– Mi lenne, ha meginnánk együtt valamit? – vetette fel Dupladurr professzor. – Miközben ti lerészegednétek, én elmagyarázhatnám nektek, hogy miért jó és kifizetődő az, ha az ember inkább a civilizáció útját választja és végérvényesen lemond az erőszakról.

A Balták továbbra is a fegyvereiket rázták. Látszott, hogy nem érdekli őket a duma, inkább gyilkolni akarnak.

– Gyermekeim! – folytatta rendületlen türelemmel Dupladurr professzor! – Gondoljátok végig még egyszer ezt az erőszak dolgot! Ne feledjétek, hogy a háború, a gyilkosság barbár dolog. A csatákban emberek halnak meg, akiknek feleségük, apró gyerekeik maradnak szomorú árvaságra. Sőt, nem elhanyagolható szempont az sem, hogy a szülők, testvérek szenvedése is növeli népetek gyászát és kiteljesíti veszteségeit. Ha túlságosan sokan halnak meg a férfilakosság köréből, akkor annak komoly gazdasági következményei is lehetnek. Nem lesz aki a földeket és az asszonyokat megművelje, így aztán éhínség és nemzethalál fog rátok köszönteni, ami bizonyítottan nem jó dolog.

– Hö! Mi van, tata? – kérdezte egy harcos. Beszédéből azonnal kitűnt, hogy a Tulok-klán tagja.

– Arra szeretnék utalni, hogy ne háborúzzunk, inkább csináljunk valami mást. Ha az ivás nem jó pótcselekvés számotokra, akkor kitalálhatnánk éppen valami egyebet. Például focizhatnánk...

– Mi az a foci? – kérdezte egy másik barbár. Ő is és az előbbi is annyira barbár volt, hogy még be sem mutatkoztak ennek az idős embernek, aki ennyire kedvesen, barátságosan szóba elegyedett velük, és közben ügyesen rá akarta venni őket, hogy szokjanak le egyszer és mindenkorra a céltalan öldöklésről.

– A foci remek játék! – lelkesedett Dupladurr professzor. – Kétszer tizenegy ember kerget egy labdát, amelyet be kell rúgni az ellenfél kapujába. Nem, fiam, nem neked kell berúgnod! Igen, rosszul értetted! – foglalkozott egyénileg is az egyikkel, akinek lassabb volt a felfogása. – De hadd folytassam! Ezt úgy hívják, hogy gól. Játék közben az azonos színű mezben játszó csapattársához kell passzolni. A kapuban egy-egy játékos állhat, ő kézzel is megfoghatja a labdát. Ezeket a különöket kapusoknak hívják. Általában flúgosak egy kicsit, de nem szabad őket bántani, mert nem vállalják tovább a kapuskodást és akkor a többi normális srác szórakozása is rettentően el lesz rontva, mert akkor közülük valakinek kell védenie. Te! Igen, te, sebhelyes arcú! Igen, te, akinek csak egy szeme van! Kérlek ne lőj rám többet, mert nagyon idegesít! Te pedig, fiam, szépen tedd vissza a késedet, és többet ne szurkálj felém! Hadd fejezzem már be! Szóval, ott tartottam, hogy a kapus... Igen... Nos... Hja, a játék lényegét még nem is mondtam! Az a csapat győz, amelyik több gólt tud lőni.

A barbárok némelyike belegondolt abba, mi volna, ha kipróbálnák ezt a játékot, de rengeteg nehézség merült fel ezzel kapcsolatban. Például, hogy még nem találták fel a labdát, a kaput, de nem létezett focipálya sem. A barbároknak teljesen kedvét szegte, hogy Dupladurr professzor részletes szabályismertetéséből kiderült, hogy játék közben nem szabadott senkit sem megölni.

– Nem akarunk focizni! – bögték a barbárok.

– Háborúzni akarunk és gyilkolni, mert az érdekes. A foci nem az!

– Fiúk, fiúk! – emelte fel az ujját Dupladurr professzor. – Ne hamarkodjátok el ezt a dolgot! Belátom, a foci nem elég szórakoztató sportág nektek. Próbálkozzunk akkor mással! Mit szólnátok a másik nagy szerelmemhez, a ritmikus sportgimnasztikához? Vagy próbálkozzunk meg valami

vízisporttal? Mi volna, ha belekóstolnátok a szinkronúzásba?

– Nem! – ordították a barbárok, akik csak alkoholos italokba voltak hajlandók belekóstolni, a vizet pedig ki nem állhatták. Fenyegetően megindultak a jóságosan mosolygó Krampusz Dupladurr felé, és arra készültek, hogy pengeéles fegyvereikkel, amelyeket a legkiválóbb svéd acél helyett bronzból vagy műanyagból készítettek, felszeleteljék.

– Álljatok meg! – tárta ki a kezét Dupladurr. – Nem akarom, hogy meghaljatok. Hiszen még olyan fiatalok vagytok. Rengeteget élhetnétek még. Szép családot alapíthatnátok, építhetnétek egy remek kis házat. A gazdagabbak persze nagyobbat is, és egész életetekben jólétben és bőségben gazdálkodhatnátok a földeken, este a feleségetek finom vacsorával várna benneteket. Utána pedig kultúraltan iszogathatnátok, amitől romantikus hangulatba kerülnétek, aztán pedig bármi megtörténhetne – kacsintott a jó Dupladurr, de a barbárok tovább morogtak, és nem kacsintottak vissza. A tahók!

Dupladurr taktikát változtatott. Elhatározta, hogy csoportterápia helyett a falkavezérrel foglalkozik majd. Egy hatalmas termetű fickóhoz fordult, akin látszott, hogy nem akárhoz.

– Te, fiam!

– Hogy én? – lepődött meg az izomkolosszus.

– Igen te! – erősítette meg Dupladurr.

– He? – kérdezte a barbár.

– Nem he, hanem tessék! – okította Dupladurr, aki mint minden pedagógus, minden alkalmat megragadott arra, hogy okítsa a jövő nemzedékét. Az már csak a sors különös játéka volt, hogy az időutazás miatt jelen helyzetben Dupladurr professzornak az is megadatott, hogy a múlt nemzedékét pallérozhassa.

– Tessék? – kérdezte a barbár.

– Így már nagyon jó, fiam! – dicsérte meg Dupladurr. – Nos, mi a neved? Biztosan te vagy Conan, a barbár?

– Nem! – tiltakozott az izomkolosszus. – Én Arnold vagyok, a kormányzó.

– Mindegy! – folytatta Dupladurr. – A lényeg az, hogy messziről láttam rólad, hogy milyen tehetséges férfi vagy. Azt szeretném megkérdezni tőled, hogy mi az, amire a legjobban vágyódsz a világon.

– Nem'tom! – mondta a barbár. – Mindenem megvan... Meg aztán kormányzó is vagyok már...

– Értem, fiam! – sajnálkozott Dupladurr. – Veled nehéz dolgom lesz, mert megállapítottam rólad, hogy úgynevezett kiégési szindrómád van. Mindent elértél az életben, de közben annyira sokat dolgoztál, annyira rabja lettél a munkádnak, hogy mindez felőrölte az idegeidet. Egyszerűen kiégtél. Már nem vágysz semmire. Igen, ez veszélyes érzelmi szituáció, mert könnyedén depresszióba fordulhat, amiből aztán nehéz lesz kijönnöd...

– He? – kérdezte a barbár nem túl választékos szókincsének ismételt felhasználásával.

– Szeretnék meggyógyítani – folytatta Dupladurr professzor.

– Nem vagyok beteg! – vicsorgott a barbár.

– De doppingszereket csak szedtél? – próbálkozott Dupladurr. – Biztosan oda van a májad, a szíved?

– Én? Soha! – tiltakozott a barbár. – Egészséges vagyok mint a makk.

– Ha nem kocsiztál, akkor mitől lettek ekkora izmaid? – próbálta sarokba szorítani az igazgató.

– Hát... mell... láb... has... bicepsz... tricepsz... – bizonytalanodott a barbár, és látszott, hogy a kérdés érzékenyen érintette.

– Mit csináltál ezekkel a testrészeiddel? – faggatta tovább Dupladurr.

– Gyúrtam, tata, egész nap csak gyúrtam – felelte a harcos.

– És agyra nem gyúrtál? – kérdezte Dupladurr.

– Mi az az agy? – kérdezte a barbár.

– Belátom, anatómiai ismereteid hiányosak – sajnálkozott Dupladurr professzor, és széttárta a kezét. Megérezte, hogy a Baltákkal bizony nem könnyű. Sőt, ha jobban belegondolt, rá kellett jönnie, hogy nagyon nehéz.

– Öljük meg! – ordította hirtelen valaki a hátsó sorokból.

– Igen! Öljük meg! – ordította még valaki. Aztán egyre többen ezt ordították. Dupladurr professzor belátta, hogy vereséget szenvedett. A Baltákat nem lehetett szép szóval, türelemmel, szeretettel, okos érveléssel eltéríteni a szándékuktól, mindenáron ölni akartak.

Dupladurr ekkor sarkon fordult és menekülni kezdett. Aki látta, csodálkozva állapította meg, hogy idős kora ellenére a professzor milyen meglepően gyorsan tudott futni!

Persze ebben segítségére volt az a figyelmen kívül hagyhatatlan tény is, hogy tízezer üvöltő barbár vetette magát utána, és üldözni kezdték, akár egy vadat.

– Segítenünk kell neki! – kiáltotta Heri Kókler, és előrántotta köpenye zsebéből a Szent Ebonitrudat, amelyet totálkárt szenvedett varázspálcája helyett szokott forgatni az utóbbi időkben.

– Azért áldozza fel értünk az életét, hogy nekünk addig legyen időnk megakadályozni Voltmárvoltot abban, hogy ismét testet öltön – mondta bölcsen Fószer. – Az istenek legyenek kegyesek hozzá.

– Milyen egyenlőtlen küzdelem! – sóhajtott Malacka.

– Ne sajnáld őket! – veregette meg Malacka hátát Black Jack. – Elvégre ők keresték maguknak a bajt.

Heri Kókler és barátai kimeredt szemmel bámulták, amint hegyen völgyön keresztül menekült az igazgatójuk, a rengeteg barbár pedig mint egy feldühödött sáskahad, úgy zúdult a nyomában.

– Szent ég! – fogta a fejét Controlles. – Mindjárt utolérük!

– Szegények! – csóválta a fejét Black Jack.

– Igen, nemsokára végük – jegyezte meg Malacka.

– Maguknak keresték a bajt – hümmögött Black Jack.

– Miket beszéltek?! Hiszen meg fogják ölni! – kiáltotta Heri izgatottan.

– Nyugodj meg, Heri – simogatta meg Heri fejét a Keresztapja. – Semmi baja nem lesz. Lehet, hogy sokan vannak, de nem ellenfelek neki. Egy ilyen szintű varázslónak ezek a fickók olyanok, mint kombájnnak a búzatábla. Csak idő kérdése, hogy mikorra aratja le őket.

Az ikrek izgatottan kiabáltak, odalént a völgyben meg a Balták kiabáltak izgatottan.

Már-már utolérték Dupladurr professzort, amikor az hirtelen megtorpant.

Nyílzápor zúdult rá, de Dupladurr professzor váratlanul felemelte a kezét, majd apró, körkörös mozdulatot tett. A kilőtt nyílveszők visszafordultak, és azokba csapódtak, akik kilőtték őket.

– Látod Heri, ez az élet lényege! – mondta a Keresztapja. – Mindenki egyszer visszakapja azt, amit mások ellen elkövet. Ezek a fickók gyorsan visszakapták.

Kard által vész, aki kard által tör – idézte Heri Kókler, a művelt.
– Ki mint vet, úgy arat! – mondta Malacka az olvasott.
– Aki másnak vermet ás, maga esik bele – hümmögte Controlles, akin látszott, ő is keni-vágja a témát.
A Balták soraiban rendet vágott a nyílzápor. De a barbárok, ahelyett, hogy megzavarodtak és tervszerűtlenül visszavonultak volna, inkább még jobban vérszemet kaptak. Kardjaikkal hadonászva, minden irányból rárontottak Dupladurr professzorra.
Ez hatalmas, nagy hiba volt!
Dupladurr professzor elővette a varázspálcáját. Köröket írt le a levegőben, majd varázsigéket mormolt. A viszonylag nagy távolság miatt természetesen nem lehetett érteni, hogy miket, de az eredmény ennek ellenére önmagáért beszélt.
A rárontó Baltákat egy elemi erejű lökéshullám dobta hátra. Az egész olyan volt, mintha valami rettenetes robbanószerkezet lépett volna működésbe ott, ahol Dupladurr professzor állt. A föld remegni kezdett, és újabb lökéshullám robbant ki, hogy minden irányban letarolja a Baltákat.
Dupladurr professzor szinte sztoikus nyugalommal állt ott, közben szomorúan mosolygott. Meglehet, pedagógiai kudarcának okain rágódott, miközben ismét megmentette a saját életét.
A Balták száza maradtak végleg a földön. De a többiek voltak olyan ostobák, hogy még egyszer támadtak. Dupladurr ismét felemelte a varázspálcáját, majd három erőteljes suhintás után – egyszerűen eltűnt.
A hatalmas lendülettel támadó Balták, ahelyett, hogy öt kaszabolták volna halálra, nagy lendülettel egymásnak rontottak. A harcosok vérgőzös állapotban hadakoztak, mindenki mindenkinek odavágott egyet, de olyanok is akadtak, akik kettőt kaptak.
Dupladurr hirtelen előtűnt egy kisebb domb tetején, olyan váratlanul, mintha egyenesen a semmiből került volna oda.
– Csak nem engem kerestek? – kérdezte gonoszkodva, arcjátékával finoman utalva arra, hogy bizony a Balták jócskán melléfogtak az imént.
A harcosok ismét kellemetlen hangon üvöltve rohamozni kezdtek. Néhány vezér a sorokból kiválva az élre állt, és kardjukat rázva Dupladurr ellen törtek.
Amikor már csak egy-két lépés távolságban voltak tőle, akkor Rokfort igazgatója, ez a páratlanul hatalmas varázsló, ismét felemelte a varázspálcáját.
Az eredmény minden képzeletet felülmúlt!
Dupladurr professzor előtt ugyanis hatalmas lángok csaptak fel, és elemésztették a rátámadó harcosok tucatjait.
A Balták soraiban a zavar első jeleit lehetett észlelni. Az első sorok megtorpantak, de hiába is akartak visszavonulni, a mögöttük özönlők tömege a lángok közé sodorta őket.
Dupladurr professzor ekkor saját magára bökött a varázseszközével, mire – Heri Kókler legnagyobb meglepetésére – hirtelen több száz Dupladurr professzor lett, akik száz felé rohanva, száz felé tűzlabdákat hajigálva, szinte emberfeletti gyorsasággal cikázva, keresztülvágtak az ellenség sorain.
A Balták próbálták megállítani a megszázsorozódott Dupladurr-t, de annyi esélyük sem volt, mint egyedülálló nyugdíjasnak a lakásmaffiával szemben. Úgy hullottak a barbárok, akár a pelyva. Bizony, jobban jártak volna, ha inkább megtanulnak focizni, de ha nem hát nem! Dupladurr is biztosan erre gondolt.
– Fantasztikus! – nevetgélt Heri megkönnyebbülten, amikor belátta, hogy kedvenc igazgató bácsija nem fog ma meghalni.
– Én inkább azt mondanám, tudományos! – felelte a Keresztapja. – Dupladurr professzor korunk egyik legnagyobb varázslója, az Arany Malvin Díj kétszeres elnyerője, a varázstudományok doktora. Őellene nem sok varázslónak volna esélye. Ezek a szerencsétlen parasztok meg... – Black Jack be sem fejezte, csak legyintett.
– Mondtam ugye, hogy nincs semmi esélyük? – vigyorgott Szado Mazsi.
Odalent a völgyben mindeközben folytatódott a tömeges kihalás. A Balták népe, ez a dekadens, nem életre való emberi fajta szépen, lassan, de egyre nagyobb ütemben fogyatkozott.
Dupladurr professzor, illetve megsokszorozott énei most abbahagyták a tűzlabdák hajigálását.
Heri lélegzet visszafojtva figyelte, hogy mi fog következni.
Dupladurr professzor hirtelen megint köddé vált, de aztán ott tűnt fel, ahol a legtöbb Balta vicsorgott, és hadonászott a fegyverével. Láthatóan egyre idegesebbek voltak, hogy nem képesek megölni azt az egyszem öregembert, akit mondanunk sem kell, bizony a harc elején igencsak lebecsültek, és több alkalommal is, felháborító tiszteletlenségről tanúbizonyságot téve „tatának” szólítottak.
Az igazgató megint megsuhogtatta a varázspálcáját, majd körbefordult a tengelye körül.
A levegő megremegett, majd olyan iszonyatos dörrenés hallatszott, hogy a több száz méter távolságra álló gyerekek is szinte a földre zuhantak a brutális hangrobbanástól. A Balták száza egyszerűen a levegőbe emelkedtek, és a szomszédos erdőségbe repültek, mintha katapultból lőtték volna ki őket.
A tízezer fős sereg fele ekkorra már megsemmisült. Dupladurr professzor ekkor megint eltűnt. A Balták össze vissza keresték, egyesek egymásra ordítottak, de olyanok is akadtak, akik egymásra támadtak. Látszott, hogy demoralizálódni kezdtek, soraik felbomlottak, egyeseken a pánik jelei mutatkoztak. Nem hivatalos információk szerint egyre többen megcsömöröltek eddigi barbár életüktől, és egyre nagyobb érdeklődést kezdtek mutatni az alternatív életvitel, valamint a foci iránt is.
Dupladurr professzor hirtelen Heri Kóklerék előtt tűnt fel a semmiből.
Mindenki majd hanyatt vágta magát, annyira meglepődött.
– Heri! Menjetek gyorsan! Érzem, hogy Voltmárvolt már elkezdett varázsolni. A mágiájának fekete szövedéke olyan rezgéseket kelt, amelyek teljesen legyengítették az erőt. Érzem, hogy sietnünk kell. Én még elszórakozok itt ezekkel a fiúkkal, de ti menjetek a Stonehenge-hez. Hermelint is ott fogjátok megtalálni! Amint tudok, utánatok megyek!
Még mielőtt bárki bármit szólhatott volna, Dupladurr professzor eltűnt a szemük elől. Szinte meg sem lepődtek, amikor ismét a Balták seregének közepében bukkant fel. Ezúttal nem varázsolta tűzesőt, nem gerjesztett lökéshullámokat, és nem katapultálta a Baltákat az erdőbe.
Most valami egészen mást csinált! Varázspálcájával a földre koppintott, majd valamit mormolt.
A földön végigszaladt valami furcsa fényű, élénkzöld ragyogás.
Aztán a föld egészen megváltozott!
A Balták üvölni kezdtek.
Bizony, sokkal jobb lett volna, ha hallgattak volna a tatára, akarom mondani Dupladurr professzorra, a Rokforti Sajtkepzo és Banyaelelo Oskola igazgatójára, és inkább a bort, búzát, békességet választották volna, nem pedig az erőszakot és a tömeghalált.
De az is jobb lett volna, ha még az elején fogták volna magukat, és hazamentek volna családot alapítani.
A föld ugyanis teljesen megváltozott! Ott, ahol az imént még szilárd talaj volt, hirtelen víz tört elő. A völgyből néhány másodperc alatt mocsár lett, a Balták pedig úgy süllyedtek lefelé, mint fénykorában a Titanic.
Dupladurr professzor szomorúan csóválta a fejét. Látszott, egyáltalán nem örül annak, hogy itt kell harcolnia. Aki ismerte, tudta jól, hogy

szívesebben olvasgatott volna igazgatói szobájának mélyén, a kandallóban lobogó atommáglya csendes ropogása mellett, de még az is lehet, hogy a plüssállatkáit is szívesebben etetgette volna kutyatáppal, mintsem hogy itt kelljen háborúznia, éppen neki, aki a békét mindennél jobban szerette. Igen, még kedvenc ételénél, a kakaós-lekváros milánói makaróninál is jobban.

– Indulnunk kell! – mondta Black Jack.

– Miért? – kérdezte Controlles, aki mindent tudni akart.

– Mert vége lett ennek a fejezetnek is – világosította fel Szado Mazsi némi kárörömmel.

16. Fekete mágia

Gigawatt Voltmárvolt szelleme ott lebegett a Stonehenge közepén, majd továbblibeggett a zöld színű Oltárkő fölé, amelyet az egyik trilithon, a két kötőmb tetejére helyezett harmadik kőszikla alkotta formáció közelében állítottak fel kőkori építői.

A Stonehenge oldalában, a kökörkök alatt, a földből épített töltés alatt, furcsa kis lyukak helyezkedtek el, számszerint ötvenhat. Ezek az Alvilág bejáratai voltak. Most valamennyi feketén sötétlett, és valami fortyogott, kavargott azokban a lyukakban, bűzös párájuk elűzte a Keltákat, akik egy darabig körbevették az építményt, mert abban reménykedtek, hátha a továbbképzésen részt vett Tölgyfőnöknek ezúttal sikerül majd elnyernie az istenek kegyét, és ha az idén már nem is, de legalább jövőre talán beérik végre a narancs.

Voltmárvolt gonosz, fekete lelke elégedetten tűnt. Rajta kívül senki sem sejtette, hogy ez az építmény nem csak egy korabeli áldozóhely, napóra, netán a zodiákus jegy isteneinek épített szentély, hanem valami egészen más: a Föld és a Pokol erőit egyesítő mágikus kapocs.

Voltmárvolt tökéletesen tisztában volt azzal, hogy az építményt hogyan kell használni. Jól tudta ezt, hiszen ő építette a Stonehenge-t. Az időben tett utazásai során figyelte erre az igen erős energiával sugárzó helyre, ahol nem véletlenül, már évezredek óta a primitív népek embereket áldoztak az isteneknek. A hely sötétséget és szenvedést sugárzott, de Voltmárvolt szerette ezt a hangulatot, mert ő a Gonoszt szolgálta. A fény és a boldogság dühöt ébresztett benne, és tűzzel-vassal, de főleg mágikus erőivel mindenáron el akarta pusztítani. Ugye, nem volt valami szimpatikus muksó? Hű szolgálja, Cickafark, mattfekete varázslóköpenyébe burkolózva várta, hogy teljesíthesse ura parancsát. Eddig minden a terv szerint haladt. Sikerült elrabolni a népszerű mesehősöket, egy másik időben egy másik helyen pedig csapást mért Dupladurr professzorra. Rokfort elesett! A varázslókat megölték, Lucifer Máyfolt, a Fekete Krumplinyomók vezetője pedig örömmel jelentette, hogy nem találtak túlélőket. Valószínűleg Dupladurr professzor elmenekült, de Voltmárvolt annyira biztos volt a dolgában, hogy nem aggódott miatta. Egy szem varázsló, még ha akkora ereje is volt, mint Dupladurmak, hamarosan nem fog már veszélyt jelenteni rá. Mint ahogy fekete hívei jelentették, a bűvös erejű Toalettkacsát, Dupladurr kedvenc háziállatát máris kivallatásnak vetették alá. Voltmárvolt tudta, hogy csak idő kérdése, és el fogja árulni, hová tűnt a gazdája. Ha nem, akkor pedig bele fog fulladni a nyomorult a vécébe, ahol a vallatás zajlott. A varázslat, amelyre ez a fekete lélek készült, hatalmas volt. Ha sikerrel jár, és miért ne járt volna sikerei, hiszen Voltmárvolt pontosan tudta, hogy miféle rituálét kellett hozzá elvégeznie, az olyan eredménnyel kecsegtetett, amely után várhatóan halhatatlan és legyőzhetetlen lesz. Ráadásul, ereje, ügyessége és valamennyi képessége is soha nem látott szintre fog fejlődni. Voltmárvolt elégedetten lebegett, és létezett az alatta reszketőkre.

A három ketrecben, a törpékkel együtt, összesen tizenegy szerencsétlen mesehős várta a biztos halált.

Voltmárvolt elégedetten felröhögött.

A Tölgyfőnök, aki nem látta Voltmárvoltot, csak hallotta rettenetes, kegyetlen hangját, megint megborzongott. Idegesen körbenézett, de rajtuk kívül nem látott senkit. A népe, a Kelták tömege, még idejében hazafutott, mert megérezték, hogy ami itt hamarosan történni fog, egyáltalán nem valami termékenyséért könyörgő primitív kis rituálé lesz.

Voltmárvolt ebben a pillanatban kántálni kezdett egy ősi nyelven. Senki nem értette, de a szívükbe jeges félelem költözött, amikor meghallották. Még Cickafark is megrettent, pedig fogalma sem volt róla, hogy ura a szellemi létsíkon megidézte a Pokol erőit. Fortyogni, bugyborékolni kezdtek a Stonehenge körüli töltés oldalába épített lyukak, és finom, éteri energiák áramlottak felfelé. Cickafark, aki varázsló volt, látta a szenvedő lelkekből font, vérből és halálból varázsolt mágikus hálót, amely lassan teljesen beborította a Stonehenge-t, amely ettől a pillanattól kezdve megközelíthetetlenül vált minden földi halandó számára. Arcára rettenet ült ki, a szeméből, amely pedig az urától kapott gonoszság miatt narancssárga fénnel izzott, félelem sugárzott.

– Most mi történik? – kérdezte a Tölgyfőnök rettegve.

– Nagyon jó kérdés! – kotyogott közbe a Szamárbőr. – Úgy érzem, minket becsaptak. Arról volt szó, tisztelt Cickafark úr, hogy visszakaphatom az életemet. De most úgy látom, inkább rabtársaim életét fogják elvenni. Tudják, nekem már mindegy, hiszen úgylis halott vagyok, de azért engedjék meg, hogy feleljem szavam kollégáim védelmében.

Voltmárvolt kezének aprócska intésével elhallgattatta a Szamárbőrt.

– Hogy csinálta? – kérdezte csodálkozva Shegg, a Bögre, aki évek alatt sem volt erre képes.

– Egy kis fekete mágia! – sziszegte Voltmárvolt szelleme. – Aki még egyszer meg meri zavarni a varázslatot, azt azonnali és rettenetes kінhalállal jutalmazom.

A mesehősök úgy hallgattak, mint kutyakaki a park fűvében. Igyekeztek meglapulni, és észrevétlenül eltűnni a ketreceik sarkában.

Voltmárvolt folytatta a mágikus procedúrát. Az oltárkő fölé lebegett, és intett Cickafarknak, aki varázspálcájával rábökött a Tölgyfőnökre. A druida érezte, hogy a lába nem engedelmeskedik neki, ellenben Cickafarknak igen. Rémműlten vette észre, hogy akarata ellenére odalépkedett az Oltárkőhöz, és annak a rendje és módja szerint lefeküdt rá, mint beteg a műtőasztalra.

– Meg akarsz ölni? – kérdezte dermedten.

– Dehogyan! – hahotázott Voltmárvolt. – Ellenkezőleg! Új életet kapsz majd.

– Új életet? – kérdezte rémműlten a druida, aki ebben a pillanatban maximálisan elégedett volt a sajátjával is.

– Bizony! – hahotázott Voltmárvolt. – Méghozzá az enyémet! Mivel neked van tested, nekem ellenben nincs, most önként felajánlod a tiédet. Hidd el, *nekem* nem fog fájni!

– Nem akarok meghalni! – ordította a druida torkaszakadtából.

– Mi sem! – sikoltották a mesehősök. Ez nagy hiba volt!

Cickafark rájuk is villantotta delejesen izzó narancsvörös tekintetét, amitől a rabok észbe kaptak, mindenki befogta a száját és folytatta a meglapulást.

– Vannak dolgok, amelyek elkerülhetetlenek – mondta Voltmárvolt. – A te sorsod az, hogy nekem add a testet, amelyet most birtokolsz.

– De minek neked a testem? – sikoltotta a druida, mert azok a szertartások jutottak az eszébe, amelyeket ő követett el tölgytársain, akik utána az isteneknek szolgáltak áldozati felajánlasként. A procedura után senki sem távozott a saját lábán.

– Teremteni nem tudok, mert a Teremtő Mágia csak a Teremtő birtokában van, és annyira önző, hogy kopirájtilag levédette, így senki nem használhatja rajta kívül. Én csak pusztítani tudok. De azért van egy kiskapu persze, mint ahogy mindig lenni szokott. Az átalakítás lehetősége még megmaradt nekünk, fekete mágusoknak is.

– És mit akarsz rajtam átalakítani? – kérdezte a druida megrettenve.
– Szinte mindent! – gondolkodott el hangosan Voltmárvolt. – Felsorolni is hosszú volna, inkább összességében vázolom, mi a tervem veled. A hatalmas varázslat során, amely máris megkezdődött, kivonom a foglyul ejtett népszerű képregény-figurákból a négyszínkolort, ezáltal halhatatlanná fogok válni. Egyúttal lenyúlom különféle híres képességeiket, erős leszek, akár Überix. Okos, akár Unterix. Óserőm lesz, akár Sheggnek, a Bögrének. Szép leszek, akár Hófehérke, és akár a törpéknek, nekem is rettentően hosszú és vastag lesz a... csákányom.
– Szóval ezt tervezi velünk a nyomorult! – bosszankodott Unterix, aki még soha nem halt meg ezelőtt.
– És a Szamárbőrre miért van szükséged, Nagyuram? – kérdezte a halálra vált druida.
– Biztosan megtetszett neki a dumája! – vetette közbe Shegg bátran.
– Tévedsz, dagadt! – förmedt rá Voltmárvolt. – Az én szövegem sokkal jobb és főleg gonoszabb.
– Akkor meg minek neked az a szegény, döglött állat? – kérdezte már-már vakmerően Shegg.
A Szamárbőr, noha halott volt, és most már beszélni sem tudott, mert elvették a szinkronhangját, szaporán bólogatott, a szeme tágra nyílt és rettentően izzadt. Amikor nagyon félt, mindig így szokott csinálni.
– Azért van rá szükségem, hogy legyen mire ülnöm! – hahotázott gonoszul a fekete lelkületű szellem.
– De miért kellek pont én ehhez? – sírdogálta a druida.
– Mert jó családból származol – vallotta be Voltmárvolt. – Még nem tudod, de most már elárulom, hogy időbeni kalandozásaim során már egyszer jártam itt. A te általad tapasztalt idő szerint néhány évtizede történt... Bizony én voltam az a vízvezetékszerelőnek öltözött bácsi, aki annak idején, hmm, hogyis mondjam, hogy érthető legyen neked is, fiam, hát megtermékenyítettem az anyádat.
– Apám?! Hát te vagy az?
– Én vagyok az, fiam! – mondta boldogan Voltmárvolt.
– Akkor meg miért akarsz megölni? – vonta kérdőre a fia.
– Mondtam már, hogy nem akarok megölni! – tiltakozott Voltmárvolt.
– De hát az előbb felvázoltad, hogy miket akarsz velem tenni! Ezt errefelé gyilkosságnak hívják! – tiltakozott a Tölgyfőnök.
– Sajnos, nincs benned egy cseppnyi mágikus képesség sem! Viszont közeli rokonom vagy. De hát ez is volt a célom akkor, amikor megbútykoltam a vízvezeték helyett anyádat. Tudatos családtervezésnek is mondhatnám, de nem mondom, mert nem akarok nagyképűnek látszani. De tudtam, hogy egyszer megint kóborló lélek leszek, és szükségem lesz egy testre. Ezért létrehoztam egyet. Te vagy az, fiam!
– Milyen gonosz szellem is vagy te! – sírta a fia, a Tölgyfőnök.
– Elég az érzélgősségből! – vágott közbe Voltmárvolt. – A varázslat már elindult! Neked nincs más dolgod, mint hogy ellazultan figyelj.
– Nem tudok ellazulni! – panaszkodott a Tölgyfőnök, aki jelen pillanatban nagyon stresszes volt.
Az égen fekete felhők gyülekeztek. A levegő tele volt elektromossággal. Hirtelen villám hasított keresztül az égen és mennydörgés robaja hallatszott.
– Megmondtam! Megakadályozni vagy félbeszakítani nem lehetséges. Mindennek úgy kell történnie, ahogy elterveztem – sziszegte Voltmárvolt szelleme. – Ha minden jól sikerül, és miért ne sikerülne jól, újra testet fogok öltetni. Hihetetlen képességekkel rendelkezem majd, és halhatatlan leszek, akár a mesehősök.
– És velünk mi lesz? – kérdezte Hófehérke.
– Téged kicsim, el fognak felejteni az emberek. Ugyanis hamarosan már nem létezel többé.
– Jaj, ne! – sírtak fel a törpék, mert borzasztóan érintette őket, hogy nem lesz többé őrnökük. Sőt, ők sem lesznek többé. Ez már több volt a *sokknál* is! Voltmárvolt intett Cickafarknak, aki viszont intett két Baltának, akik a Stonehenge azon részénél helyezkedtek el, ahol a Sarokkő kapott helyet. Ez volt az egész építmény földi halandók számára egyedüli módon biztonságos része. Itt a fekete mágia ereje elviselhető volt, és az azonnali megsemmisülés veszélye nélkül tartózkodhattak a katonák.
– Vezessétek be a szüzet! – parancsolta Voltmárvolt.
A két Balta harcos pár pillanat múlva bevezette Hermelint a kőkörbe.
– Hermelin! – sziszegte Voltmárvolt. – Micsoda kellemes viszontlátás!
– Én nem nevezném annak! – mondta pimaszul a lány. Egyelőre nem látta Voltmárvoltot, csak a hangját hallotta.
– Hamarosan nem fogsz már viccelődni! – sziszegte a rém.
Amikor Hermelin, aki rendelkezett mágikus képességgel, éppen ezért meglátta a szellemet, felfordult a gyomra, és öklendezni kezdett.
– Fúj! – mondta.
– Tudom, még nem vagyok szép, de hamarosan az leszek! – nevetett Voltmárvolt. – És te segíteni fogsz nekem ebben!
– Én?
– Te bizony!
– Soha! Még ha meghalok, akkor sem fogok!
– Pedig pontosan ezt kell tenned!
– Nem fogom megtenni! – mondott ellent Hermelin, és ki akart szabadulni a két erős harcos szorításából.
– Olyan erőket idéztem meg, amelyeket ha akarnék, már akkor sem állíthatnék meg – sziszegte Voltmárvolt, és az égre mutatott.
Hermelin érezte, hogy elszorul a szíve. Az ég mélyfekete volt felettük, és fekete masszaként kavargott valami rettenetes, valami megfoghatatlan, valami, amitől úgy érezte, elszáll belőle az élet, a szívét reménytelenség, félelem és rettenetes szenvedés keríti hatalmába.
– Mit szólnsz hozzá? – kérdezte Voltmárvolt gonoszul.
– Mi ez? – nyögte Hermelin, és ellenkezés nélkül hagyta, hogy a két katona az Oltárkő elé vezesse.
– Ez a fény teljes hiánya. Ellenben a sötétség mindennél hatalmasabb ereje. Kivételes kegyben lehet részed, mert téged foglak felajánlani az áldozat bemutatása közben az Alvilág Urának, amiért rendelkezésemre bocsátja a Pokol erőit. Szükségem van rájuk, mert csak így tudok visszatérni az élők közé.
– Én vagyok a fia! – mondta keserűen a Tölgyfőnök.
– Nagyon örvendek! – integetett neki félénken Hermelin.
– Mégis meg akar ölni! – sírdogált a druida. – Most tudtam meg, hogy ő a faterom, és máris meg akar ölni.
– Én már régebben ismerem. Személyesen még nem találkoztam vele, de csupa rosszat hallottam róla. Engem nem lep meg, hogy mit tervez önnel kapcsolatban.
– De engem igen! – rázta a fejét a Tölgyfőnök. – A lelkem nem is kell neki. Csak a testemet akarja!
– Igen, bizonyos férfiak már csak ilyenek! – mondta Hermelin, aki hallott egyet s mást a barátnőitől.
– A lelkemet el akarja pusztítani, és saját maga akarja elfoglalni a helyemet a testemben.
Hermelin elfintorodott:

– Elégge bízz egy ötlet...
– Inkább zseniális! – sziszegte Voltmárvolt. – Egy hosszú és körültekintő tervezés eredményeként percekben belül képes leszek visszatérni az élok világába. És erősebb, hatalmasabb, szebb leszek mint valaha. Természetesen halhatatlanná is válok, mint ezek a képregényhősök voltak egykor itt a ketrecekben.

Hermelin meglepetten ismerte fel az újságokban is gyakran szereplő animációs sztárokat. Illendően köszöntötte őket, akik viszonzták az üdvözlést.

– Még mindig nem értem, hogy miért kellek én ide!? – mondta Hermelin. – Biztos vagyok benne, hogy ennek a rettenetes tervnek a végrehajtásában semmiféle szerepet nem tudok vállalni.

– A te szereped meglehetősen egyszerű lesz. Te leszel az áldozat. Más néven, a katalizátor. A varázseljárás szerint szükség van az egész procedúrához egy szűzre, akit fel kell ajánlani az Alvilág Urának, aki cserében rendelkezésre bocsátja a Pokol sötét erőit. A testetöltés nem egyszerű varázslat. Ebben a formájában magam is először fogom végrehajtani. Egy régebbi alkalommal, egy régebbi varázslat segítségével már sikerrel jártam. De ezeket a varázslatokat nem lehetséges, csak egyetlen alkalommal elvégezni. Éppen ezért, most más módszerre van szükség.

– De én... – kezdte Hermelin, de Voltmárvolt neki is elvette a hangját.

– Jobb lesz így! – mondta gonoszul. – Útálom, ha a lányok visítanak, sikoltoznak, ellenkeznek! Inkább elveszem a hangod. Hermelin tátogni sem tudott. Hang meg pláne nem jött ki a torkán. Pedig valami fontosat akart mondani, de belefojtották a szót.

Voltmárvolt intett Cickafarknak, aki kipanacsolta a Stonehenge területéről a Baltákat, akik babonás félelemmel a szemükben, rohanást távoztak. Cickafark rúnákat rajzolt a földre a varázspálcájával. A rúnák bonyolultak voltak, de Cickafark nem tévesztett, folyamatos, biztos vonalakkal rózta a mágikus jeleket. Ha csak egyetlen egyszer is tévedett volna, azonnal szörnyethalt volna. Amikor befejezte, megkönnyebbülten sóhajtott.

– Kiváló! – mondta elégedetten Voltmárvolt, és figyelte, ahogy a földre rajzolt rúnák vöröses fénnel megelevenedtek, az ábrák valósággal életre keltek, lángoltak, tekergöztek, tűzkigyókká válva kavargtak. A látvány félelmetes, de ugyanakkor lenyűgöző is volt. Igaz, a jelenlévők közül senki nem találta annak, csak Voltmárvolt.

– Most pedig rajzold le azt a másikat is, de ezt az Oltárkö ellentétes oldalára!

Cickafark megtette, amit ura parancsolt neki.

Ez a másik rúna fekete volt és félelmetes. Az Alvilágba nyitott kapu nem is lehetett másmilyen! Nem kavargott, nem tekergett, ellenben magába szívott minden fényt, amely lassan, ívszerűen eltűnt benne.

Voltmárvolt fekete szelleme a vörösen izzó rúnába lebegett, majd nyakig elmerült benne, mint reumás nyugdíjas a termálvízben.

– Most jöjjenek a foglyok! Fel kell ajánlanom őket is, mielőtt megkaphatom őket.

Cickafark varázspálcájával köröket írt le, közben varázsigéket mormolt. Hermelin legnagyobb meglepetésére a ketrecek eltűntek. Ám a mesehősök nem menekülhettek, mert Cickafark akaratának engedelmeskedve mindannyian a feketén fortyogó rúnába lebegtek. Szegények tiltakoztak, sikoltoztak, átkozódtak, káromkodtak – utóbbit főleg Shegg, a Bögre – de mindhiába! Innen nem volt menekvés! A Szamárbőr kivételével mindannyian eltűntek abban a fortyogó feketeségben, amely a rúna nyomán támadt a földön.

Hermelin megszólalni sem tudott döbbenetében.

Voltmárvolt elégedetten vigyorgott.

– És most következik az előadás csúcspontja!

Az égen a feketén kavargó felhőkből iszonyatos villámok csaptak a mozdulatlan varázssolt Tölgyfőnök testébe. Már az első villám után elveszítette az eszméletét, a többi mágikus energianyaláb szabadon, mindenfajta mentális ellenállás nélkül áramolhatott bele.

Hermelin bénultan figyelte, amint a Tölgyfőnök testét a villámok egészen vakító, szinte áttetszően fehér színűvé varázssolták. A test mindeközben néhány arasznyira az Oltárkö fölé emelkedett, és remegni kezdett. Hirtelen egy árnyék szakadt ki belőle, és velőtrázó sikoly közepette eltűnt a feketén fortyogó rúnában.

Ekkor Voltmárvolt szelleme lassan kiemelkedett abból a valamiből, amelyben eddig mártózott, és a Tölgyfőnök immár lélek nélküli testébe lebegett. A fekete rúnából váratlanul vakító fények, színek, kék, sárga, vörös és fekete energianyalábok szökkentek ki, és szintén a Tölgyfőnök testébe áramlottak. A varázslat sikerült, Voltmárvolt sikeresen kivonta belőlük a négyszínkoltort.

Az egész olyan hirtelen szakadt félbe, hogy Hermelin egészen összereszent.

A Tölgyfőnök teste leereszkedett az Oltárköre.

De most már Voltmárvolt volt az, aki felült. Az arca ragyogott a szépségtől, teste erős volt, bár kissé zöldes árnyalatúnak tűnt. Izmai brutálisan kigyúrtak hatottak, de a kicsi sörpocija azért lerontotta egy kissé az összképet. A termete nem volt azért törpe, de mint minden gonosz diktátor, ő sem volt sokkal magasabb 160 centinél. Ez biztos valami ördögi szabványméret lehetett, aminek meg kellett felelni. Viszont a két nagy melle, ami Hófehérkére emlékeztetett, de nagyon, bizony teljes mértékben tönkrevágták a varázslatot.

– Cickafark! – ordította női hangon Voltmárvolt. – Mi a halál ez? Didkóim nőttek!

– Látom, Úrnőm! – hebegte Cickafark.

Voltmárvolt idegesen tapogatta magát. Amikor benyúlt a nadrágjába, egy pillanatra megmerevedett. De csak a keze! Mert nem találta azt, amit keresett! Voltmárvolt ordítani kezdett.

– Cickafark! Valamit rettentően elrontottál, te ostoba szolga! Nincs meg a motyóm!

– Sajnálom, Úrnőm! – hebegte Cickafark halálra váltan.

– Ne mondd azt, hogy Úrnőm, mert megöllek! – tajtékzott Voltmárvolt.

– Igen Úrnőm! Vagyis... Nagyuram!

– Cickafark, te ostoba féreg! Tudom már! Hát elfelejtetted bemutatni az áldozatot! Nem ajánlottad fel a kíséret sikere érdekében a szüzet!

– Hű, tényleg! – sápadt el egészen a szolga. – Most mit tegyünk?

– Te semmit, te ostoba féreg! A varázslat szabályai szerint te többet nem tehetsz semmit, mert akkor azonnal elpusztulsz. Ami elhanyagolható veszteség volna, de az a baj, hogy én is! Nekem kell feláldoznom a szüzet!

Hermelin még mindig nem tudott megszólalni, ezért segítségért sem kiálthatott.

Voltmárvolt néni feléje intett, mire Hermelin az Oltárköre lebegett, és vízszintes helyzetben elnyúlt rajta. Akár akarta, akár nem akarta, ezt kellett tennie. A fekete mágia megakadályozta, hogy bármi módon is ellenkezzen.

Voltmárvolt kántálásba fogott, mire a villámok ismét cikázni kezdtek a fekete felhőkből.

Hermelin halálra vált tekintettel figyelte, amint Voltmárvolt elővette az övből a Tölgyfőnök áldozókését, és felemelte, hogy lesújtson vele.

Hermelin hangtalanul sikoltott. Ám ahelyett, hogy a kés a szívébe fúródott volna, láthatatlan erő ragadta meg Voltmárvoltot és hatalmas erővel felemelte, majd a földre hajította.

Voltmárvolt nagyot nyekkenve elterült a földön.

Amikor néhány pillanat múltán magához tért, újra próbálkozott, de ugyancsak ez volt az eredmény. Hermelint képtelen volt feláldozni, mert valami megakadályozta ebben. Még vagy ötször megpróbálta, de ugyanígy kudarcot vallott. Voltmárvolt leült a kőre, és sírva fakadt. Ez a test egyáltalán nem az volt, amire vágyott. Ám úgy tűnt, be kell érnie ezzel.

– Mit ronthattam el? – kesergett.

Cickafark odasomfordált mellé, és biztató szavakkal vigasztalni próbálta:

– Ha szabad megjegyezmem, Nagyuram, fantasztikusak a mellei!

Voltmárvolt felkapta az áldozókést, hogy menten elvágja ennek a kis féregnek a gigáját, de Cickafark ügyesen menekülni kezdett. Voltmárvolt utána.

– Megöllek! – ígérte, és rohángáltak akár a villámok az égen – cikkcakkban. De végül minden másképp történt.

A villámok hirtelen megint gyülekezni kezdtek az égen, és Hermelin legnagyobb meglepetésére Voltmárvoltot vették célba. A Tölgyfőnök néhai testébe száz és száz villám vágott. Voltmárvolt üvöltött, a teste pedig fehér fényben izzott. Elejtette az áldozókését, ami a földbe fúródott.

A földre rajzolt két rúna ismét életre kelt. A vörös kavarogni kezdett, a feketéből ellenben valami áramlani kezdett kifelé. Fények villantak, árnyak, lelkek kavarogtak, sikolyok téptek a fülébe. Hermelin érezte, hogy megszűnt a mágikus béklyó, és már képes volt arra, hogy felüljön. Szinte megvakult a ragyogó fényességtől, amely egészen betöltötte a Stonehenge-t.

Voltmárvolt új teste lassan süllyedni kezdett a földbe, mintha az Alvilág akarná újra elnyelni.

– Mit ronthattam el? – kérdezte tehetetlenül. – Nem fogadták el az áldozatot. De miért? – Voltmárvolt lassan, de megállíthatatlanul folytatta az elmerülést. Bárhogy is akart szabadulni, nem volt képes rá. A teste ellenben lassanként eltűnt, energianyalábok formájában egyszerűen lefoszlott róla. Ahogyan fogyatkozott a húsa és a csontja, úgy keltek fokozatosan ismét életre a feláldozott képregény-sztárok. A foglyul ejtett mesehősök hirtelen megint ott álltak körülötte. Voltmárvolt ekkor már megint csak egy szellem volt.

De nagy különbség volt, hogy egy csapdába esett szellem!

– De hiszen mindent úgy csináltam, ahogy az le volt írva a varázslat használati utasításában! És a szüzet is fel akartam áldozni! Miért nem sikerült?

– ordította. Látszott képtelen elfogadni, hogy vereséget szenvedett.

Hermelin letérdelt a merülőfélben lévő fekete lélekhez, és súgott neki valamit!

Voltmárvolt szellem szeme elkerekedett, majd ordítani kezdett.

– Cickafark! Az apád mindenit! Hát miféle szüzet hoztál te nekem?

De Cickafark nem válaszolt, mert elbújt a kőoszlopok között, és onnan figyelte, ahogyan végképp elmerül a volt ura.

Vagy az úrnője?

17. Pokoli sereg

Heri Kókler és a többiek már órák óta kétségbeesetten keresték a Stonehenge-t. Ám a hatalmas mágikus építmény nyomtalanul eltűnt!

– Lehetetlen! Hiszen itt kellene lennie! – rázta a fejét Black Jack.

– Nyoma veszett! – értetlenkedett Malacka is.

– Azt hiszem, nem veszett nyoma, csak mi nem találtuk... – mondta titokzatosan Főszer.

– Ezt meg hogy érted? – aggodalmaskodott Heri. Főszer válasz helyett csak előre mutatott az ujjával. Mindenki legnagyobb meglepetésére ott volt előttük a Stonehenge! A semmiből tűnt elő!

– Mágia van ebben a dologban! – mondta Malacka, és a magasba emelkedett, hogy minél hamarabb odarepülhessen.

A kis csapat tagjai, Black Jack, Főszer és a kilencesikrek előkapták fegyvereiket, varázspálcáikat, és rohanni kezdtek.

Heri Kókler csak egy perc múlva követte őket, mert át kellett öltöznie speciális, világmegmentéshez használt ruhájába. Amikor azzal is megvolt, rohant, hogy megmentse Hermelin életét és elvegye a gonosz Voltmárvoltét, amiben már rendkívüli gyakorlatra tett szert az utóbbi években.

Két percbe sem telt bele, máris ott voltak.

De nem voltak egyedül!

Heri arra számított, hogy Voltmárvolttal kell megküzdenie. Ehelyett rettenetes külalakú, élőhalott benyomását keltő harcosokba botlottak. Amikor odaért a Stonehenge-hez, már javában folyt a küzdelem. Heri még nem tudta, hogy ezek a pokol katonái. A Stonehenge-t övező töltésbe vájt lyukakon keresztül özönlöttek erre a világra, mert Voltmárvolt sikertelen varázslata nyitva hagyta a kapukat.

A pokol katonái kardokkal, lándzsákkal, nyilakkal támadtak rájuk. Black Jack villámokat lövöldözött rájuk a varázspálcájából, mire néhány szörnyeteg feldobta a talpát. De mit számított ez, amikor ezek álltak a helyükre!?

A fekete égbolton a sötét fellegek között, hatalmas erejű mágiával gerjesztett villámok cikáztak, mígnem az egyik iszonyatos erővel vágódott a Stonehenge közepébe.

A hatás leírhatatlan volt!

Szóval, kő kövön nem maradt!

Heri Kókler tudta, a futás nem szűgyen, sőt hasznos. Miközben lélekszakadva menekült, izé... tervszerűen visszavonult, speciális, világmegmentéskor használt ruházatába belekapott a menetszél. A haja a levegőben vibráló rengeteg elektromosságtól égnek állt, a lelkébe félelem mart, a szíve a torkában dobogott, és igen, az emésztése sem volt teljesen rendben.

Amikor az ősi kőoszlopok hatalmas robajjal elkezdtek összedőlni, Heri Kókler óriási lendülettel átugrotta a gonosz Gigawatt Voltmárvolt földbe süllyedt, káromkodó kezét, és futott, amerre rövidlátott. Ludvig, az aranybagoly, akit egy szimpatizánsa küldött utána, erős karmaiban máris hozta utána a Szent Ebonitrudat, amelyet korunk hőse totálkárt szenvedett varázspálcája helyett forgatott. De a legjava még csak most következett!

Malacka a fekete égen körözött egy darabig, de a villámok miatt biztonságosabbnak ítélte, ha leszáll a földre.

Heri lélekszakadva menekült, mert ezek rohantak feléje, közben még azt sem vette észre, hogy elejtette a varázspálcája helyett használt Szt. Ebonitrudat. Főszer rohant el mellette, akiről soha nem feltételezte volna, hogy ilyen gyorsan tud szaladni. Bár az az élőhalott, amelyik hosszú lándzsájával a fenekét szurkálta, rendkívüli motiváló erővel bírhatott!

Heri hirtelen beleütközött Hermelinbe, akinek menekülési útvonala egy másodpercre keresztezte az övét.

– Hermelin! – kiáltotta Heri.

– Heri! – kiáltotta Hermelin!

No, ennyi volt a szerelmi jelenet! Ennél több nem is lehetett, mivel menekülni kellett tovább, mert a pokol katonái rendkívüli gyorsasággal mozogtak. A kilencesikrek kilenc felé rohantak, Malacka és Black Jack pedig igyekezett feltartóztatni a szörnyetegeket. Mindenféle fegyverből tüzeltek, bombákat dobtak rájuk, és igen jól vizsgázott harc közben Szado Mazsi kedvenc fegyvere, a lángszóró is. De megállítani nem tudták az ellenséget, legfeljebb csak néhány pillanatra. Ezek és ezek kerítették be őket. Derekasán küzdöttek, százával irtották a szörnyetegeket, de a gyűrű egyre szorosabbra zárult körülöttük.

Heri és Hermelin elé hirtelen hatalmas termetű élőhalott ugrott. Fél arca hiányzott, lyukas koponyáján keresztül lehetett látni. Szemgödrében vörös fény izzott. Fogait csattogtatta, mintha bébipapit akarna vacsorára. De a gyerekek jól tudták, hogy nem azt akart. Hanem őket! Heri a varázspálcájáért nyúlt, amikor megdermedt egy pillanatra. Most tudatosult benne, hogy nincs nála a Szt. Ebonitrúd! Teljesen védtelen volt! Hermelin ellenben előrántotta volna a sajátját, ha előzetesen Cickafark el nem kobozta volna tőle, amikor elrabolta a táborból.

Heri és Hermelin egymásra néztek.

Az élőhalott felemelte a kardját, hogy egy csapásra két gyereket üssön. Ekkor bevágódott a jelentbe Ludvig, az aranybagoly, aki eddig a levegőben kísért a menekülőket. A karmaiból kiejtette a Szt. Ebonitrudat, amely Heri kezébe szökkent. Heri a másodperc tört része alatt beüzemelte, majd az eszközt bedugta a rémpofa szemébe, és elkiáltotta magát latinul.

– *Tungsram halogén!*

A hatás remek volt! A szörnyeteg fejében fény gyúlt, majd az egész teste lángra lobbant. Fél másodperc alatt hamuvá omlott össze.

Heri és Hermelin ekkor éppen boldogan összeölelkezett volna, de rájuk rontott háromszáz szörnyeteg.

Heri felemelte a varázspálcáját, hogy valamit tegyen azért, hogy ne halljanak meg ellenállás nélkül, ám mégis minden másképp történt.

Megjelent ugyanis Dupladurr professzor, aki mostanra végzett a Baltákkal. Fáradt volt ugyan, de legalább lendületben volt. Elsőprő erővel, önmagát megezerszerezve söpört végig az élőhalottak társágán, tűzesőt, forgószelet, illetve e kettő kombinációját alkalmazva percek alatt visszaszorította a szörnyetegeket egészen a kapukig. De azokat ő sem tudta teljesen bezárni.

– El kell tűnnünk innen! – kiáltotta az egyik Dupladurr és intett a többinek. A gyerekeket hirtelen láthatatlan erő ragadta meg, és egy pillanat múlva már egy domb tetejéről nézték a csatát. Hamarosan megérkezett Főszer is, aztán Malacka, végül Black Jack. Amikor mindenki egybegyűlt, Dupladurr is megérkezett.

– Nem tudtam bezárni a Pokol Kapuit. Olyan mágia nyitotta ki, amelynek megfejtése hosszabb előkészületeket igényel. Innen viszont azonnal el kell tűnnünk! Vissza kell térnünk a saját időnkbe! Mivel megakadályoztátok, hogy Voltmárvolt testet öltjön, mindaz, ami megtörtént a jövőben, törlődött.

Mindaz a szörnyűség, ami bekövetkezett volna, ha itt sikerrel jár, szerencsére nem történhetett meg. Van hová visszatérnünk!

Főszer bölintott, majd kezébe vette a Heritől visszakapott időgépet. Az egész társaság egyszeriben úgy eltűnt, mintha soha nem lett volna ott.

Ebben a pillanatban a Stonehenge hatalmas, ősi kövei, akár a felállított dominó kockái, óriási robajjal összedőltek.

18. Búcsúlevél

Kedves Apa és Anya!

Nagy sajnálattal tudatom veletek, hogy elszőktem az új barátommal Alival. Igazán bele vagyok zúgva! Annyira vageszek a tetkói és az, hogy egy kicsit gombás a bőre, szinte nem is zavar.

Klassz motorja van, az előző barátnőjét, aki tragikus motorbalesetben vesztette életét, szintén ezen fuvarozta. Ne ijedjetelek meg, nekem nem lesz semmi bajom. Ali annyira jól vezet, hogy még bukót sem kell hordanom, mert felesleges. A múltkor is, amikor kicsit eltanyáztunk, szinte semmi bajom nem lett. Nem úgy, mint annak a hülye autósna, akinek nem adtuk meg az elsőbbséget és később a szakadékba zuhant a verdája.

De ez még nem minden! Terhes vagyok, de nem tudom, hogy kitől. Tudjátok annyian voltunk abban a buliban, hogy a fene sem emlékszik már, hogy kitől lesz a gyerek. De annyira szurkolok, hogy egészséges legyen, és ne ugasson, mert volt ott egy kutya is, bár nem emlékszem, hogy vele is találkoztam-e, mert annyira be voltunk tépve.

Ali egyébként több gyereket is akar tőlem, pedig AIDS-es. De egyelőre semmi baja és együtt imádkozunk, hogy a dokik mihamarabb találják meg az ellenszert.

A pénz miatt ne aggódjatok! Földet művelünk, és a fűvet eladjuk a barátainknak, akik remekül fizetnek.

Képzeljétek, filmezem! Közben összeismerkedtem egy producerrel is, aki 25 dolcsit ad egy jelenetért. Teljesítménybérben dolgozom. Ha többen is szerepelnek benne, akkor többet kereshetek! Tudom, még csak 16 éves vagyok, de tudok vigyázni magamra. Különben is, nem lehetek kétszer terhes! Hamarosan meglátogatlak benneteket, és ha még élnek, akkor találkozhattok az unokáitokkal is.

Utóirat: Természetesen mindez nem igaz! Valójában Heri Kóklerrel és Dupladurr igazgató bácsival, a kilencesikrekllekkel, Black Jack bácsival és Szado Mazsival, akikről már meséltem nektek, menekülök téren és időn át, mert a világra szabadultak a Pokol Katonái, és meg kell állítanunk őket. Az előbbi levelet csak azért írtam, hogy lássátok, ennél rosszabb dolgok is történhettek volna egyszem lányotokkal:

Ölel benneteket:

Hermelin

(Folytatása következik!)

Stats:

Excalibur Könyvkiadó
Digitalizálta: Talgorius Grendar

K. B. Rottring:
Heri Kókler és a Stonehenge titka

2004 Jéger-alsó

Kiadja: Excalibur Könyvkiadó, 2006

A kiadásért felel a felelős, kiadó és bérelhető
Megtördelte Savanya Zsolt, a megtördelő.

A magyar szöveg az jó volt.
A korrektor konnektorba nyúlt.

A borítón lévő festményt Szűcs Pista bácsi és zseni követte el Benne volt még: Szilícium Grafika

Nyomás: Nóvum Kft.

ISBN: 963 9285 43 9
(Soha nem fogjuk megtudni, hogy mit jelenthet!)

Paródiák, fantasy, sci-fi minden mennyiségben!

Kérjük, hogy fehér port, robbanó leveleket, valamint, olyan kéziratokat, amelyeket nem rendeltünk meg, ne küldjenek, mert nem küldjük vissza,
hanem odaadjuk a rászorulóknak, akik örülnek neki.

Tartalom

- [1. A Pokolból](#)
- [2. A Kémszekrény](#)
- [3. Shegg, a bögre](#)
- [4. Korai öröm](#)
- [5. Pótvizsga](#)
- [6. A prófécia](#)
- [7. Időgép](#)
- [8. Unterix és Überix](#)
- [9. A kísértet](#)
- [10. A bosszúálló](#)
- [11. A gonosz szellem](#)
- [12. A foglyok](#)
- [13. Szökevények](#)
- [14. Hová lett Hermelin?](#)
- [15. Csata](#)
- [16. Fekete mágia](#)
- [17. Pokoli sereg](#)
- [18. Búcsúlevél](#)
- [Stats](#)